

פולמוס

גיטוי הכזב

מי משפיע על פסקי בתי הדין הרבניים?
האם אלימות וכפיית גט שלא כהלכה מותרים?

תשובות לשאלות אלו ודומיהם
מופיעים בקונטרס זה

תגובות, הערות והארות
יתקבלו בתודה ובברכה
בכתובת אימייל:
getkoshr@gmail.com

כל מי שברשותו פרוטוקולים ומסמכים
מקוריים שיכולים ללמד על מצב הגיטין בא"י ובחו"ל
או שמעוניין בחו"ד חיצונית על כשרות הגט
מתבקש לשלוח ל'ועד הרבנים' - ת.ד. 2509 ירושלים
או לכתובת האימייל 'גט כשר' getkoshr@gmail.com
ומובטח לו חיסיון מלא

המעוניינים לקבל באופן אוטומטי את הספר 'משפטי ישראל'
ואת קונטרס 'גיטי הכזב' והקונטרס 'דייני הכזב'.
ישלח מייל לכתובת: pdf@sendfast.org
לאחר מכן יש לכתוב במייל רק בשורה של הנושא את 4 ספרות המצו"ב:
(א) לספר, לכתוב בשורה של הנושא: 5013.
(ב) לקונטרסים, לכתוב בשורה של הנושא: 5026.
(מלבד 4 ספרות הנ"ל אין לכתוב כלום! את תיבת המייל יש להשאיר ריק)

המעוניין לתרום להמשך הפעילות הברוכה יפנה דרך הכתובות המצורפות

יוצא לאור בס"ד ע"י

"המרכז לשמירת היחוס היהודי"

ת.ד. 2509 ירושלים

קונטרס

גיטוי הכזב

על הבעיות החמורות
הנגרמות מפיקוח המדינה
ומכניסת חוקי הבג"ץ ובתי המשפט
לבתי הדין הרבניים

נתחבר בסייעתא דשמיא ובזכות הרבים
ע"י דיינים ומורי צדק
פעיה"ק ירושלים ת"ו

מהדורה שניה מתוקנת - טבת תשע"ט

סוף האמת לנצח

כתב הגאון רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל
(שמש מרפא עמ' ש')

"רק לשקר דרושים תומכים כדי להצליח...
האמת לעומת זאת, תמיד תנצח בסופו של
דבר, אפילו אם הדבר יקח זמן... בסופו של
דבר תשיג האמת את הכבוד והערכה, אפילו
של אלו שלא מוכנים לקבלה.
האמת היחידה שהלכה לאיבוד, בלי כל
אפשרות להחזירה, היא אותה אמת שאין
למחזיקיה האומץ לדבר בגילוי לב עבורה.
האמת לא הובסה מעולם מכל התנגדות, היא
הובסה רק כשחבריה היו מדי חלשים מלהגן
עליה".

תוכן ענינים

תמונת מצב

1. עת לדבר יג
2. עובדות ולא רגשות יג
3. השאלה המתבקשת..... יד
4. ציפיות המדינה..... יד
5. שלילת סמכויות..... טו
6. 'ארגוני הנשים' ו'הקרן החדשה לישראל'
הרס במסווה של 'מעמד האשה'..... טז
7. פיקוח צמוד של המדינה וארגוני הנשים..... יח
8. המהפך! "בית חרושת לגיטין"..... יט
9. שינוי כללי הפסיקה משנים עברו..... כ
10. קידום דינים ליברלים..... כא
11. אגרת פרידה ממסורת הדורות..... כג
12. גיבורים על חלשים – רוקדים על הדם..... כג
13. לא דואגים לעגונות..... כד
14. הסתרת פסקי דין ועיכוב פרוטוקולים..... כה
15. היתרים שמביאים טרגדיות..... כו
16. מחיקת הסיכוי לשלום בית..... כז
17. הנהגת היהדות – שלום בית קודם לכל!..... כז
18. התאכזרות גלויה לגברים..... כח
19. במקום "כיבוד אב" – רצח האב!!..... כט
20. פסקים גזעניים מעוותים..... לא
21. לכל שקל יש תמורה!..... לב
22. האיסור להוציא לעז על הגיטין..... לג
23. זו כן הבעיה שלך..... לה
24. פרסום שמות לתועלת – מותר ע"פ הלכה..... לה
25. כשעושים מחאה למטה – אין דין למעלה..... לו
26. האם יש פתרון?..... לו

שערי ההלכה

פרק א

כפיות גיטין המצויים כיום אשר מבטלים את הגט מהתורה

- א. האם מאסר בכלא הישראלי מבטל את הגט?..... מב
- ב. כפייה על דבר אחר – אם נחשב כפייה?..... מג
- ג. האם יש תוקף לדקלום: "מצווה לשמוע לחכמים"?..... מז
- ד. האם הדקלום של האשה: "מאיס עלי" – מתיר כפייה?..... מז
- ה. האם הטענה הנפוצה של האשה: "הבעל אלים" – מבטלת את הגט?..... מה
- ו. האם אפשר לסמוך על עובדת סוציאלית או עדים פסולים כדי להעיד על הבעל, והאם זה פוסל את הגט?..... מו
- ז. האם איזמים על הבעל – מבטלים את הגט מהתורה?..... מח
- ח. האם קיים היתר כפייה המכונה: "רבי חיים פאלאג'י"?..... מח
- ט. האם קיים היתר כפייה המכונה: "רבינו ירוחם"?..... מט
- י. האם יש מקור לדעת הרבנות שכל אשה שמבקשת גט נחשבת "עגונה"?..... נ
- יא. האם שייך לכפות את הבעל לגט מדין: "אינו זן ואינו מפרנס"?..... נא

- יב. האם אילוץ הבעל לתת גט לאשתו תמורת תשלום כספי או וויתור 'התביעות' - מבטל את הגט?..... נא
- יג. האם 'צווי ההגבלה' המוטלים על הבעל - מבטלים את הגט?..... נב
- יד. האם הטלת קנסות על הבעל כמזונות מעוכבת - הם גזל ומבטלים את הגט?..... נד
- טו. האם 'חלוקת הרכוש' של בתי הדין הרבניים - מבטלת את הגט?..... נד
- טז. האם 'בתי הדין הרבניים' שלא פוסקים את המהרשד"ם - גורמים לביטול הגט?..... נה
- יז. האם מזונות הילדים הנהוג היום בבית הדין הרבני - גורם לביטול הגט?..... נו
- יח. האם המציאות שהמזונות נמסרים לאם ולא לילדים - מבטלת את הגט?..... נח
- יט. האם משמורת הילדים הנהוג בבתי הדין הרבניים - גורם לביטול הגט?..... נט
- כ. האם חלוקת הרכוש והילדים בין הבעל לאשה הנעשים שלא כדין תורה - גורמים שהגט יהיה בכפייה ולביטול הגט?... סא
- כא. האם עצם פתיחת תיק 'בבתי הדין הרבניים' - גורם לכפייה ולביטול הגט?..... סא
- כב. האם העובדה שאין ברבנות שלושה דיינים בכל מהלך הדיונים והפסק - מבטל את הגט?..... סב
- כג. האם הטענה שהדיינים עושים כמו 'בית המשפט' - מתירה את גזלנותם?..... סג
- כד. האם העובדה שדייני הרבנות נבחרים ע"י פורקי עול - מבטלת את גיטיהם?..... סד
- כה. האם הבעיות במינוי הדיינים - מבטלת את הגט?..... סה
- כו. האם העובדה שהרבנות כופה לדון רק אצלה ולא במקום אחר - מבטל את הגט?..... סה
- כז. האם העובדה שדייני הרבנות נוטלים שכר לדון - מבטל את הגט?..... סו
- כח. האם דייני בתי הדין הרבני פסולים לדון מדין נוגעים בדיינותם - וגיטיהם בטלים?..... סח
- כט. האם דיינים בבתי דין הרבניים פסולים לדון כיון שהואים סרטים לצורך עבודתם, או משום שמשתמשים עם איפון ואנטרנט פרוץ, וחשודים על עריות - וגיטם בטל?..... סח
- ל. בתי הדין הרבני שדנים כפייה 'שלא בפניו' - האם הגט בטל מהתורה?..... עא
- לא. האם בתי הדין הרבניים שכופים את הבעל לתת 'גט שני' - הגט בטל מהתורה?..... עא
- לב. האם יכול בעל לערער על הגט שעשו לו ברבנות, והאם ערעורו מבטל את הגט?..... עב
- לג. האם בית הדין הגדול לערעורים מותר ע"פ הלכה, או שהוא משפט הגויים?..... עב

פרק ב

בעיות המצויות בגיטין ברצון אשר מבטלים את הגט מהתורה

- לד. האם ביטול ההסכמים - גורם לגט מוטעה שבטל מהתורה?..... עד
- לה. האם מנהג בתי הדין הרבני האומרים לבעל: תן גט אחר כך נדבר - מבטל את הגט?..... עד
- לו. האם הטעיית הבעל שמצווה עליו לגרש - מבטל את הגט?..... עה
- לז. האם המהירות בעשיית הגיטין - גורמת לבעיות בצורת האותיות ובבירור השמות?..... עו
- לח. האם יש בעיות קשות בעידי הרבנות הנבחרים ב'מכרז'?..... עו
- לט. האם עידי הרבנות פסולים להעיד - גם מדין 'נוטל שכר להעיד'?..... עז
- מ. האם גיטי הרבנות בטלים מצד שאין העדים יודעים האם הבעל מגרש מרצונו הטוב או בכפייה?..... עז
- מא. האם כל גיטי הרבנות בטלים מצד שאין הבעל קונה את הגט?..... עח
- מב. האם גרושות הרבנות לא יכולות להינשא בגלל בעיות 'במעשה בית דין'?..... עח
- מו. האם גיטי הרבנות בטלים בגלל שאין ב"ד על מעשה נתינת הגט?..... פא

- מז. האם קיים חשש בהלכות 'לשמה' בגיטי הרבנות?..... פב
 מזה. האם דייני הרבנות עושים "הפקעת קידושין" בשביל להסתדר עם הפסולים הרבים?..... פב
 מו. האם בתי הדין הרבני איבדו את חזקת כשרותם וכל הגיטין שעושים שם בחזקת בטלים מהתורה?..... פג

פרק ג

בעיות חמורות נוספות הקיימות ב'בתי הדין הרבניים'

- מז. בעיות הלכתיות הקיימות בפסק ירושת הבנות ובכור כפשוט..... פה
 מח. עקירת פסקי השו"ע בשחיטה לספרדים לטובת 'איחוד האומה'..... פה
 מט. עקירת מצוות יבום לספרדים..... פו
 נו. שערוריית הגיורים ברבנות..... פו
 נא. האם נזקי בתי הדין הרבניים הגיעו לכל העולם?..... פו
 נב. האם הסכמי קדם נישואין מבטלים את הגט?..... פו

פרק ד

שאלות ותשובות

- א.מהי דעת גדולי ישראל על 'בתי הדין הרבניים'?..... פח
 ב.דייני 'בתי הדין הרבניים' טוענים שכל התלונות של גדולי ישראל נגדם - זה רק פוליטיקה. האם יש ממש בטענות אלו? פט
 ג.במה בתי דין הרבניים מייצגים את התורה?..... פט
 ד.האם רמת כשרות הגיטין 'ברבנות' שווה לרמת כשרות המזון בהכשר 'הרבנות'?..... צא
 ה.האם ארגוני הנשים עוזרים ומסייעים או פוגעים בנשים ובילדים?..... צא

פרק ה

שמונה סיפורים בקצרה

1. סכנת מחלה מדבקת אינה כפייה..... צב
2. הבעל הצעיר שהתפקר..... צג
3. הצגה של כפייה "דרך ברירה"..... צג
4. עקשנות של הרה"ר שהביאה לחורבן..... צד
5. ישב בצינוק על הרצון לראות את בנו היחיד..... צד
6. הקשר בין שמואל א' לכפיית גיטין..... צה
7. טרטורי הבעל - כפייה שגרתית..... צו
8. דיינים שמבטלים הסכמים שאושרו על ידם..... צח

שאינם מושפעים כלל מחוקי הערכאות

חתימת גדולי ההוראה, רבי הקהילות הדיינים המשובחים ולהלן החתומים על מסכת זה - סודרו לפי סדר א"ב

<p>הגה"ה אברהם זירמפלד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום למלך חן ושלום ברי</p>	<p>הגה"ה אברהם רובין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יחזקאל מרדכי אייכלר רב חסידי מליצ'ה פריד וקרייב וסא</p>	<p>גדליהו ישראל אולמן רב מנחת קהילה יעקב ב"ר</p>
<p>הגה"ה אברהם עפולין אב"ד בריד אהרן מנחם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אברהם אברהם יצחק הכהן רובין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלטש אלטש אבא שאול דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יוסף מאיר אלטמן יוסף מאיר אלטמן דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>חיים חיים פסח הורוביץ דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>עקב בן יעקב עקב בן יעקב דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שמעון גלאר שמעון גלאר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם בנברגר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>צבי הירש וואזנר צבי הירש וואזנר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יצחק ברכה יצחק ברכה דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>עזריה אריה הלוי דינר עזריה אריה הלוי דינר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם זולמן דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>משה ברוך שרייבר משה ברוך שרייבר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>ישראל צבי ישראל צבי דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אברהם צבי הכהן אברהם צבי הכהן דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם שוכט דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלעזר שמואל אלעזר שמואל דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שמואל קאהל ברוד שמואל קאהל ברוד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>טיטל הלברשטאם טיטל הלברשטאם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם שוכט דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יצחק ברוך יצחק ברוך דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יצחק דוד יצחק דוד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שאל טוביאש שאל טוביאש דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>משה - אברהם - אברהם משה - אברהם - אברהם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אברהם משה הלפרין אברהם משה הלפרין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>עמנואל סוליצו עמנואל סוליצו דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>דוד רובין דוד רובין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>צבי ובר צבי ובר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>פנחס מנדל לובין פנחס מנדל לובין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>יהודה סאן יהודה סאן דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>דוד ויס דוד ויס דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אברהם דב לין אברהם דב לין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שמואל בונסג שמואל בונסג דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שלמה דודיה זעפרין שלמה דודיה זעפרין דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>שלמה מנחם שלמה מנחם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>עזרא שינר עזרא שינר דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>בצלאל סוליצו בצלאל סוליצו דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>טוב מנחם טוב מנחם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>ישראל יעקב פינקל ישראל יעקב פינקל דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלטש סופיק אלטש סופיק דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלטש טוביאש אלטש טוביאש דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלטש אלקהיר יעקובוון אלטש אלקהיר יעקובוון דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>טוב משה טוב משה דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>טוב בן שמואל טוב בן שמואל דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>
<p>הגה"ה אברהם צבי פרידלנד דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>משה - אברהם - אברהם משה - אברהם - אברהם דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>בצלאל סוליצו בצלאל סוליצו דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>	<p>אלטש טוביאש אלטש טוביאש דורש וקבל תפקיד מרוב ימים ויום</p>

דעת תורה ללכת רק לבתי הדין היראים לדבר ה' ולא לאלו המושפעים מהערכאות שבמדינה

סוד

בעקבות שהחרבם לאחרונה גיסיין פטולים מאורייזתא הגורמים איסור אשת איש וריבוי ממורים, רז"ל, הבנו לפרסם דעתנו דעת תורה, שהלכה פסוקה היא שגם הניתן על-ידי כפייה שלא כדן תורה - פסול מהתורה.

על-כן כפיית גיסיין על ידי אובס הנוף או איחמי מאסר או עשיית בוזזות וכן כפייה של אונס ממין האיחמי קצרות או עיכוך יציאה מהארץ - שלא ע"פ דין תורה - פוסלים את הגט. נתינים ואונס נהפך - מפורש בפרש"י בריב"ב ד"ב סי' רצ"ג, ובגמ' ראשונים ופוסקים בריב"ב - מפורש בריב"ב ד"ב סי' רצ"ג, בריב"ב סי' שלש, הריב"ב ד"ב, אף קצת אונס ממין האיחמי קצרות - מפורש בפרש"י הריב"ב ד"ב סי' כ"ח, וכן נזכר בהמשך דברי רוב הפוסקים ד"ב סי' כ"ח, וכן יציאה ממין תעשה שלא ע"פ דין, כולל זה אונס למי שצדק לבטל לוח ליתן פרנסה חופשי - כדמוכח מפרש"י סי' קצ"ג, והמש"כ ד"ב סי' א' גם לפרוץ טעון וליתן דמיאל באפיקי רביס מפורש אונס באונס ממין נהפך - ונתינים אחרונים. כמו-כן, אשה הפונה בתביעה שלא כדן נגד בעלה, כתביעה כספים, מחסות, חלוקת רכוש וכדומה, ותמוזרה לביטול התביעה, הבעל מסכים לתת לה גם, הדי זה בכלל גם מעושה שלא כדן. (בפרש"י הראשונים והפוסקים רש"י ריב"ב סי' קצ"ג, ריב"ב סי' ט"ז, ריב"ב אונס סי' ט', אף ריב"ב סי' ה"ג, פוסק ליתן דמיאל כדן מפורש, וכן פוסק אב"ע סי' רס"ג, פוסק י"ג אב"ע סי' קצ"ג, וריב"ב ד"ב סי' ט"ז.)

אשה המקבלת גם ע"י אונסים או איזמים הנ"ל ודומיהם, אסודה להינשא, וצריכה גם אחר, וכל הנשוא גרשה צריך לברר היטב באיזה ב"ד גרשה, ואם הבעל הסכים לגרש מרצונו, ולא היה הגט בכפייה.

גם הגיסיין הנעשים בהסכמה (וללא כפייה כלל)

עלולים להיות פטולים מהתורה בגלל הבעיות המצויות בקנייני הגט, בכשרות העדים, בשמות הבעל והאשה וכיוצא בזה.

ע"כ חובה גדולה לחזק את העניין הגדול הזה, ללכת רק לבתי דינים החוזרים לדבר ה', ולא ללכת ל"בתי הדין הרביניים" המושפעים מחוקי הערכאות שבמדינה המביאים לעם ישראל מכשולים גדולים ואיסורים חמורים הנ"ל, כמבואר בספר 'משפטי ישראל' המתריע בעניינים אלו.

באצה"ח למען קדושת וטהרת ישראל תשע"ז לפ"ק

תדעו את הדינים הנלווים לכי סוד א' ב'

ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל
ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל	ממלא אצטריב הוא ממלא מקום לבעל

תמונת

מצב

דעת תורה

איסור הליכה לערכאות לגורל שלום

איסור חמור לתבוע את חברו בערכאות של גויים כמבואר בשו"ע וד"מ סימן ספ"ח
שנקרא מוסר. וקל וחומר שאסור לתבוע את חברו בערכאות של ישראל (כתב משפטי)
שנהגים ע"פ חוקי הגוים. (מבואר בטעם איך נהפך ס"א ס"ג) וז"ל: "שפסדו כלם ונחשקו ונחשקו יד בחוזק פניהם".

והננו לגלות דעתנו דעת תורה

א. איסור הליכה לערכאות כולל כל מערכת שיפוט וכפייה הנהוגת שלא על-פי דיני
תורתנו הקדושה, כגון: 'בני משפטי', 'הוצאה לפועל' 'משטרה' וכו'. רק במקום
סכנה מיידית כגון: גנב, פורץ, אלימות שיש בה סכנת נפשות - מותר לפנות למשטרה.

ב. הליכה לערכאות גורמת להריסת שלמות הבית היהודי ולמעוות לא יוכל לתקן, ועל
כן בעינינו של שלום-בית - שיש ויכוחים בין בני הוה, חלילה חוס לפנות למשטרה.

ג. בבעיות משפחתיות בתחום של התנהלות חינוך הילדים, הפנייה לסעד חרחה
או משטרה אינה מותרת אלא אך רק לאחר אישור בכתב מרב מוסמן (שבידד און
כ"ט המקרה, אבל שני הצדדים בעצמם).

ד. בכל סכסוכים אישיים ומשפחתיים (נדחה ונדחה) חובה להזמין רק בבתי-דין של יראים
וחרדים, הזנים אך ורק ע"פ תורתנו הקדושה. (מבואר והנחיה ס"ג, שבידד סיניקס לוחק האנשים או יזקקו ותקנו
שלא בוך הפנה אך זה בכלל פניה, יס"ד וכן מהללס און המורה, ועל זה נפטר און תפסו לפניהם וכן לפי הדיקטום, ובאויסא ב"י כ"ח).

ה. במקרה שאחד הצדדים לא 'ציית דינא' (מסרב לזון בבית דין) - אסור לשני לפנות
לערכאות ולגורמי השלטון עד שיקבל היתר בכתב מבית דין שבררו את הענין
שבאמת לא 'ציית דינא'. (ע"פ ד"מ סימן כ"ג, תורהים וירחמים ע"מ י"ב, וז"ל סמ"ק ב"ה ד"מם ב"ה, סמ"ק
ע"מ במלכה על"ה וד"ק כ"ג, חובת בית הדין שבידדו את הענין לתת את והיתר בכתב
בהקדם. (מבואר וד"מם ב"ה וד"מם ספולס פנדול הפתקים פלטיסא מבסבס פסודס וד"מם וד"מם).

ו. מאחר שפרצה זו של הליכה לגורמי השלטון (כגון: משטרה, סעד חרחה למחננו,
חובתנו לפרסם שחומר איסורם הוא כערכאות של גויים ואסור לסייע לפורצי
גדר אלו, ואם הוציאו ממון או גרמו נזק ע"י המסירה לערכאות ולגורמי השלטון
חייבים לשלם הנזקים, (מבואר באר"י וד"מם ס"א ספ"ח, הוסיף סימן כ"ג, והנכשל במסירה ישירה או
עקיפה (כלי אישור מבידד כ"ח) מחויב תכף ומיד לתקן את אשר עיזת ולסגור את כל
התיקים לגמרי, ולקבל על עצמו את סמכות ותורתנו הקדושה.

ע"פ ב"מ"ה אב תשע"ב לפ"ק

גיטים קרליץ	חיים מאיר הלוי ואחור	שמפון בעדני
שלמה זלמן אולמן	יעקב מאיר שטרן	משה צדקה
שריאל רזנברג	שלמה זלמן אולמן	שלמה מחפוד

יוסף חיים קופשיץ נפתלי גוטבוים

תמונת מצב

1

עת לדבר

קונטרס זה נכתב בחרדת קודש מתוך שליחות ואחריות ע"י רבנים חשובים הבקיאים בשו"ע 'אבן העזר' ו'חושן משפט'. הם אינם קשורים לזרם מפלגתי או קיצוני ואין להם עסק בפוליטיקה.

צוות הרבנים הגאונים חקר את נושא הגיטין לעומקו במשך למעלה מעשר שנים, ועקב אחרי כל הפרסומים והכתבות על הנעשה 'בבתי הדין הרבניים'. במיוחד עבר בעיון על מאות פרוטוקולים ופד"ר, ושמע סיפורים וטרגדיות מכלי ראשון ממש.

לעיני הרבנים התגלתה תמונה שונה לגמרי ממה שנידמה לרבנים רבים וטובים. מדובר במהפך גמור ממה שהיה מקובל בדורות עברו. המהפך לא החל מהדיינים עצמם ולא נעשה ביוזמתם. המהפך החל מאילוצים קשים שהגיעו מצד גורמים חיצוניים המשפיעים, עוקבים וקובעים את מהלך העניינים בבתי הדין הרבניים.

לאור זאת פנינו לגדולי הדור מעתיקי השמועה אשר כל בית ישראל נשען עליהם. שטחנו בפניהם את העובדות במלואם, ושאלנו מה עלינו לעשות? האם לשתוק, שכן הדבר עלול לפגוע בדיינים מכובדים, או שמא חייבים לזעוק ולעצור מיד את המצב הנוכחי. שכן אי אפשר לשתוק על עקירת התורה הקיימת בהתנהלות 'בתי הדין הרבניים'. בפרט שגם חלק מהצדיקים המקפידים על קלה כבחמורה, עושים שם גיטין וסומכים על כך שגרושותיהם מותרות להינשא.

התשובה של מרגן גדולי ומאורי הדור היתה חד משמעית: "אם לפי העובדות יש בבתי הדין של הרבנות עקירת התורה, אם אכן דיינים המופקדים לפסוק ע"פ השו"ע, 'פוסקים' לפי חוקי מדינת ישראל באופנים הגורמים לביטול הגט – אסור לסמוך על הגיטין שלהם, ואפילו אם הפסקים שם רק אינם לכתחילה – חייבים לזעוק ולפרסם את הדבר בכל דרך אפשרית".

2

עובדות ולא רגשות

מכוח הכרעתם של פוסקי ומאורי הדור – יוצא קונטרס הסברה זה. המקיף הרבה מהבעיות העומדות על הפרק המצויות 'בבתי הדין הרבניים'. כאמור, אין כוונתנו חלילה לפגוע באישיות זו או אחרת. כל דיין בכבודו ומקומו מונח. אלא כל דברינו הוא בירור אמיתי של העובדות בלי נגיעות! כי איננו שייכים

לצד מסוים, ולא הבאנו אלטרנטיבה אחרת. אלא מגמתנו רק להביא את העובדות שמראות באופן ברור וחד משמעי, שלא קיים ברבנות מצב לדון 'לכתחילה', לא מחפשים שם לצאת ידי כל הפוסקים. ופעמים רבות אף עוקרים את פסקי השו"ע לגמרי.

זאת ועוד. בטוחים אנו שבקריאה ראשונה בוודאי יהיה קשה לעכל את הנכתב. אולם מתוך הניסיון ולאחר שדברנו עם מאות רבנים ודיינים החרדים לדבר ה', ונוכחנו לראות שע"י התבוננות נוספת, מתוך מתינות ועיון בהערות ובמקורות – הדברים מדברים בעד עצמם, והאמת זועקת מאליה.

3

השאלה המתבקשת

מאחר ומדובר בנושא המרכזי ביותר בעם ישראל שהוא קדושת עם ישראל וטהרת היחוס. ומדובר באחד מג' עבירות חמורות שדינם "יהרג ואל יעבור". חובתנו להשיב על התמיה החמורה המתבקשת מדוע עד היום לא עלה נושא זה על סדר היום הציבורי?. הרי מוסד זה קיים כבר יותר משבעים שנה, כיהנו בו דיינים חשובים ומפורסמים, ומדוע רק היום אנו נזכרים לומר שיש בעיות קשות ברבנות? האם בשנים האחרונות מתחולל מהפך בבתי הדין הרבניים?. האם כל דיין עושה שם מה שנראה לו? האם אין אחדות דעים? מי המשפיע והקובע כיצד יתנהלו 'בתי הדין הרבניים'?. על שאלות אלו ואחרות, אנו משיבים בהקדמה זו:

4

ציפיות המדינה

הרבנות הראשית הוקמה ע"י ההסתדרות הציונית בזמן השלטון המנדטורי של הבריטים, עוד בטרם הוקמה מדינת ישראל. מנהיגי התנועה הציונית חיים ויצמן וכן גוריון שלא אהדו דתיים בלשון המעטה, היו זקוקים להציג את עצמם בזירה הבינלאומית ובעיני יהדות העולם כמייצגי ומנהיגי העם היהודי כולו. לכן טרחו להקים את הרבנות הראשית כי באופן זה יכלו לדרוש שליטה על העם היהודי. מאז שיחק הממסד משחק כפול. כלפי חוץ הציגו עצמם כמאפשרים חופש דת מוחלט, וכלפי פנים הפעילה המדינה מאז ועד היום לחץ בלתי נלאה של 'כפייה אנטי דתית' על הציבור ועל העובדים מטעמה ב'בתי הדין הרבניים'.

אם בעבר הדיינים החשובים והוותיקים השתדלו לפסוק ע"פ שו"ע למרות מריבות קשות עם ראשי המדינה. הרי שבעשור האחרון הוגדשה הסאה, והוקם מעקב צמוד ואישי על כל דיין ועל כל תיק שנפתח ברבנות. מערכת מחשוב מיוחדת משיקה ומנגישה את כל הממסד הרבני לאנשים שונאי דת ועוקרי תורה: חברי כנסת חילוניים, ארגוני הנשים והרפורמים שמטרתם אחת – לעקור את ציווי התורה שבעל מגרש מרצונו וע"י גט כשר.

1 למען האמת, נושא 'הרבנות' עלה לדיון אצל גדולי הדורות כבר מיום 'הווסדה', התייחסו לכך גדולי ישראל בארץ הקודש ובהו"ל. על כך נכתוב מעט במאמר תמונת מצב ובסוף הקונטרס. אולם ברור שכל גדולי הדור אז, לא דברו על המצב הנוכחי בו בתי המשפט והבג"ץ קובעים לדיינים בבתי הדין הרבני את "חוקי התורה".

ב'ועדת חוקה ומשפט' (תשע"א) קבעו הממונים מטעם המדינה לפקח על בתי הדין, שהם ארגוני הנשים הרפורמיות וחברי כנסת חילוניים, דברים נחרצים כדלהלן: "אשה הרוצה גט עליה לקבלו באופן מידי! לא נסבול מצב שאשה רוצה גט ולא תקבלו מיד, כולל שאר דרישותיה ע"פ חוקי המדינה". אלו הם צפיות המפקחים ממוסד הרבנות: סגירה מהירה של תיקי גירושין! אשה שרוצה גט נקראת עגונה – וחיבת לקבל גט מידי! בחוק הסנקציות: החדש נקבע שתוך ארבעים וחמש יום ממתן פסק הדין חייבים הדיינים להגביר לחץ על הבעל, עד שיתן גט.

5

שלילת סמכויות

זאת ועוד: המדינה שללה מהדיינים כל סמכות שהיה באפשרותה. הבג"ץ קבע שכל מערכת "בית המשפט" הם מעל 'בתי הדין הרבניים'. בית המשפט קובע עבור 'בתי הדין הרבניים' את חלוקת הרכוש, משמורת הילדים, המזונות והירושה. בג"ץ אף קבע שבתי המשפט יכולים לבטל את פסקי בתי הדין הרבניים.² וכל זה כלול בשבועה שנשבעים הדיינים: "לשמור אמונים לחוקי המדינה".³ הם לא השאירו לדיינים מאומה מלבד מתן הגט עצמו (שגם זה היו שוללים מהדיינים, אם היו בטוחים שלא יהיה זיזעקו). הדיינים ברבנות נהפכו היום לסופרי גיטין בלבד! ועל זה הם מקבלים משכורות גבוהות. ולכן הצפיות של המדינה מהם לתת תמורה מלאה ב'תיקי הגירושין': להתייחס לכל אשה הדורשת גט כ'עגונה' ולנהוג בבעלים ביד קשה, ולא לצם לתת גט מידיית נגד רצונם.

מאחר והדיינים יודעים שבכל נושא מלבד מתן הגט – 'בית המשפט' קובע. מנסים הדיינים לפסוק בכל הנושאים בדומה למה שקובע 'בית המשפט' או הבג"ץ. כדי לא להתנגש עם דרישות החוק, ושלא להגיע למצב שיפוטרו או יחויבו בתביעות נזיקין של מאות אלפי שקלים. הסיפורים על דאגת הדיינים להמשך קיום 'בתי הדין הרבניים', הם מעטפת לדאגה האישית שלהם למשכורתם בסוף החודש. כשפונים לדיינים ושואלים מדוע פסקו כמו 'בית המשפט'?, הם משיבים: כל עוד אפשר לאחד מהצדדים לפנות ל'בית המשפט' ולבטל את מה שנפסק, אז כבר מלכתחילה אנו 'פוסקים' כפי 'בתי המשפט'.⁴

2 חוק זה נקבע בבג"ץ בבלי שנת 1994. והוא נאכף למעשה, כדוגמת הסיפור הידוע של זיכוי הגט בצפת לבעל במצב צמח (קומה), שמועצת הרבנות רצתה להתנגד לגט (לא מתוך צדקות, אלא מלחץ ציבורי גדול של כל העיתונות החרדית ומודעות רחוב. כפי שמובא בחוברת 'הדין והדיין' גיליון 16 פס"ד 5, וגיליון 17 פס"ד 8) והבג"ץ אסר על הרבנות הראשית להתערב בפסיקה של ביה"ד בצפת שהדיין הדת"ל אוריאל לביא ביצע את הגט, נגד דעת גדולי הדור.

3 כל המתמנה לדיין ב'בתי הדין הרבניים' חייב להישבע שבועת אמונים וזה לשונה: "דיין ישמור אמונים למדינת ישראל, ישפוט משפט צדק, לא יטה משפט ולא יכיר פנים וינהג כהלכה" (סעיף 4 לכללי האתיקה לדיינים עמוד 1168). הנראה משבועת האמונים שההלכה צריכה להסתדר עם 'אמונים' למדינת ישראל הכפרנית ה' ישמרנו.

4 עיין בחלק ההלכות "שערי ההלכה בסעיף כג שאין שום בסיס לטענות אלו, וכל מעשיהם הוא גזל גמור.

6

'ארגוני הנשים' ו'הקרן החדשה לישראל' הרס במסווה של 'מעמד האשה'

דבר נוסף נושף בערפם של הדיינים ומשבש את שיקול דעתם, היא המציאות הידועה שחברי כנסת חילוניים וארגוני הנשים – 'דואגים' מאד רק לטובת הנשים! ארגוני הנשים הרפורמיים, נלחמים כבר כשלושים שנה למען "כבוד האשה" ומנסים בכל דרך לבטל את ההלכה הקובעת שהבעל (אפילו אם הוא רע מזוג) מגרש רק מרצונו הטוב ולא בכפייה.⁵

ארגוני הנשים הללו, שמיקרופון התקשורת בידם, מתוקצבים ע"י "הקרן החדשה לישראל" בסכומים של מיליונים מדי שנה,⁶ ומפעילים לחץ מטורף על הדיינים ע"י "תביעות נזיקין" נגד דיינים שלטעמם עוברים על החוק ולא עוזרים לנשים בכל כוחם ולא מזרזים את הגט, כפי ציפיות האשה ודרישותיה.

תוצאה מהלחץ של ארגוני הנשים התקבלו משנת תשנ"ה חוקים חדשים המאלצים את הדיינים לכפות גיטין על הבעלים בכל דרך ובכל מחיר.

'הקרן החדשה לישראל' מזרימה מיליונים לארגוני הנשים הפמיניסטיות בעלי צביון חילוני כפרני וחרדיות לייט (כיד לאשה; 'קולך' ועוד) במגמה מוצהרת לעקור את הדת והמשפחה היהודית.⁷

5 כל עמי הארצות יודעים בעל פה את דברי הרמב"ם בפרק ב' מהלכות גירושין הלכה כ' הכותב : כופין אותו עד שיאמר רוצה אני. וחושבים שכל הכפיות שעושים לבעל, וכל האימים וההפחדות והבזיונות הכל – מותר ע"פ הלכה, כי הכפייה היא רק לבטל את היצר הרע שבקרב, ובסוף שמתגבר יצרו הטוב ואומר רוצה אני, נותן את הגט בלב שלם. אולם כל זה טעות גמורה לכל יודעי דבר. וכל המתחיל ללמוד הלכות גיטין, וגם המעיין ברמב"ם עצמו בהלכה הנ"ל רואה, שהרמב"ם מדגיש שכל דבריו הם רק באופן שהכפייה היא כדן. אבל כאשר הכפייה שלא כדן הגט פסול. וכפייה כדן היא רק במקרים נדירים ובודדים כמבואר בטור ושו"ע אבה"ע סי' קנ"ד ע"ש.

6 הקרן החדשה לישראל היא קרן נוצרית, בעיקר של נשים פמיניסטיות, שחרטה על דיגלה את עקירת הדת היהודית, ויצירת סובלנות דתית, ובעיקר עקירת מושג הנישואין והתא המשפחתי. קואליציית עיקר הכוללת רפורמים וכופרים מוצהרים, הפועלים ביד אחת עם כל ארגוני הנשים: 'קולך', 'מרכז צדק לנשים', מכון רקמן, 'יד לאשה' ועוד.

7 להלן רשימה חלקית של הסכומים שפורסמו באתר הרשמי של 'הקרן החדשה לישראל', על הכספים שמקבלים ארגוני הנשים (בשנת 2015): ארגון 'קולך' – \$45,000. פורום 'קולך' – \$84,900. 'מרכז צדק לנשים' – \$69,000. 'קואליציית עיקר' – \$41,000. 'ארגון מבוי סתום' – \$50,000. ארגון 'יד לאשה' – \$15,000. 'נשות הכותל' – \$90,000. ועוד עשרות רבות של ארגוני רפורמים וקונסרטיביים המקבלים מיליוני דולרים בשנה במטרה להרוס את 'התא המשפחתי' בישראל.

8 בעיתון 'יתד נאמן' (אב תשע"ז) פורסמה כתבת תחקיר מקיפה על מעללי הקרן החדשה לישראל אשר מממנת שלושים ושש גופים הנלחמים בחרדים ובדתיים! ומקדמת בסכומי עתק את הרפורמים כדי להשליטם על חינוך בתי הספר והרשות הציבורית במדינת ישראל. הקרן החדשה במסווה של 'סובלנות דתית' מממנת ארגונים הפועלים בכל כוחם למחיקת הדת מהמדינה, רמיסת השבת והכשרות, ומתקצבים במיליונים פעילות משותפת של בני נוער ישראלים וערביים, למטרת התבוללות.

ארגוני הנשים המתוקצבים בסכומי עתק של מאות אלפים ע"י הקרן החדשה לישראל (כמופיע במסמכים הרשמיים של הקרן) – דוגלים בשיטה שמוסגרת הנישואין ושלמות הבית הוא דבר שלילי ומיותר! הם משחזרים את הגברים ומציירים אותם כאלמים ורשעים, כל הכספים מופנים בשביל ליצור מצב של גיטין ופירוקי משפחות, ולא חלילה של בניה ותיקון העבר.

כתוצאה מההטפה של ארגוני הנשים, להכיר בכל אשה הדורשת גט במשך שנה 'כמסורבת גט', הדיינים בבתי הדין – אשר פועלים עמם ביד אחת – לא מתעסקים בדרך כלל בשלום בית. בנוסף לכך 'יועצות הנישואין' שאליהם מפנים בתי הדין הללו לא מתאמצים לעשות שלום בית. ופעמים רבות, כשהבעיה אצל האשה, והדו"ח של היועצת לרעתה, האשה מתנגדת להצגת הדו"ח בפני הדיינים, וע"פ החוק אסור ליועצת להגיש את הדו"ח בניגוד לדעת האשה בלא דרישת ביה"ד. אולם הדיינים משתפים פעולה עם האשה ולא דורשים לראות את הדו"ח. הבעל המסכן שרצה שלום בית ושילם אלפי שקלים ליועצת מטעם ביה"ד, נשאר עם גרעון כספי, וגם לא זכה להציג את הדו"ח שמטהר אותו מאשמה.

ארגוני הנשים דואגים שהדיינים יעשו במהירות מסחררת כדי שלא ישמעו את טענות הבעל! ולא ינסו כלל לעשות שלום בית? בהלכה היהודית כל נשמה זה עולם מלא! מחללים עליו את השבת. וכאן בשביל בצע כסף ומשכורות עתק, חיי ראוה ותאוה, מוכנים דיינים להניף את חרב הגירושין הקטלנית על ראשי ילדים יהודים.

עורכי הדין של ארגוני הנשים פועלים באגרסיביות נגד דיינים שלא מבצעים את דרישות החוק ככתבם וכלשונם – ע"י תביעות לבג"ץ ואיומי קנסות גבוהים ביותר.

בעשור האחרון הצליחו ארגוני הנשים להשפיע מאוד על מינוי דיינים – ע"י כך השתנה לרעה פסיקת ההלכה של הדיינים באופן שהורס את כשרות הגיטין, וכמבואר בארוכה בחלק ההלכתי של קונטרס זה.

9 אדרבה העוסקים כביכול בשלום בית מטעם הרבנות ע"פ רוב הם הורסים את שלום הבית. כי זה הרוח שמקבלים מה'רבנות הראשית לישראל' – לא לדאוג לשלום בית, אלא לעשות כמה שיותר גיטין. וכידוע למי שנפל ברשתם כמעט שאין מקרים של שלום בית היוצאים מתחת ידם.. כמו שמעיד הדיין מרדכי טולידנו בספרו מעשה ביד"ח אבה"ע סי' לח, שיש דיינים שפוסקים מיד חיוב גט בלי לנסות שלום בית כלל. כמו כן, אחד מעובדי בית הדין הרבני העיד בפנינו, שחילק קלטות של שלום בית לכל הבאים בשער בית הדין הרבני. ומעיד שבאותם חודשים לא חזרו שנית הרבה זוגות שקבלו ממנו את הקלטות. הדיינים גילו את מעלליו והזהירו אותו שאם ימשיך לחלק ידאגו שיפטר מיד.

10 במאמר של ארגוני הנשים "יד לאשה" "מרכז צדק לנשים" "קולך" (התפרסם בתקשורת ברביעי למרץ 2008) מתפארות שני עו"ד מראשי ארגוני הנשים הנ"ל על תביעות פיצויים שהוגשו נגד דיינים שלא דאגו מספיק לכפיית גט על בעלים כמובא בחוק, ובנוסף מתפארות על שאר הישגים שלהם, וז"ל: "פעילותם של ארגוני הנשים השפיעה ומשפיעה בלי ספק בדרכים מגוונות על העמדה של בתי הדין בנושא מסורבות הגט, ועל השיח ההלכתי (הפסקים) של הדיינים". אותם 'ארגוני הנשים' המשתפות פעולה עם 'נשות הכותל' והנתמכים רשמית ע"י ארגוני שמאל כמו 'הקרן החדשה לישראל' שהיא קרן נוצרית התומכת במחבלים ובשונאי ישראל – הם הקובעות לדיינים את 'ההלכות' ע"י הלחץ האטומי והאיומים שמפעילות. בכתבות גדולות בעיתון יתד נאמן (ט"ז אב תשע"ז) מפורט שיתוף הפעולה בין ארגון הנשים 'קולך' לרפורמים ו'לקרן החדשה לישראל' לדוגמא: במסגרת שיתוף הפעולה זה הגיש 'קולך' עתירות לבג"ץ נגד מתן עזרה לאברכים בסבסוד מעונות לילדים. ועתירות נגד בתי הדין בישראל והם רואים ברפורמים זרם לגיטימי ביהדות.

בנוסף לכך בשנת תשע"ב נענתה המדינה ל'ארגוני הנשים' שטענו שהדיינים לא מיישמים כראוי את חוק המדינה המכונה 'חוק בתי הדין הרבניים' – 'צווי ההגבלה' – תשנ"ה. וקבעה המדינה בחוק שתקום 'ועדה' שתתכנס כל שנה ותפקח על הדיינים ברבנות לראות אם מיישמים את החוק הלכה למעשה. ואכן מיד בתשע"ג התכנסה 'הועדה' – כאשר חצי מחבריה הם עו"ד ומנכ"לים של ארגוני הנשים המתוקצבים ע"י הקרן החדשה לישראל.

7

פיקוח צמוד של המדינה וארגוני הנשים

לאור הפיקוח ההדוק והמוחץ של ארגוני הנשים וחברי כנסת חילוניים על דייני הרבנות, העוקבים אחרי תיקי הגירושין שברבנות¹¹, ונושפים בעורפם של הדיינים ל'שחרר' את האשה מכבלי העיגון כביכול. אין הדיינים יכולים לזוז כמלא נימה מחוקי המדינה ותקנות הרבנות. הברירה בידם היא או לשמוע לחוקי המדינה ולהתעלם מהשו"ע, או להתפטר ולחזור ל'כולל'¹². גזירת זו מעבירה את הדיינים על דתם ודעתם ומחייבת אותם לשנות ממה שכתבו הם בעצמם בספרים שהוציאו בהלכות אלו, ולהוציא למעשה פסקי דין הפוכים¹³.

הדיינים אינם מסוגלים לחזור ולפסוק כפי שנהגו בעבר. זאת מאחר ונדרשים להביא לנתנת הגט לאשה בכל מחיר. בפרסומים רשמיים מוזכר שצורת הפיקוח של המדינה על דייני הרבנות מתבצעת

11 נציגי ארגוני הנשים הלוחמות בכל מחיר בעד כפיית גיטין עוקבות דרך המחשב על כל התיקים לגירושין ברבנות ובפרט למי שפונה אליהם ישירות ומבקשת את עזרתם. 'בתי הדין הרבניים' החליפו את עורם ומשמשים כיום זרוע צבאית המיישמת את רצון ארגוני הנשים.

12 עדיות לכך יש למכביר. לדוגמא: 1. העיד ת"ח חשוב מאוד שנוכח בדיון בשנת תש"ע אצל הדיין ח.ש. רוונטל שאיים על הבעל שיש לו דרכים לפי החוק לאלצו לתת גט, והעיר לו אותו ת"ח שזה כפיית גט שמבטל את הגט מהתורה. השיב הדיין: "כל מי שנמצא בביה"ד הרבני במשך כמה חודשים, יודע שכאן לא נוהג השו"ע של רבי יוסף קארו, אלא יש כאן שו"ע אחר של בתי הדין הרבניים" והסכימו לדבריו הדיינים הנוספים בהרכב בנימין לוי וסעדיה שרעבי. 2. העידו ת"ח שהיו נוכחים בדיון אצל הדיינים י. אליעזרוב וחי. רבינוביץ בתאריך ה' תמוז תשע"ב העו"ד מטעם הבעל אמר שלא יתכן לקחת מהבעל חצי מהדירה, כאשר הוריו קנו את כל הדירה עוד לפני החתונה, וזה נוגד את דברי השו"ע אבה"ע סי' ע"ז סעי' ב'. וסירוב הבעל לתת גט הוא רק בגלל שגוחלים לו את חלקו בדירה (עוד לפני חיוב המזונות המופרוז שיגזול לו את חצי הדירה השני וירדוף אותו כל חייו). האשה שידעה את האמת שהדירה לא שלה ולא שילמה עליה שקל אחד, הסכימה לקבל רק 400 אלף ₪ ולקנות דירה במקום זול. ושאר הדירה ששווה כשלוש מליון ₪ תישאר לבעל. אולם הדיינים הנ"ל התעקשו, שלא מסכימים שהאשה תוותר על חצי הדירה המגיעה לה לפי החוק. העו"ד של הבעל שאל: מדוע הדיינים עוברים על השו"ע? שני הדיינים השיבו לו: "אם עוד פעם אחת תזכיר כאן את המילה שו"ע נעניש אותך" 3. עדות דומה שמענו על הדיין י. יפרח שאמר לאברך: תן גט מיד או שנכניס אותך לשנה בכלא. האברך אמר לו שהפוסקים קובעים שכלא זה כפייה. השיב לו הדיין: "אצלנו בבית הדין הרבני, יש כללים אחרים, ואפילו עשר שנים בכלא – אינו כפייה". יש לציין שעל אמיתות הסיפורים הנזכרים בוצעה גביית עדות בפני בי"ד.

13 גם דיינים שכותבים ספרים, לא יכולים ליישם בשטח את פסקם. לדוגמא הדיין יוסף גולדברג בספרו 'אלו שכופין להוציא' כתב (בעמוד רמ"ב) הלכה שהטוענת שלא כדרך אין לכופו להוציא ומקורו מ'שדי חמד' בשם עדות ביעקב סי' לו, ודיין זה בעצמו 'בפסק דין' הנמצא תח"י (מתאריך ה' תמוז תשע"ה) פסק שיש חיוב גט על מקרה כזה שגם לטענת האשה הבעל לא ביטל עונתו, אלא שלפעמים בא שלא כדרך, ואעפ"כ פסק חיוב גט כנגד המפורש ב'עדות ביעקב'. מלבד זאת חייב את הבעל 'במזונות מעוכבת' מחמתו בסך 5000 ₪ לכל חדש מיום מתן פסק הדין עד שיתן גט. וראה להלן שכל גדולי הפוסקים פסקו (כולל מרן ה'ביע אומר') שמזונות מעוכבת הוא 'גזל גמור' והדבר פוסל את הגט מדין אונסי ממון וגוף.

באופן צמוד ממש – הכולל מעקב אחרי כל תיק ברבנות¹⁴. הדיינים אינם יכולים להתחמק ממילוי דרישות החוק ל'צווי הגבלה' – הכוללת מאסר בכלא וצינוק¹⁵.

8

"המהפך! בית חרושת לגיטין"

גיטין הוא הנושא הראשון שגדולי הדורות הזהירו בחומרה להיות מתונים ורגועים, ולא למהר בעשייתו כלל. אדם שפועל תחת לחץ מאבד את שיקול הדעת ואף שוכח הלכות מפורשות. מחובת הדיינים לעשות את שמיעת הצדדים במתינות ובישוב הדעת. והנה במשך השנים נבחרו ע"י הועדה הבוחרת של המדינה רבנים ראשיים מסוימים רק בתנאי שיזרו את סגירת תיקי הגירושין כמה שיותר מהר! בהסכם חשאי הבטיחו אותם רבנים ל'ארגוני הנשים' שידאגו מידית שלא תהיה מציאות של סחבת בתיקים! כל אותם תיקים רבים שהיו בהמתנה של מספר שנים בגלל סיבות הלכתיות רבות ומגוונות – נסגרו מידית בכפיית גיטין ע"י הרה"ר ש.מ. עמר¹⁶. והעידו דיינים ברבנות שבלחץ מגבוה נאלצו לעצום עיניים ולאטום אוזניים ולא לשמוע כלום, לכפות גט לכל הבעלים ולסגור את התיקים תוך מספר חודשים.

דיינים ותיקים מעידים, שמאז המהפך בבתי הדין ועד היום, החלו להיות דיונים וכפיות גיטין בנוכחות דיין אחד בלבד, במקום שלושה (כמובא בדו"ח מבקר המדינה לשנת 2008).

כמו כן, כל נאמנות העדים נעשית לפי חוקי הערכאות, מאמינים לפסולי עדות (מחללי שבת, קרובים, נשים, עו"ד) ולכל מי שמקובל בערכאותיהם. לא נותנים זמן לברר היטב, להעמיק ולשמוע את המענות.

14 וזה לשון הפרוטוקול (5 של ישיבת ועדת החוקה תשע"ג): "כיצד מפקחים על ביצוע צווי ההגבלה? באמצעות המערכת שמקפיצה משימה אוטומטית וחיווי בולט ... כלומר יש מן צבע אדום שמהבהב בעיניים כדי שידעו שהתיק זה הוא תיק אדום".

15 בעקבות חוק 'בתי הדין הרבניים' פס"ד גירושין תיקון 7 תשע"ב – המחייב פיקוח שנתי על 'בתי הדין הרבניים' – במטרה לבדוק שהדיינים מיישמים את דרישות המדינה וחוקיה משנת תשנ"ה. הוקמה 'ועדה בכנסת' הכוללת מעל עשרים נציגים שרובם חכ"ם חילוניים עוקרי דת, ונציגי ארגוני הנשים הלוחמות בעד כפיית גיטין, וגם שלושה דיינים מהרבנות: דיכובסקי, שטסמן והיישיריק. לאחר שנה של מעקב, התאספו כל חברי הועדה לאסיפה שבה דנו על יישום אמצעי הכפייה הישנים, ועל דרכים לאמצעי כפייה חדשים מזעזעים. כל הלומד בעיון את פרוטוקול הועדה (פרוטוקול 5 של ישיבת ועדת החוקה תשע"ג) – לא צריך כלל את הקונטרס הזה, ברור לו שדייני הרבנות השותפים בועדה נותנים יד אחת עם ארגוני הנשים לאכוף את הבעלים לתת גט בכל מחיר ובכל דרך, ורומסים לחלוטין את דין התורה שהבעל מגרש רק מרצונו הטוב. אכן החוק שמחייב אסיפת מעקב בכל שנה ושנה מניב פירות באושים של זירוז ויישום אמצעי הכפייה הישנים, ושל המצאת אמצעי כפייה חדשים.

16 בעיתון 'קול העיר' (ערב חג סוכות תשע"ז) בראיון אישי של הרב הראשי ש.מ. עמר (שמכהן כיום כרבה של ירושלים) על ההסטוריה שלו בבתי הדין הרבניים, מספר ש'ארגוני הנשים' טענו שיש אלפי עגונות. "אמרתי להם: תנו לי רשימה של אלף עגונות, אני מבטיח שתוך כמה חודשים כולן תהיינה מסודרות. אמרו לי: איך? אמרתי: שיש לי שיטות שהמצאתי איך לפעול בנושא הזה, וזה מצא חן בעיניהם...". "אם הדיין מחפש ועוקב, אפשר למצוא דרכים לכפייה. אם נלחמים יש דרכים. אני הייתי מהיזמים של ה'פסנטים' הללו". עוד מספר שם הרה"ר ש.מ. עמר: "כמעט ולא היה ישיבה בעיני גיטין שלא עשיתי גט. גם כשהיו בעיות..." "אבל ברוך ה' כשהגיעו אלי (נשים), כולם יצאו עם גיטין במהירות הבזק... בביה"ד הגדול היינו גומרים מקרים קשים בצורה מהירה".

במיוחד אין להם זמן לשמוע כמתניות את טענותיו של הבעל, מקובל היום שהדיינים אומרים לבעל: "אין לנו זמן לשמוע אותך קודם תן גט ושחרר את האשה, אחר כך נדבר". הדיינים עובדים במהירות מסחררת. שמיעת צד הבעל וטענותיו וחקירת העדים נעשית בחוסר סבלנות מוחלט". גם עצם כתיבת הגט ובירורי השמות ושאר פרטי הקניינים של הגט ומסירתו וביטול מודעות הכל נעשה במהירות ובקלות דעת, ברוב המקרים בפחות מחצי שעה גומרים את הגט. לפעמים מפאת חוסר זמן, עושים שני גיטין ביחד ברבע שעה.

אכן, מערכת האיזמים על הדיינים גובה מחיר כבד ביותר. הסובלים הגדולים הם בעיקר הילדים, שברוב רובם של המקרים ניזוקים קשות ברוחניות ובגשמיות, ויש אף הולכים לאיבוד לגמרי מבחינה רוחנית. במקום שהדיינים ידאגו לשלום בית ויחסכו את רוב הגיטין הבאים לפתיחה, ממליצים על 'פירוק המשפחה' – לשמחתם ואהדתם של ארגוני הנשים והקרן החדשה לישראל.

9

שינוי כללי הפסיקה משנים עברו

בשנים האחרונות נכנסו דיינים רבים וחדשים מזרמים שונים שגרמו ל"רעידת אדמה" והתדרדרות חמורה אצל רוב דייני 'בתי הדין הרבניים'. כללי הפסיקה השתנו לגמרי!. דיינים רבים, כדוגמת הדיין ש. דיכובסקי ואחרים, שבעבר לא התייחסו כלל לפסקיהם היות והם היו 'נושאי הדגל' של שינוי חוקי התורה והתאמתם לפסקי בתי המשפט והבג"ץ¹⁷, והנה היום כלל הדיינים הולכים 'לאורם'. איסורים שדיינים ותיקים בשנים עברו הקפידו ונזהרו לעמוד בהם, נהפכו היום להיתר גמור!. כמו הנושא החמור של 'ביטול הסכמים'. שהדיינים בעבר פסלו את הגט במידה והאשה ביטלה את הסכמי הגירושין מדין גט מוטעה¹⁸. ואילו היום הדיינים החדשים עוזרים לאשה לבטל הסכמים ואין פוצה פה. פעמים אותם דיינים עצמם שחתמו על הסכם הגירושין, מבטלים ומשנים אותו לאחר ערעור האשה.

אב"ד ת"א הדיין המפורסם הגרש"א פלדמן זצ"ל אמר שאם יכנס לתוקף החוק שבג"ץ ובתי המשפט יכולים להפקיע ולבטל פסקי דין והסכמי גירושין בענייני רכוש ומשמורת הילדים, אין מקום יותר לכהן

17 עיין בשו"ת יביע אומר (ח"ו אבה"ע סי' י' סק"ז, וחלק ט' אבה"ע סי' כ') שמעיד על דיינים שלא עושים חקירה ודרישה של העדים גם שרואים שהדין מרומה, וכן מקבלים עדות שלא בפני בעל דין – וכותב שדברים אלו לעיכובא בקבלת העדות – והדיינים מרוב מהירות ופזיזות "מדלגים" על זה. וכמו כן, קבלנו עדויות רבות שדייני הרבנות מקבלים עדות כדי לבצע הרחקות או לכפות גיטין "מפי כתבם" – שהעדות פסולה מצד הדין של "מפיהם ולא מפי כתבם". וכמו כן מקבלים גם עדות של עד אחד בלבד לכל הנ"ל.

18 עיין מאמרו בקובץ 'תחומין' חלק י"ח בענין השוואת פסקי הרבנות לחוקי הבג"ץ. וכותב שם בתחילת מאמרו שכבר כמה שנים חייב בית הדין הרבני לפסוק בחלוקת רכוש כפי הוראות 'בית המשפט' (בג"ץ בבלי 1994), היות ובית הדין הרבני כפוף תחת ערכאת 'בית המשפט' שהיא מעליו. והדיין דיכובסקי קובע בסוף מאמרו שעל בית הדין הרבני להשוות את פסקיו לפסקי 'בית המשפט', שאם לא כן "יסגרו" את מתן האפשרות לבית הדין הרבני לדון בענייני הממון.

19 פסקי דין אלו הובאו בחוברות 'הדין והדיין' בגליונות 3,7,12,14 ועוד. וכן פורסם בעיתונות בשנת תשנ"ח שעקב 'ביטול הסכמים' ביקש ביה"ד הרבני לפסול גט, והאשה פנתה לבג"צ שימנעו מביה"ד הרבני לפסוק על ילדיה מהבעל השני כממזרים.

כדיין ברבנות, ודבר זה יגרום לשאלות חמורות על כשרות הגטין²⁰. והנה משנכנס חוק זה לתוקף, האם קם דיין אחד ועוזב את מוסד הרבנות??

להיפך, הדיינים שינו את דעתם. הדיין בביה"ד הגדול א. איגרא (כנס שנתו לעורכי דין באילת²¹) לא התבייש להכריז ברבים שהרבנות שינתה את התפיסה ההלכתית ממה שהנהיג מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל בעבר – להתנגד בכל תוקף לכפייה בגט. הדיין א. איגרא מאשים את החרדים, כלומר מאשים את הגרי"ש אלישיב ב'סרבנות הגיטין' שהיתה בעבר, וזה לשונו: "כל בעיית סרבנות הגט נובעת מהציבור החרדי. באם היה ניתן להפעיל את שיטת הטלטולים של השב"כ²², היינו פוטרם את בעיית סרבנות הגט".

10

קידום דיינים ליברלים

מלבד זאת היום נושא הדיינות הפך לזירת קרב פוליטית ומפלגתית לוחמת. כל מפלגה צריכה להכניס את הדיינים שלה. כללי בחירת הדיינים היא אך ורק לפי התאמת דעותיו הליברליות לחברי "הועדה

20 בשנים האחרונות הדבר נאסף בכח ע"י בתי המשפט עד שהמצב כיום שבתי הדין הרבניים בעצמם עושים את כל עקירת התורה של 'בית המשפט' ומבטלים הסכמי גירושין, באומרים שממילא כבר 'בית המשפט' יבטל את ההסכמים, אז כבר אנו נבטל אותם. וגם כדי לא לגרום חילול ה' שיאמרו עלינו שהדיינים פחות רחמנים מהערכאות של 'בית המשפט', לכן גם אנו פוסקים מזונות גבוהים מאד (ראה לדוגמא שהזכירו נימוקים אלו בפס"ד של אב"ד נתניה ש. שפירא מתאריך י"ד טבת תשע"ה). בטענות נבובות אלו שאין להם שורש בהלכה, נעשים הדיינים שליחי הערכאות הגזלנים ו"מקדשים" את חוקי העושה והגזל של בתי המשפט להופכם כביכול לתורת האלוקים... ועל 'כפירה' ועקירת התורה כזו יש לעשות 'קריעה'.

כפי שהעיד הגאון רבי דוד שמידל שליט"א על מעשה מלפני כשבעים שנה. בזוג יהודים שהבעל חזר בתשובה והיה צדיק גמור ואשתו נשארה חילונית מורה בבית ספר חילוני, והיא לא הסכימה שהמטבח שלהם בבית יהיה כשה עקב כך הגיעו לגירושין ברבנות. לזוג היה ילד בגיל בית ספר בית הרבני פסק שהבן יהיה אצל האמא, וכפשרה ילמד בבית ספר מזרחי, והבעל ישלם לאמא מזונות עבור הילד. ומרן בעל ה'חזון איש' התקומם מאוד נגד פסק זה, ואמר: כיצד יתכן לתת ילד לאמא חילונית? העובדה שהילד ילמד בבי"ס 'מזרחי' כשהאמא חילונית, זה לא מציל אותו מסכנת החילוניות. ועוד, כיצד יתכן לחייב בעל לתת לאם מזונות לילד, כשאינו מחויב בהם ע"פ הדין. ובמיוחד במקרה זה שהאמא לא הקפידה על כשרות ובוודאי שתקנה לילד בכסף זה אוכל 'לא כשר'. והלכו הגר"ד שמידל עם הגר"י רוטנברג מכולל חזו"א אל הדיין שהוציא את הפסק הזה. (שהיה נקרא חשוב וחרדי מאד בזמנו, והיה מהדיינים הבודדים שקיבל פטור מ'להישבע אימונים' למדינה ולחוקיה הכפריים אצל 'נשיא המדינה' – כפי שחייבים להישבע שבועה כפרנית זו כל הדיינים הבאים להיכנס לתפקידם).

אותו דיין שידע על מה הם באים החל לבכות. ואמר להם: "אם הייתי יושב בכולל 'חזון איש', הייתי פוסק כמותכם. ואם אתם הייתם יושבים כאן לידי הייתם פוסקים כמוני. אם אני כאן יפסוק כמוכם שצריך לתת את הבן לאבא החרדי כפי ההלכה, יסגרו ויבטלו את כל 'בתי הדין הרבניים', ואין ברירה אלא לוותר על טובת היחיד בשביל הכלל. ולגבי המזונות שלא כדן, השיב הדיין שאני פוסק שהפקר בית דין הפקר ויש דינא דמלכותא דינא". וכששמע מרן החזו"א את תשובת הדיין אמר שצריך לעשות קריעה על עקירת התורה של הרבנות. וראה באריכות בספר משפטי ישראל סי' ט' אות ד' ובקונטרס אחרון שם עמוד תג – שאין מקום ושורש בהלכה לדברי הדיין ברבנות.

21 פורסם בעיתונות, לדוגמא: "מרכז הענינים", ירושלים ד' סיון תשע"ז.

22 שיטת הטלטולים עלתה על סדר היום הציבורי בעקבות אסירים ביטחוניים מסוכנים שמתו בידי השב"כ בעקבות 'שיטת הטלטולים' (קושרים את האסיר לכיסא ומטלטלים אותו בצורה פראית עד שמאבד את הכרתו). רוב חברי הכנסת התנגדו לשיטה זו. אפילו שמדובר במחבלים מסוכנים שהוצאת המידע שיש בידם ע"י הטלטולים יכולה להציל חייהם של רבים. כנראה שלדעת הדיין איגרא לסרבני גט' (שלרוב הסרבנות שלהם מגיעה עקב עוולות חמורות שעשו להם) – מגיע משפט חמור יותר ממחבלים מסוכנים.

למינוי דינים – שרובה מורכבת מאפיקורסים וחילונים, ונציגות ארגוני הנשים הרפורמיות. דיין שלא עבר את האישור של 'ארגוני הנשים' – לא נבחר!! בלחץ המדינה על הנהלת 'בתי הדין הרבניים' מוקפצים דינים ליברליים מקצה הארץ, להיות אבות בתי דין במרכז הארץ – כתגמול על התרת 'אשת איש'. דינים נוספים שכפו גיטין בכמות גדולה יותר מאחרים – תוגמלו והועלו דרגה. דבר שיש בו מלבד 'כבוד' גם תוספת של עשרות אלפי שקלים בכל חודש – והתמנו להיות חברים בביה"ד הגדול לערעורים.

מסיבה זו, מוצאים בבי"ד הגדול, דיין צעיר שלא יודע כלום בהלכה מלבד כפייה. או רב ראשי שלא למד כלל אפילו או"ח ויו"ד. ויש רה"ר שלא למד כלל אבה"ע, ונעשה נשיא אבות בתי הדין. שהוא פוסק ומכריע בכל מחלוקת הלכתית בין הדינים המכהנים בביה"ד הרבני האזורי.

המפלגות הפוליטיות בכנסת הסכימו ביניהם ש50% מהדינים החדשים יהיו מהזרם הפשרני של הציונות הדתית – הסוברים שהשו"ע של רבי יוסף קארו לא רלוואנטי היום, (ראה לדוגמא בעיתון 'מצב הרוח' של המזרחי גיליון 394). מלבד זאת בלחץ ארגוני הנשים הרפורמיות, ובהכרעת הבג"ץ הכניסו היום אשה ל'בתי הדין הרבניים' – להיות סגן מנכ"ל. דבר זה מוכיח שכל 'בתי הדין הרבניים' הם גרורות של המדינה החילונית והבג"ץ²³.

הדיין דיכובסקי שכהן כעשרים שנה כאב"ד בביה"ד הגדול, ואח"כ כמנכ"ל 'בתי הדין הרבניים' כותב בביטאון 'משפט צדק' שהוא קרן' לעגונות' ב'בתי הדין הרבניים'²⁴.

כמו כן מספר שם שכמנכ"ל היה לו: "השפעה על מינויים, על אבדי"ם, תגמול דינים טובים, ועוד". במילים מכובסות אלו מספר הדיין דיכובסקי שיש 'בונוס' (תגמול בעברית) 'לשחד' את הדינים לעשות כפיות גיטין כפי דרישות חוקי מדינת ישראל. חייבים להדגיש שלשיטת הדיין דיכובסקי כל אשה שרוצה גט נחשבת 'עגונה'!! (למרות שכל התנגדות הבעל היא רק בגלל הגזלות והנזקים שהאשה עשתה לו. או רק בגלל שרוצה לראות את הילדים והאשה מסרבת).

בראיון הנ"ל, מספר הדיין דיכובסקי שלהיות מנכ"ל זה לא תפקיד פקידותי ולא ירידה בדרגה. כי בתור מנכ"ל בתי הדין היה מעביר תיקים מהרכב להרכב, ומאזור לאזור, (כדי למצוא הרכב שיסכים לעשות כפיות גיטין). עוד הדגיש: 'שבהשתלמות לדינים, יכולתי להחזיר בדינים את ההשקפות שיש לי בנושא של פסיקת הדין'. ובעמוד 17 בביטאון הנ"ל, מספר: "שהצליח לשלב באופן מופלא בין דיני התורה לחוק האזרחי הלכה למעשה". כלומר השווה את הפסיקה בבתי הדין הרבניים לערכאות המדינה. גם באתר

23 בראיון לתקשורת (שהתפרסם בעיתון המזרחי "שביעי" גיליון 210 י"ט אייר תשע"ו) מתפאר מנכ"ל בתי הדין לשעבר אלי בן דהן שהמשיך להיות שחקן כדורגל גם בעת שהיה מנהל אבות בתי הדין, ואף הקים קבוצת כדורגל בליגה למקומות עבודה. זה מוכיח שהכל שם פועל בקלות דעת גמורה. וראה בהערה הבאה שמנכ"ל אינו רק תפקיד פקידותי אלא יש לו השפעה מכרעת על העברת תיקים וכפיות גט.

24 בביטאון 'משפט צדק' של לשכת טוענים רבניים (גיליון 4 כסליו תשע"ו עמוד 18). כמו כן, הדיין דיכובסקי בביטאון הנ"ל עמוד 19 מעיד שנשיא בית המשפט ברק אמר לו: "כשמדובר בעגונות אין פרוצדורה, אתה עושה דברים יותר כשרים, פחות כשרים, אני יחד אתך". כלומר ברק התיר לו לנהוג גם נגד החוק. ולכן ברבנות מעבירים תיקים מהרכב להרכב ובלי נימוקים – למרות שבבתי המשפט דבר זה נוגד את הנהלים וזה נגד החוק. ולמי שעדיין לא הבין, הדבר מוסבר בראיון הנ"ל, שבמשרדי הממשלה לא משלמים למישהו לעשות פעולה שהוא חייב... אבל ב'עגונות' אין חוק. וראה בשו"ת 'ביע אומר' חלק י"א אבה"ע סי' כ"א שמתלונן על בית דין רבני שהעביר מהרכב להרכב שלא כדין.

'ויקיפדיה' בפרסום על דמותו של הדיין דיכובסקי מצוטט: "כאשר פרש, קרא לחבריו הדיינים: 'פסקו לקולא ואל תתגרו בבג"ץ'²⁵.

11

אגרת פרידה ממסורת הדורות

גם בספרו 'לב שומע לשלמה' (עמוד 18) באגרת פרידה לדיינים' כותב הדיין דיכובסקי: "כאשר אניע לעולם האמת, אולי אכנס לגיהנום בגלל גט מעושה". אבל עדיף לדאוג לעגונות מאשר לפחד מכפיית גט שלא כדין. בביטאון משפט צדק (גליון 4 עמוד 22) מאריך הדיין דיכובסקי יותר בביאור משנתו שלדעתו: א. "דיינות זה מקצוע מסוכן. דיין שרוצה לפסוק גלאט שישב בבית ויאכל גלאט, לאחרים צריך ללכת על שפת התהום".

ב. תמיד יש לומר לבעל: "קודם תן גט אחרי כן נדבר".

ג. כל אשה היא בבחינת עגונה. לאחר שקבע שכל אשה היא עגונה, כותב (שם, עמוד 23): "בעגונות תמיד הולכים בשעת הדחק ובפרצה דחוקה...לכל אשה יש זכות לקבל גט". לאור זאת, ברור מדוע חל כיום שינוי חמור בכללי ההלכה והמסורה מדור דור.

12

גיבורים על חלשים – רוקדים על הדם

דיינים רבים רוצים להצדיק את בחירתם, ולהוכיח שאצלם אין נשים 'מסורבות גט'. לשם כך פועלים באגרסיביות ואלימות ובדרכים שלא היו מקובלות כלל בכל הדורות, לדוגמא: ראה בעיתון 'קו עיתונות' (ערב חג סוכות תשע"ז) בראיון אישי עם הרה"ר לשעבר ש. מ. עמר שכותב: **שמצא פטנטים שכל אשה שתבקש גט, תקבל. ולא תמצא מעוכבת גט אחת בישראל. כל בר דעת מבין שפטנטים אלו לא נמצאו בכל הדורות. כי כל הדורות אסרו כפייה נגד רצון הבעל, והיום פרצו את התורה והתירו כפייה לכתחילה.**

וכן נכתב בפרוטוקול של 'ועדת החוקה' (חוק ומשפט מתאריך 7.5.13 עמוד 8) שהדיין שלמה שטסמן מעיד שיש היום הרבה הרבנים בבתי הדין הרבניים שאין אצלם מסורבת גט אחת! וכן מעיד על כך הדיין שלמה דיכובסקי (שם בעמ' 10) – וזאת בעקבות שכופים את הבעלים לגט בכל האמצעים האלימים ביותר שיש ברשותם.

25 לאור האמור מובן מה שצוין באתר ויקיפדיה הנ"ל, שנשיא בית המשפט העליון א. ברק ביקש בשנת 1994 מהדיין ש. דיכובסקי שיתמנה לשופט בג"ץ. כמו כן פורסם בעיתונות (מרכז העניינים ירושלים י"ב כסלו תשע"ז) שהוצע לדיין א. לביא לכהן כשופט בבג"ץ מאחר ובשנים האחרונות הוא מזוהה כליברלי, (עקב פסקו המתקדם של זיכוי הגט לאשת הצמח בצפת, נגד כל גדולי הפוסקים בדורינו).

חשוב לציין שהרצי"ה קוק שנחשב לרבם של כל המתחשבים במדינה וחוקיה, יצא מגדרו בשעה שהבג"ץ התערב לרה"ר בענייני כשרות, וקרא בשנת תשכ"ד לרבנות הראשית למרוד בבג"ץ גם במחיר של מאסר הרבנים (ראה מכתב בכתב ידו בעיתון 'מצב הרוח' גליון 427 עמוד 26). חבל שהדיין דיכובסקי וחבריו הקוראים לעצמם 'חרדים' לא הולכים לפחות לאורו של הרצי"ה קוק וצ"ל ממנהיגי המזרח.

שערוריה נוספת שהגיע עד לפתחו של 'מבקר המדינה' ע"י מאות בעלים היא שקבלו 'צווי מעצר' עקב אי התייצבות לדיון, כאשר לא נשלחה להם הזמנה כלל. במקרים רבים ההזמנה נשלחת לבעל ביום הדיון עצמו או לאחר תאריך הדיון!! במקרה הידוע של 'גט מעושה – חיימוביץ' (שנפסל ע"י בתי הדין החרדיים בא"י) הוציא בית הדין הרבני באשדוד (מספר פעמים) הזמנה לדיון לבעל שהיה בחו"ל, כאשר כתובתו לא היתה ידועה להם, וההזמנה של הבעל לדיון הונפקה בתאריך של יום הדיון עצמו.

תרגיל מתועב זה הוא מעשים בכל יום בבתי הדין הרבניים – כדי להביא את הבעל למאסר בכלא! כאשר מטרתו הסופית לאלצו לתת גט בכפייה (וראה בהמשך הקונטרס בשערי ההלכה סעיף ב', שהגט בתנאים אלו בטל מהתורה). מבקר המדינה שגם הוא משתף פעולה עם כפיות הגיטין במדינה, השיב לבעלים המתלוננים תשובה מתחמקת: "מה המטרה שלכם?, להפיל את הדיינים!, זה לא התפקיד שלי".

וכן מעיד עיתון "שביעי" של המזרחי (גיליון 220 א' אב תשע"ו) שהרה"ר דוד לאו נאם בכנס הקיץ של עו"ד בתחום המשפחה, שהוא מעודד ודוחף דיינים ברבנות לעשות כפיות גט כדי לא להשאיר מסורבת גט אחת. ומדגיש שדיינים שרוצים להישאר ברבנות ולנהוג לפי קו שיפוטי של אבות בתי הדין הזקנים שנפטרו שלא כופים גיטין – הם פוגעים בתפקידם כדיינים.

וכן אמר הדיין אליעזר איגרא חבר בית הדין הגדול בכנס לעורכי הדין באילת (מובא בעיתון מרכז העניינים ירושלים עמ' 14 בתאריך ד' סיון תשע"ז) שהיום רוב מסורבי הגט הם דווקא בעלים שרוצים לתת גט, ומי שלא מסכים לקבל גט – זו האשה, כדי לסחוט כספים מהבעל תמורת קבלת הגט. וכידוע ומפורסם שכאשר הנשים סרבניות גט, אין מי שידאג לכפות את הנשים לקבל גט, והבעלים נשארים עגונים גם עשר ועשרים שנה.

כמו כן פורסם בעיתון (חדשות, מתאריך י"ט שבט תשע"ז), שעל פי נתוני מערכת המידע של 'בתי הדין הרבניים', מספר המקרים של גברים שנשואיהם מסרבנות לקבל גט, גדול בהרבה ממספר הנשים שהבעל מסרב לתת גט. ולמרות הכל, על הגברים מטילים עונש מאסר, ואילו על שום אשה סרבנית גט לא הוטל עונש מאסר.

כתוצאה מהתנהלות מחפירה זו של בתי הדין הרבניים שדואגים רק לנשים ולא לגברים, הרבה מאד גברים יוצאים לתרבות רעה, ורבים מתאבדים מדי שנה! וכאן המקום להזכיר מה שכתב בספר 'דרך פיקודיך' (מבעל 'בני יששכר מל"ת מו מחשבה אות ד'). שאותם שלא רצו לקבל התורה משום שכתוב בה 'לא תנאף', הם דנים בדיניהם לטובת הנשים. ואכן בגלל תאוות הניאוף של הדורות האחרונים – מתייחסים רק לטענות האשה ובעיותיה, ומתעלמים לחלוטין מהחיים של הבעל.

13

לא דואגים לעגונות

כל המכיר היטב עובדות שאירעו במשך השנים, רואה מציאות הפוכה לגמרי. העגונות לא מעניינות את הדיינים. מה שמעניין אותם באמת הוא הדאגה שלא יפוטרו ממקום עבודתם. המדינה משלמת משכורות עתק לדיינים כדי שיעמדו בדרישות החוק. לא נותר לדיינים ברירה אלא רק לשמוע בקול המדינה כדי להישאר במשרתם. דוגמא כואבת לכך הוא המקרה המוזעזע והמחפיר שפורסם ברבים. ביה"ד הרבני ביבאר-שבע' כתב גט לאשה שהתגוררה בצרפת. והאשה הסכימה לכל דרישות הבעל

וויתרה על מזונות הילדים לגמרי – כדי לקבל את גיטה בהקדם. הבעל אמנם נתן את הגט, אך בשל רשלנות בית הדין, הגט מעולם לא נמסר לאשה בצרפת. אותה אשה שמעה שיש גט, ולא ידעה שצריכה לקבלו בידה, התחתנה עם איש אחר והולידה הרבה ממזרים²⁶... דוגמא זו ואחרות כמותה מוכיחים בעליל שכל התנהלות 'בתי הדין הרבניים' נקבעת אך ורק ע"י המדינה המממנת אותה. מאחר והמדינה החילונית דוגלת רק בטובת האשה ושחרורה מכבלי הדת. היא כופה על הדיינים "לפחד רק מאשה מסורבת גט" – כלשון הדיין דיכובסקי.

14

הסתרת פסקי דין ועיכוב פרוטוקולים

היות ודייני 'בתי הדין הרבניים' חלקם חיים בתוככי הציבור החרדי ואינם חפצים לפרסם בצורה גלויה את גישתם הפשרנית. ע"כ הדיינים עושים במחשך מעשיהם ומנסים להסתיר את הליכתם לאור 'תקנות הרבנות' – שרובם הם נגד דעת כל פוסקי הדור²⁷. הפרוטוקולים של הדיונים אינם נמסרים מידידת לצדדים מתוך רצון לשקט תעשייתי, שלא יעירו להם 'הערות', ולא יעשו להם בושות, ושלא יבדקו אחרי כל פסק. מסיבה זו בדרך כלל אינם נותנים לרבנים ולאנשים מבחוץ להיות בדיונים, ובפרט במקרים רגישים!. את הפרוטוקולים הם משכתבים. רק אחרי שמצנזרים כל מילה שמסגירה את מדיניות הכפייה שלהם, משחררים את הפרוטוקול. לפעמים שחרור הפרוטוקול המוגה לוקח כמה שבועות.

יש עדויות רבות לסילופי פרוטוקולים. לדוגמא: יש בידינו עדויות על מקרים שהבעל רצה שלום בית ואמר שאוהב את אשתו וילדיו, והדיינים כתבו בפרוטוקול: 'הבעל שונא את אשתו ומבזה אותה', בשל כך הוציאו פס"ד לחיוב גט. ובוזה גדלה קלקלתם של בתי הדין הרבני, מ'בית המשפט' החילוני ששם נותנים פרוטוקול מיד בסוף הדיון! ואילו ב'בתי הדין הרבניים' לא נותנים מיד! דבר שמקל עליהם לסלף את העובדות. זו אחת מהסיבות העיקריות שלקח זמן רב עד שהצטברו עדויות אישיות על בעלים נעשקים.

לדיינים ברבנות יש חיסיון מגורמי החוק, וכל המלעזי עליהם דינו כמלעזי על שופט בית המשפט וצפוי למאסר שלוש שנים, וע"כ יש בכוחם לסתום פיות של המערערים על כשרות גיטיהם. כמו"כ גם מאפשרים להם לעשות דברים נגד החוק. כל זה כדי שיוכלו לעשות כמה שיותר כפיות גיטין ללא פחד ומורא...

26 עיין בפסקי ביה"ד הרבני מתאריך 16.11.2010 שהרה"ר ש.מ. עמר והדיין ציון בוארון דנו בזה יחד למצוא היתרים לממזרות הילדים.

27 יש בידינו עשרות "פסקי דין", שחייבו את הבעל לגרש על פי רבי חיים פאלאג'י. והנה כל זה עושים במחשך. אבל בפסקי דין הרבניים (פד"ר) שנדפסו בצורה רשמית אחרי הגהה ובקורת צונזרו הדברים ולא מוזכר אפילו פעם אחת 'כפייה ע"פ ר' חיים פאלאג'י. והסיבה לכך ידועה שהרי מרן הגר"ש אלישיב ומרן הגר"ע יוסף ב'ביע אומר' התנגדו בכל עוז לכפייה זו, וכתבו שרבי חיים פאלאג'י לא התיר דבר זה וראה באריכות בהמשך בשערי ההלכה סעיף ח'. הנה לך הוכחה להסתרת מעשיהם.

15

היתרים שמביאים טרגדיות

מבואר בספרי הפוסקים שהחמירו באיסור 'אשת איש'! והחמירו בדיני הגט אפילו בספק ספקא²⁸ שיהיה הכל לכתחילה, לצאת דעת כל הפוסקים, וכל זה משום חומרת איסור אשת איש והמזמרות הכרוכים בכך. כמו-כן בכל הדורות החמירו ביותר שיהיו הדיונים בישוב הדעת ובמתנות²⁹, לשמוע דברי כל הצדדים ולבדוק היטב לפני הגט את כל ההסכמים והשמות.

אולם התקשורת החילונית משפיעה בצורה מכרעת על הדיינים לנהוג הפוך מההלכה. ארגוני הנשים הרפורמיות, 'מרכז צדק לנשים', ו'מרכז רקמן' מפרסמים עלונים וכתבות בהם מופיעים פסקי דין רבניים (כמו הביטאון 'הדין והדיין') בהם הטפה ושטיפת מוח ליצינית שחובה להתנהג כ'בית הלל' ולהקל בענייני גיטין כדי לדאוג, לעזור ולהציל את הנשים המסכנות הסובלות קשות מבעליהן ומכבלי העיגון.

טענה רפורמית זו פוגעת בנשים עצמם. מאחר ונושא 'הגט' הוא נושא הלכתי בלבד. בהלכה ישנם תנאים באיזה צורה בעל מגרש את אשתו. אחד מהתנאים הוא שאין הבעל מגרש אלא מרצונו הטוב ולא בעל כורחו. אם נכופו לגט נגד רצונו, הרי שהגט בטל ואין לו שום ערך הלכתי. היא נשארת אשת איש גמורה כמו לפני הגט. כאשר אשה זו ההולכת ונישאת לאחר, עוברת על איסורי חנק, ובניה מבעלה השני ממוזרים³⁰. והנה בבתי הדין הרבניים בלחץ של ארגוני הנשים נחלצים לעזרת כל אשה הדורשת גט מיידית, ודואגים לכפיית גט שלא כדין במהירות מירבית. אשה זו קיבלה פיסת נייר שאין לו ערך, חיה את כל שארית חייה באיסורים של 'יהרג ואל יעבור!' ולא הרוויחה כלום. בנוסף לכך, כידוע רוב הנשים מתחרטות על הגירושין, ועל הרס הבית והילדים שעשו במו ידיהן.

מרגע מתן הגט ארגוני הנשים נוטשים את האשה, ומשאירים אותה להתמודד לבדה במשברי החיים. לפי הסטטיסטיקה ברוב רובם של המקרים, הנשים אוכלות מרורות כל ימי חייהן, או שלא מתחתנות, או שמתחתנות שוב עם בעלים גרועים בהרבה. ואם היו הנשים משקיעות 'בשלוש בית' בזיווג הראשון חצי ממאמציהן כעת, לא היו מגיעות כלל לשערי בית הדין לגירושין. הצער מהבדידות ומהתמודדות הכושלת בגידול הילדים – מחריפים את מרירות חייהן. לא נשאר להן, לא עולם הזה, ולא עולם הבא!

28 עיין שו"ת שמחת יו"ט למהרי"ט אלגאזי סי' י"א (דף מד ע"ג) ובספרו שו"ת קדושת יו"ט סי' ט. ובספר ערך השולחן אבה"ע סימנים מ"ב סק"ב ומ"ג סק"א. ובשו"ת רב פעלים חלק א' אבה"ע סי' י' וחלק ד' אבה"ע סי' יב. ובשו"ת זבחי צדק ח"ב אבה"ע סי' ג'. ועוד רבים מגדולי הפוסקים.

29 בשו"ת חתם סופר ח"ב אבה"ע סי' מ"ג ד"ה והנה. כותב שסידור גט אחד צריך להיות לערך כמה שעות. ובספר גנזי חיים לרבי חיים פאלאג'י מערכת ג' ס"ק ל"ז בשם ספר 'עבודת משא', כותב שלכל גט צריך יום שלם.

30 המשנה ביבמות דף קי"ב: אומרת שאין האיש מגרש אלא לרצונו. והאשה מתגרשת בעל כורחה. וכך נפסק להלכה בשו"ע אבה"ע סי' קי"ט ס"ו, וסי' קל"ה. עיין עוד בנידון בספר משפטי ישראל סי' י"ג מבעל משנה הלכות, ובסי' י"ד אות ז'.

16

מחיקת הסיכוי לשלום בית

רבינו יונה כותב (באגרת התשובה אות י"ד), וז"ל: "וחייבים ישראל לברור אנשים ברורים שיטילו שלום בין איש לאשתו, ובין אדם לחבירו, שיהיה בידם כוח לכוף ולהכריח לבני אדם על השלום, ויהיו אותם הברורים אנשים שמחים שיודעים לפיים ולרצות בני אדם ולהטיל שלום".

בדורות הקודמים הרבנים לא הסכימו בקלות לגירושין ולפירוק המשפחה ולא כפו על גירושין. להיפך הם כפו על 'שלום בית', כלשון רבינו יונה. נתינת גט נעשתה רק בחוסר ברירה ולאחר ניסיונות רבים של שלום בית³¹ – בידועם שכל גירושין גורם הרס לכל המשפחה, גם לבעל וגם לאשה. הגירושין עלולים לגרום להתדרדרות רוחנית להורים, ובמיוחד עלולים להביא ליציאת הילדים לתרבות רעה רח"ל. ילדים הרואים לנגד עיניהם בית שנקרע, השתלחויות, לשון הרע והוצאת שם רע של ההורים זה על זה (כפי שמצוי במשך תהליך הגירושין) והדיונים בבתי הדין הרבניים. הילדים מאבדים אימון בהורים ובכל מסורת היהדות שהם מייצגים. ילדים ללא משענת וללא בית חם יוצאים מהר מאד לתרבות רעה. שלא לדבר על ירידה בלימודים, במצב הרוח. הגירושין היא פגיעה מערכתית בילדים לשנים רבות.

17

הנהגת היהדות – שלום בית קודם לכל!

ידוע דאגתם וחרדתם הגדולה של גדולי ישראל לכל זוג שבא להתגרש. הגר"נ קרליץ שליט"א העיד שיותר משמונים אחוז שבאו אצלו לגירושין, חיים היום באהבה ואחוה והעמידו דורות ישרים ומבורכים. כאשר שומעים את שני הצדדים בנועם ובנחת, מיישרים את ההדורים וזו המצווה הגדולה ביותר.

מפורסם המעשה מה'אור שמח' שהגיע אליו זוג יהודי להתגרש, וביקש מהם לבוא שוב ולהביא את בנם הקטן. כשחזרו לקח את הילד, השיבו על ברכיו, ואמר לילד עוד מעט תהיה יתום, כבר לא יהיה לך אבא ואמא, הם מתגרשים. הילד בכה, מרן האור שמח בכה, והבכי של שניהם פתח ושבר את מחסומי השנאה והכבוד של ההורים, והם החליטו להתגבר על המכשולים, ולא להתגרש, שהילד לא יגדל יתום.

בספר תולדות חייו של כ"ק האדמו"ר בעל האמרי חיים מוויזניץ (מאיר החיים חלק ד' עמוד שצא) נכתב שאמר: "כי ברוך ה' קם שיכון לתפארת – בס"ד אף גט אחד לא אירע בשיכוננו". ולמעשה כל ימי חי רבינו (עשרות שנים) לא אירע מקרה של גט בשיכון. והעידו מקורביו שהשקיע הרבה כוחות בזוגות שפנו אליו שברצונם להתגרש, בהשתדלות ובתפילה על השכנת שלום בית, ומנע מהם גירושין בכל מחיר.

31 הרה"ר ש.מ. עמר מעיד בראיון אישי (קול העיר ערב סוכות תשע"ז) וז"ל: "היום מתגרשים בקלות. פעם היו מדברים ועושים שלום בית, אבל היום מרוב הלחץ התחילו בתי הדין לזרז את הגירושין". כמו כן יצויין תשובה של הדיין מ. טולידנו בספרו 'מעשה בית דין' שמעיד על דיינים שפוסקים חיוב גט על הבעל – בזמן שלא נעשה אפילו ניסיון אחד לשלום בית.

בספר תולדותיו מובאים ספורים רבים על ההשקעה העצומה שהשקיע האדמו"ר בהדרכת אברכים וזוגות, וישב שעות ארוכות בשביל להשכין שלום במשפחות ישראל.

רבי יהושע מאמאן – זקן רבני מרוקו, שנפטר לאחרונה. פורסם דברים לזכרו בעיתונות החרדית וז"ל: "כשהגיע לארץ הקודש הוצע לו להתמנות לאב"ד חיפה לענייני גיטין. רבי יהושע סירב כי בכל המקומות בהם כיהן ברבנות במרוקו במשך עשרים ושתים שנה, בס"ד לא הוציא תחת ידו גט. כשבאו אליו עבור גט לא עזב את ביה"ד עד שהשכין שלום באותה משפחה.

שמענו עדות על זוג צעיר בשנה ראשונה, שפתח בהליכי גירושין עם טענות קשות איש על רעהו, ומרן הגרא"מ שך זצ"ל ביקש שיבואו אליו, והשקיע בהם שעות רבות מאד של שכנוע שלא יתגרשו. כשהזוג הסכים להשלים, הוציא מרן יין ושתה לחיים לכבוד השכנת שלום הבית, שבית יהודי לא התפרק

בספר 'היכל הוראה' מסופר על זוג שהגיעו להתגרש בבד"צ העדה החרדית. הניסיון לשכנעם ל'שלום בית' נחל כישלון. הגט נכתב וניתן לבעל בידיו. אבל כאן עצר הגר"מ ברנדסדורפר זצ"ל את הבעל ובתחנונים ביקש שלא יתן את הגט לאשה, היות וקיים סיכוי לשלום, ואסור להחריב בית בישראל לחינם. הגר"מ ברנדסדורפר עשה את הלא יאומן. הוא התמסר וניכנס לעובי הקורה. השכין שלום בית והזוג חזר לחיים שמחים ומאושרים.

כמו כן שמענו עדות מהג"ר אהרן פולק ממנצ'סטר זצ"ל (שהיה רב, מחנך ומח"ס ידועים) לפני מלחמת העולם השנייה במקום מגוריו בצ'כוסלובקיה גרו אלפי משפחות ובמשך עשרות רבות של שנים לא נשמע כמעט על גירושין, מפני שהרבנים מסרו נפש על שלום בית.

כמו כן בספר תולדות חייו של הגאון המקובל חיים משה מנדל מבני ברק (עמוד 44). בהיותו בחו"ל היה דיין בעיר טמשוואר בהונגריה. והיה מתנגד גדול לגירושין. "הוא נהג להרבות בתפילה שהשלום ישוב למעונם של הזוגות החפצים בפרידה. ביום שנאלץ לערוך גט ולכרות בעל מאשתו חזר הביתה עצוב ומדוכדך".

העיד הגר"י טוביאס שליט"א על אביו הגאון רבי שמואל טוביאס זצ"ל שהיה רב אב"ד פיאטרא-ניאמץ ברומניה, שהיה שקוד על תלמודו יומם ולילה, אבל כשהגיע ענין שלום בית לפתחו, ביטל תורה והשקיע שעות רבות שלא יתגרשו, ולא הסתכל על שום דבר ובלבד שישכין שלום בין איש לאשתו.

18

התאכזרות גלויה לגברים

ההנחיות הברורות שארגוני הנשים מחדירים לבתי הדין הרבניים היא הפלייה לרעה של הגברים. מסיבה זו רוב התובעים גט ברבנות הם נשים. היועצים אומרים לאשה שברבנות היא תרוויח הרבה, תפשיט את הבעל מנכסיו ותחיה כמו 'מלכה'. בכתבות ארוכות בעיתונות הכללית ממליצים ארגוני הנשים לכל אשה להפסיק לחיות בשותפות תחת הבעל, אלא להתגרש ברבנות. ארגוני הנשים מבטיחים: "הדיינים יעיפו בשבילך את הבעל מהבית, ואת תזכי בכל השלל". הדיינים שהם שכירי החרב של הנשים הפמיניסטיות הדוגלות בחיי משפחה חד הוריים, מרוצות מאד מהמצב, והנציגות

שלהם ב'ועדה למינוי דיינים' בוחרות רק דיינים אכזריים שבפסקיהם זורקים (לעיתים קרובות) את הבעלים לרחוב לישון על ספסלים בבתי כנסת או ברחוב כמו כלב חוצות, ובנוסף להעביד אותו כעבד כוש אפריקני לשלם לאשה מזונות הילדים, שלעיתים קרובות מנוצלים לחיי הנהנתנות ולבילויים שלה.

העיתונים החילוניים מלאים בכתבות ענק על אלפי בעלים עשוקים "שבוכים בלילה". בעיתון חילוני 'ישראל היום' (מתאריך 8.12.14) ע"י העיתונאים: מ.ג. יצחקי, נ. לנסקי, תחת הכותרת: "גברים בוכים בלילה". מובאת שם כתבה ענקית המתפרסת על עמודים רבים, המכילה עשרות עדויות מפרופסורים, ועו"ד בכירים לענייני משפחה, שחקרו את ההפליה הבוטה הקיימת בחוקי המדינה בין גברים לנשים. הכתבה מתארת שבשנה שעברה נפתחו 4,200 תיקים על אלימות של נשים כנגד בעליהם. האלימות כללה מלבד אלימות מילולית קשה, גם זריקת חפצים כהים על הבעל עד כדי אשפוז בבתי חולים. אלימות הנשים כללה איזמי רצח, וניסיון רצח של ממש ע"י זריקת פטישים, דקירות סכין ושברי זכוכית. מהנתונים עולה שמספר מקרי האלימות של הנשים כלפי בעליהם הוא גבוה בהרבה מאלימות בעלים כלפי נשותיהם. גם מדווח שם, שאלימות הנשים הוא בדרך כלל יותר חמורה ומסוכנת. כמו"כ התברר שהנשים המזכות היו ברוב הפעמים רק כתוצאה מהגנה עצמית של הגבר. והפתרון העיקרי של החוק במדינה הוא הרחקת הגבר מהבית וזריקתו לרחוב.

מובא בכתבה על מקרים רבים ביותר של אלימות הנשים כלפי ילדיהם הקטינים – בידיעתם הברורה של גורמי הרווחה. והרווחה מפלה באופן בוטה בין הגבר לאשה. כשבאלימות האשה ע"פ רוב משאירים את הקטינים בחוקתה, ואילו באלימות הגבר, אפילו באלימות בודדת, הוא מורחק מידיה ולא מאפשרים לו להיפגש עם ילדיו אלא רק אחרי בדיקת מסוגלות הורית, וגם זה לא תמיד עוזר.

19

במקום "כיבוד אב" – רצח האב!!

ארגוני הנשים הרפורמיות עמלו קשה במשך שנים לכופף את הרבנות ולהוציא פסק מבתי הדין הרבניים שהופכים את הבעלים לאנשים שאין להם זכות קיום עצמית! במילים מפורשות וברורות אומרות נשים ארורות אלו שיש למחוק מ'עשרת הדברות' את מצוות 'כיבוד אב', ובכל מקרה של גירושין האב צריך 'למות' כפשוטו בשביל לדאוג להכניס כסף לחשבון הבנק של האשה במסווה של פרנסת ילדיו!! הפלא הגדול ש'אוצר' כזה מצאו הרפורמיות בחוק המזונות (תש"ד) ש'דייני בתי הדין הרבניים' מחייבים את הבעל במזונות בכל מחיר כולל מאסר בכלא. ועד היום הדיינים 'נלחמים' בדבקות לשמור על חוק זה³².

32 מאחר ו'חוק המזונות במדינת ישראל' נקבע לפי המשפט העברי (דיני השו"ע, כביכול). ואפילו בית המשפט החילוני שמודע לסתירה שקיימת בין חיוב המזונות לבין חוקי יסוד של שכר מינימום, השלמת הכנסה ודמי אבטלה למי שאין לו עבודה. אבל בתי המשפט מתרצים את עצמם שהעיוות הזה לא תלוי בהם, אלא בתקנת הרבנות משנת תש"ה. והנה טוענים עו"ד גדולים ומפורסמים שמבחינה חוקית בכל רגע נתון יכולים הרבנים הראשיים לבטל את תקנת המזונות המעוותת הזאת שהיא עקירת התורה ואף גרמה לפגיעה חמורה לאלפים ורבבות. מכתבים רבים נשלחים מדי שנה לרבנים הראשיים בבקשה לבטל את חוק המזונות! אלא שידם הארוכה של ארגוני הנשים הרפורמיות על העליונה, והם אלו שקובעים לרבנים הראשיים ולדייניה את ההחלטה להשאיר את העושק והגול הנוראי הזה ורדיפת הבעלים עד מוות. וראה להלן בשער ההלכות בסעיפים יז-יח מה שכתבנו באריכות בזה.

וכל זאת למרות ההתנגדות הציבורית הרחבה במשך שנים רבות, שבעקבות כך הוקמה 'ועדת שיפמן' לתיקון המצב.

בחברת רשמית הנקראת "גירושין בישראל – המדריך לאשה" של ארגון 'ויצו' (שי"ל ע"י האגף לקידום מעמד האשה, מתאריך 11,2006) תחת הכותרת "חיובו של האב במזונות ילדיו" כותבים ארגוני הנשים לכל נשות ישראל (בעמוד 5) בזה הלשון: "על פי הדין (המשפט העברי) חובתו של האב כלפי ילדיו קודמת לזכותו לקיים את עצמו. אב חייב במזונות ילדיו עד גיל 18 גם במקרים בהם אין לו כל הכנסה! ואין הוא יכול לספק את צורכי מחייתו!". הם מדגישים עוד בציניות מאוסה, וז"ל: "החובה העיקרית של האב הוא לכלכל את ילדיו. לא ניתן לכפות על האב לפגוש את ילדיו, לגלות חיבה, לחנכם או לאהוב אותם – רק לפרנסם". מילים כדורבנות אלו המנוגדות לתורה ולהלכה – נמסרות בשם 'בתי הדין הרבניים' בחוברת הדרכה לכל אשה – כדי לדעת להתאכזר לבעל בכל מחיר – גם בסכומים גדולים שאין לבעל שום סיכוי לעמוד בהם! ואחרי התאכזרות בחיובי מזונות מופרזים, הם עוד מונעים את האב לפגוש את ילדיו בדרכים ושיטות ידועות. ועוד כותבים בציניות שלא ניתן לכפות את האב לפגוש את ילדיו כאילו הברירה לכך היא בידי.

באחד הכתבות פונה לדיינים אחד הבעלים העשוקים, בשאלה מצמררת: "איך אחרי גירושין יכול בעל לשקם את עצמו? איך אתם מסכימים למצב של גזר שדין מוות על הגברים? אף אשה לא מוכנה להתחתן עם גבר שכל משכורתו לא מגיעה לפרנסת ביתו השני ואשתו השניה, אלא למזונות גרושתו הראשונה. איך אתם כדיינים נותנים יד לגזול מהבעל את הדירה שרכש מכספו, ולזרוק אותו לרחוב. בתורה כתוב "וחי בהם" ואיך אתם הדיינים הורגים את כל הבעלים! גוזלים מהבעלים את חייהם, ומוכרים אותם לעבדות כדי לשלם מזונות מופרזים!! האם פסיקת הדיינים האכזריים – זו הנהגת התורה ש'דרכיה דרכי נועם'? איזה חילול ה' נורא להמאים את הדת בעיני העם שחושבים שהתורה מתאכזרת עליהם!! כל שנה מסתובבים גברים גרושים בלי טעם בחיים! דייני הרבנות עשקו את ביתם, מסרו את הילדים לאשה, את כל פרנסתם לאשה, ולא נותר להם אלא להתאבד!". אכן, התקשורת מדווחת על מאות בעלים כהליכי גירושין שמתאבדים מידי שנה כתוצאה מאובדן טעם בחיים שהנחיתו עליהם דייני 'בתי הדין הרבניים'.

אולם בגלל התנגדות ארגוני הנשים ובמיוחד נציגי בתי הדין הדיין א. היישריק שהתנגד נחרצות לפשרה בנושא בטענה שהדבר גורם לנטילת סמכות מבתי הדין הרבניים, הועדה נסגרה בלא החלטה מעשית. אולם לאחרונה התפרסמה בעיתונות החלטת הבג"ץ (בעיתון בשבע כ"ו תמוז תשע"ז) אשר טען שחוק המזונות הוא עוול היסטורי נוראי, וחובה לאפשר לבעל 'חיים' אחרי הגירושין, וחיובים לאפשר לבעלים נישואין שניים ואפשרות לפרנס את משפחתו השניה. ובעיקר שמותר גם לאשה לחלוק באופן שווה בפרנסת ילדיה כמקובל בכל העולם. ד"ר יואב מאז"ה ראש מכון במחקר למשפחה שוויון ומשפט מאריך לתאר וז"ל: "חיובי המזונות של בתי הדין הרבניים ובתי המשפט מותירים את האב ללא קורת גג וללא פת לחם ממש. האבסורד הגדול הוא שלתוצאות אלו הגיעו גם כאשר מצבה הכלכלי של האם היה טוב משל האב וגם כאשר המשמורת היתה משותפת. פסיקת המזונות לא רק שוללת מהאב את היכולת לחיות בכבוד לאחר הגירושין, אלא אף גרמה לאב שלא יוכל לתפקד כהורה לילדים. ובכך שללה מהילדים את הזכות ליהנות מאב שהוא בעל תפקיד משמעותי בחייהם. אם בכך לא די, בעת מתן פסיקות אומללות אלה – טענו בתי המשפט כי כך קובע הדין הדתי. קשה לחשוב על חילול ה' גדול מזה!!! ולאמיתית של דבר אין בין פסיקות אלה ובין הדין הדתי ע"פ התורה דבר וחצי דבר. בהלכה היהודית אין לחייב אדם בתשלום חוב רגיל שמביא אותו למצוקה כלכלית קשה. ובוודאי שהדברים נכונים כאשר מדובר בתשלום צדקה שאותה אסור לתת כאשר אין לנותן שום יכולת כלכלית לתת אותה. ומוסיף שם שלפי הפוסקים מעל גיל שש אין חיוב מזונות על האב, אלא על שני ההורים בשווה. וכך פסקו בעבר הרב עובדיה יוסף והרב אלישיב הרב גורן הרב שאול ישראלי והרב מרדכי אליהו. ובאמת קבע הבג"ץ שיש לפרש את הדין הדתי ככזה שמחיל את החובה מעל גיל שש על שני ההורים בשווה בהתחשב בגובה הכנסתם". אולם למרות הכל עדיין בתי הדין הרבניים נשארו בשלהם. הרבנות הראשית מודה שיש רבנים גדולים שאוסרים לחייב מזונות מעל גיל שש, ולמרות מציאות זו ממשיכים עד היום בבתי הדין הרבניים לחייב ולעשוק את הבעלים.

ההסבר היחיד לכל התופעות המחיריות שהובאו בעיתונות הנ"ל היא, שהדיינים מסונוורים ממשכורות הענק שמקבלים מדי חודש בחודשו ונעשים בלא שימת לב – שליחי 'ארגוני הנשים' והקרן החדשה לישראל.

גם הטענה המסולפת של ארגוני נשים על כביכול 'נשים מוכות' מתנפצות עלי סלע. בדיקה מדוקדקת שערך ארגון התכנית הלאומית למניעת התאבדות העלתה כי נשים בסיכון אלימות קשה ישנם בעיקר במגזר הערבי והרוסי, וראה לעיל (מספר 18) שהבאנו את הכתבה מעיתון ישראל היום שקיימים בין הישראלים יותר מ: 4,200 גברים מוכים מדי שנה. כשפתרון המשטרה לגברים המוכים הוא הרחקת הבעל מהבית! שזה כידוע דרכה של המשטרה המונחת ומונהגת ע"י ארגוני השמאל הפמיניסטי.

20

פסקים גזעניים מעוותים

א. גבר שטוען שרוצה לגרש את אשתו, גם במקרים שאשתו מורדת בו או עוברת על דת ואפילו במקרה שנאסרה עליו. ואילו האשה מעכבת את הגט עקב שמעוניינת לצער את הבעל, או לנשל אותו מרכושו. האם הרבנות כופה לאשה גט? לא! האם מטילה על הסרבנית סנקציות? לא! במקרים רבים מאוד בית הדין הרבני מאמלל את הגבר למשך עשר שנים ואף יותר מזה³³, ולא מאפשרים לו להתחתן!!! הסיבה לכך פשוטה. לגברים אין "ארגוני הגברים" שבוחרים דיינים ואין עמותות שמחלקים 'בונוסים' לשחד דיינים, כפי שיש לנשים הפמיניסטיות.

ב. המצב של הגברים מופלא לרעה עד כדי כך שהדיין אליהו אברג'ל (בספרו: דברות אליהו ח"ו סי' צג), במקום להורות כפי התורה שבמקרה שהאשה מתעקשת שלא כדין שלא לקבל גט, הבעל יגרשה בע"כ. במקום זה, התיר לגברים הנ"ל פילגש! ואף נגרם חילול ה' גדול בפרסום דבריו בעיתון חילוני בשם 'ישראל היום' תחת הכותרת 'חלומו של כל בוגד – פלגש באישור הרב אברג'ל'. (דבר שנאסר ע"י כל גדולי הפוסקים כולל השו"ע והרמ"א באבה"ע סי' כ"ו). איזה צורה יהודית דתית יש לבעל הרוצה להינשא והולך לאורו הטמא והחשוך של הדיין אברג'ל. האם גם לבן שלו יאמר אברג'ל: לך תיקח 'פילגש'. איזה ילדים יהיו לו?! ילדים שומרי תורה ומצוות או עבריינים, חלילה!?

ג. תיגרה מזאת, בפסקי דין רבניים (מאגר מקוון פסק דין מ"ג ופסק דין קפ"ה) מבואר שבתו דין הרבני מחייבים את הבעלים הדורשים גט, לשלם פיצויים לנשים על עגמת נפש של הגירושין!! ואפילו אם

33 ודברים אלו הם עקירת ההלכה. לא מבעיא לספרדים שנוהגים כדעת השו"ע אבה"ע סי' א' סעי' י' וסי' קי"ט סעי' ו' – שלא קבלו עליהם חרם דר"ג שלא לישא אשה על אשתו ושלא לגרשה בעל כורחה. אלא גם לאשכנזים שפוסקים כדעת הרמ"א שם, (שחולק על השו"ע) וסובר שקבלו עליהם חרם דר"ג כמפורש ברמ"א שם, מ"מ ע"ן היטב ברמ"א שו"ע אבה"ע סי' ע"ז סעי' ב' ובח"מ שם ס"ק ט"ו-ט"ז, ובב"ש סקי"ט שמורדת גם לאשכנזים לכו"ע יכול לגרשה בע"כ מיד שמורדת, או מתירים לו לישא אשה על אשתו. וק"ו אם היא עוברת על דת כמש"כ הרמ"א בשו"ע אבה"ע סי' קט"ו סעי' ד'. וק"ו בן בנו של ק"ו אם בגדה בו. וע"כ בכל אופנים אלו אין חדר"ג, וכן פסק בשו"ת יביע אומר (חלק ה' אבה"ע סי' א'. וחלק ז' אבה"ע סי' ב' סק"ה. וחלק ח' אבה"ע סי' א' וסי' ב' סק"ג) – שבמורדת אין חרם דר"ג גם לאשכנזים. ואילו הרבנות שמעכבת את הבעל מלגרשה בעל כורחה או לישא אשה על אשתו – עוקרים בזה את תורתנו הקדושה. לאחרונה התפרסם בעיתונות (ישראל היום 4.10.18) כתבה על ביה"ד הרבני שלראשונה בהסטוריה של מאה שנות רבנות, הטיל ביה"ד סנקציות נגד אשה סרבנית גט. וההפליה זועקת! כיצד עד היום רק על רבבות גברים מטילים סנקציות, ועל נשים לא.

האשה היא רעה שראוי לגרשה (כל זמן שלא נאסרה מן הדין ממש). ואפילו אם האשה לבדה תובעת את הגירושין, גם באופן זה הבעל משלם על עגמת הנפש³⁴. ואילו האשה לעולם לא תשלם לבעל פיצויים על עוגמת נפש, גם אם תאמלל אותו עשרים שנה!! אם כן, לפי איזה כללים הדיינים פועלים?? הרי לא רק שאין מטיילים פיצויים על הנשים המעגנות את בעליהם. אלא גם לא מכניסים אותן לכלא, ולא דואגים כלל שהאשה המעגנת תקבל את הגט ותאפשר לבעלה להתחתן עם אחרת.

ד. רק הבעל משלם מזונות ואפילו אין לו. ואילו האשה לא תשלם מאומה למרות שיש לה משכורת גבוהה במיוחד.

ה. בעל שמתלונן על האשה שהיא אלימה ומכה אותו ואת הילדים מכות רצח, לא עושים לאשה הרחקה. לא מקבלים את טענת הבעל, והרבה פעמים המשטרה, ביה"ד הרבני או בית המשפט מרחיקים את הבעל מהבית של אשתו האלימה.

ו. הנה ידועים דברי שו"ת המהרשד"ם (חלק יו"ד סי' קמ"ב ד"ה זעל השאלה), ומקורו מהגמ' בכתובות דף ס"ג), וז"ל: **שעיגונא דגברא קשה מאיתתא**. והביאווה פוסקים רבים להלכה³⁵. ואם דייני הרבנות דואגים למעוגנים המסכנים מדוע לדאוג רק לעיגון האשה ולא לעיגון האישי, שהוא קשה מעיגון האשה!. האם התורה משתנה אצל גברים בגלל שאין פרנסתם ומשכורתם של הדיינים תלויה בזה, ואין לכך אהדה תקשורתית!! האם בשביל משכורת ענק, מותר להחריב בתי ישראל, ולמכור את הנשמה וכל העולם הבא??!!

ז. ועוד הרי כשהדבר נוגע למשפחות הדיינים עצמם או לבניהם. אצלם לא קיים הכלל של "עיגונא דאיתתא"³⁶. ונשים יד לפינו מלהעלות על הכתב את הסיפורים הקשים שמביא בורא עולם לבתי הדיינים – מידה כנגד מידה – על מה שהם מעוללים לעם ישראל.

21

לכל שקל יש תמורה!

עצם העובדה ש'בתי הדין הרבניים' חיים וניזונים מהכסף של המדינה, גורמת להם תלות גמורה ברצון מנהיגיה. ככל שחולפות השנים הדרישות והצפיות של חברי הכנסת במדינת ישראל גדלים והולכים, ולמימון של המדינה יש מחיר כבד.

34 הפסק מכ"ט שבט שנת תש"ה בשם הגר"י הרצוג ובן ציון חי עוזיאל ויוסף הלוי ובהמשך גם מהדיין שלמה דיכובסקי שמעיד שכך נוהגים בתי הדין הרבניים. לאחרונה אף התפרסם פסק דין (31.1.2011) של בית המשפט. שבו נכתב: שהיות ובית הדין הרבני: 'ממליצים' לגט, מכח זה מחייב ביהמ"ש את הבעל פיצויים בסך 700,000 ₪.

35 עיין בספר טהרת המים בשו"ת טהרה (מערכת ש' ס"ק מ"ה ופ"ט). ובשדי חמד (אסיפת דינים מערכת אישות, סי' ב' ס"ק ח' ט"ז). שו"ת דברי חיים מצאנז (בתשובות הנוספות סי' כ"ט). שו"ת מהרש"ם (ח"ב סי' ס'). שו"ת דבר שמואל (אבה"ע סי' ח'). ספר מזבח אדמה (אבה"ע סי' א'). ספר חן טוב (אבה"ע סי' י"ז ס"ק כ"א). ספר מטה יוסף (אבה"ע סי' י"ג עמ' תכ"ה). ספר עטרת חכמים (אבה"ע עמו' מ"ז ד"ה שוב). שו"ת אבני זכרון (סי' כ"ב סוס"ק ג'). ספר 'אהל יהושע' (סי' כ' עמ' כ"א). ספר אהל משה (סי' א' עמ' ס"ה). שו"ת בנין צבי (ח"ב סי' מ"ט).

36 עין ספר משפטי ישראל סי' ד' אות ח' דוגמא מכמה דיינים ברבנות שנהגו כלפי עצמם כך כאב"ד אליהו עצור שעיגן את אשתו שנים רבות. עד שהאשה התייאשה מהגט ועזבה את א"י והגרה לחו"ל. כמו"כ אב"ד בירושלים עזרא בצרי כאשר התערער השלום בבית בנו, דאג להבריחו לחו"ל להשיא את בנו לגויה ש'התגיירה' בתהליך מזורז וכל זה בלא שהשליש גט לאשתו הראשונה, והשאירה עגונה שנים עקב ויכוח על חלוקת הנכסים. ופרסום הספור בעולם לא הוסיף קדוש ה'.

ישנה עובדה מדהימה שהיה נוכח לה איש אמונו של מרן החזו"א רבי דוד פרנקל זצ"ל (ועוד רבנים חשובים), מלפני קרוב לשבעים שנה שהופיע בפני מרן החזו"א איש זצ"ל הגאון רבי ראובן כ"ץ זצ"ל מפתח תקוה בעל ה'דגל ראובן' שהיה רב אב"ד פתח תקוה במשך שלושים שנה, והתלונן בפני מרן על כך שהמדינה לא מאפשרת לפסוק לפי השולחן ערוך והביא לחזו"א דוגמאות רבות לכך כיצד מאלצים את הדיינים לפסוק נגד התורה. מרן החזו"א איש' שמע בצער רב את הדברים, והשיב נחרצות: מה אתה חושב שהם יבנו ויקימו בשבילך בית דין וישלמו לך משכורת ולא יאמרו לך מה לעשות?! אם הכסף שלהם אז גם הפסקים שלהם".

כמו כן כתב הגאון רבי אליהו טופיק (ראש ישיבת באר יהודה במכתבו, אדר תשע"ז), וז"ל: "זכורני שלפני חמישים שנה סיפר לי הגאון רבי סלמן חוגי עבודי זצ"ל בשיבה של הרב ניסים זצ"ל, כי הגאון הגדול רבי יחזקאל סרנא זצ"ל (ראש ישיבת חברון) אמר לכל הדיינים ברבנות שבתוכם היה גם הרב הנזכר זצ"ל: "עליכם לעזוב את בתי הדין, ואני אתן לכם משכורות כדי שבתי הדין יהיו עצמאיים. ואמר לנו הגרס"ח עבודי זצ"ל כי אי אפשר לעשות דבר כזה – כי דרוש סכום כסף גדול שהגר"ח סרנא לא יוכל לעמוד בזה, לכן זה לא יצא לפועל".

גם הגה"ק מקלויזנבורג-צאנז זצ"ל בדרשתו על גידור פרצות הדור (בשנת תשכ"ג) אמר: "הרבנים מטעם המדינה משעבדים את התורה הקדושה למדינה בעבור משכורות וכבוד, ובשביל זה המדינה ממנת "רבנים מטעם" כדי "שיפסקו" מה שהיא רוצה. פחות נוק יגרם ליהדות אם המדינה תשלם את הכסף במקום "לרבנות" לכמרים שהם "יפסקו" מה שהיא רוצה".

מעשים אלו מזכירים סיפור שאירע בטבריה לפני כמאה שנה (נדפס בספר עטרת זהב). ראשי הציונים רצו לשלם לרב העיר הגר"מ קלירס זצ"ל את החזקת כל מוסדות התורה והחינוך בעיר. והתחייבו שלא יתערבו כלל בתכנים. הגר"מ קלירס שהיה חכימא דיהודאי סירב בהחלט והשיב להם: כעת אתם רצים אחרי, אולם אחרי שאקח ממכם כסף למוסדות אני ארוץ אחריכם שתגידו לי מה לעשות. הדברים מדברים בעד עצמם.

לא לחינם משלמת המדינה החילונית הון עתק למשכורות הענק של דייני הרבנות. לכל שקל יש תמורה! "ציות מוחלט לחוקי הכפירה ולהוראות 'בית המשפט' החילוני המרימים יד בתורת משה רבנו – שהם ערכאה מעל 'בתי הדין הרבניים'".

22

האיסור להוציא לעז על הגיטין

כמו כן ישנם דיינים ברבנות שצועקים על המערערים עליהם שהרי יש חרם דרבנו תם לא לערער על הגיטין. וא"כ צריך לקבל בשתיקה את כל מעלליהם. ודבריהם הם הבל. שהרי מבואר בגדולי הפוסקים שחרם דר"ת נאמר אך ורק בהוצאת לעז שקרי על הגט. ולא אמר את דבריו בטענות אמת.

ובנידון דידן שישנם בעיות חמורות בגיטי הרבנות. כבר כתבו גדולי הפוסקים שהחרם של ר"ת חוזר על הדיינים בעצמם.³⁷

ובדבר הטענה הנוספת שטוענים על המערערים על הרבנות: ש"אסור להוציא לעז על הגיטין הראשונים" עיין בהערה שהובאו דברי הפוסקים שהדבר טעות בהחלט, וכל גט הפסול מעיקר הדין לא חוששים להוצאת לעז.³⁸

ובדבר הטענה שכיון שישבו בעבר ברבנות דיינים גדולים וחשובים, אז אפילו אם טעו בהלכה, דבריהם התקבלו ונפסקו בשמים, ואין לערער על דבריהם כלל, למרות שפסקם נוגד את ההלכה. דבר זה אינו. שהרי נפסק (בשו"ע הו"מ סי' כ"ה ס"א) שדיין שטעה בדבר משנה, הדין בטל ודינו חוזר. ואפילו בטעות רק בשיקול הדעת אם אפשר להחזיר את דין, צריך להחזירו, (כמבואר שם בסעי' ב). ורק אם אי אפשר להחזיר הדיין פטור מדין מזיק. ק"ו בנידון דידן שאם קיימת טעות בדבר משנה שהייבים ע"פ הלכה לתקן את המעוות.

וכמו"כ פסק הש"ך ביו"ד סי' רמ"ב ס"ק נ"ט כדעת רוב הראשונים שרק חכם שאסר אין חבירו יכול להתיר משום דשווי עליה חתיכה דאיסורא אבל חכם שהתיר יכול חברו לאסור ולא חיישינן לכבודו של המתיר. וכמו"כ ברמ"א שם בסעי' ל"א מבואר בשם גדולי הראשונים שכל מה שחכם שאסר שאין חברו יכול להתיר, זה רק אם לא טעה בדבר משנה, אבל אם טעה בדבר משנה חברו יכול לאסור. וא"כ בנידון דידן שהמתירים הם 'טועים בדבר משנה' שיכול לבוא אחר ולאסור. וכמו"כ ברמ"א שם מובא שרק באותו מעשה שהחכם אסר אסור לחברו להתיר אבל בחתיכה אחרת יכול חברו לבוא ולהתירו. ובנידון דידן הוי כחתיכה אחרת.

37 עיין בזה בשו"ת רבי בצלאל אשכנזי (סי' ט"ו), שו"ת מהר"ם מלובלין (סי' קכ"ב), הלבוש (הו"ד שם סי' קכ"ג), מהריט"ץ (ישנות סי' מ'), ועוד. פוסקים רבים אף בירכו את המערער על הגט כדין, ראה שו"ת רמ"א (סי' נ"ו), שו"ת מהרשד"ם (יו"ד סי' רנ"ה), שו"ת חוות יאיר (סי' ע"א), שו"ת חיים ושלום (ח"ב סי' ל"ד). ויש שהוסיפו שחרם דר"ת חוזר על אותם דיינים שעשו את הגט הפסול, ראה מהר"ם פדוואה, הו"ד בשו"ת הרמ"א (סי' נה-נו), שו"ת נוב"י קמא (אבה"ע סי' פ"ח).

38 בדבר הטענה הנוספת: ש"אסור להוציא לעז על הראשונים" כמבואר בגמ' גיטין ה: וא"כ אסור לכאורה לומר על גיטין שנעשו בעבר שהם פסולים. דבר זה אינו. שהרי מפורש בראשונים שכל האיסור להוציא לעז על הראשונים זה רק בדבר שהוא חומרא בעלמא. אבל דבר שפסולו מעיקר הדין, או ספק פסול מעיקר הדין בזה מבואר בראשונים, שלא חיישינן מהאיסור להוציא לעז, ואדרבה חובה לדאוג ולפרסם את הדברים כדי שמכאן ולהבא לא יהיו הגיטין פסולים. המקורות לכך מובאים בב"י (אבה"ע סי' קכ"ה) שמביא מחלוקת בראשונים האם צריך לתייג בגיטין אותיות שעטנ"ז ג"ץ. דעת הריב"א שכל גט שאין תיוג באותיות שעטנ"ז ג"ץ אינה אות והגט בטל מעיקר הדין. ולכן אע"פ שבדורות לפניו לא נהגו כך, מ"מ הנהיג מכאן ולהבא לתייג אותיות שעטנ"ז ג"ץ, ולא חשש ללעז של הגיטין לשעבר. וכמו"כ פסק המרדכי בריש גיטין אות שט"ז בשם ר"ב ממגנצא. לעומתם הביא שם הב"י את דעת התרומה בסי' קי"ד והגהות מיימוניות גירושין פ"ד ה"ה סמ"ג עשין נ' הסוברים שגם בלי תיוג באותיות שעטנ"ז ג"ץ נחשב אות, ולכן לא מתייגים את הגיטין כדי לא להוציא לעז על גיטין ראשונים. משמע מדבריהם שאם כן היה פסול מעיקר הדין, גם לדעתם לא חוששין ללעז על גיטין הראשונים. וכן פסקו גדולי האחרונים שבדבר שפסול מעיקר הדין פוסלים את הגיטין ולא חוששים לאיסור לא להוציא לעז. בב"ש באה"ע סי' קכ"ה סק". ובשו"ת מהרי"ט (ח"א סי' פ"ו) והו"ד שם בפ"ת סק"ב, ובשו"ת גינת ורדים (אבה"ע כלל א' סי' ג'), שד"ח (מערכת גט סי' ל' אות ז' ד"ה והגאון), ובערוך השולחן (אבה"ע סי' קכ"ה סעי' כ"ח). וכן מוכח מכל גדולי הפוסקים שהבאנו לעיל לגבי חרם דר"ת, שכתבו שאם הפסול מעיקר הדין אין חרם דר"ת ולדעתם הו"ה כאן.

מלבד זה ידוע מגדולי עולם שכתבו לבניהם ולבאים אחריהם שאם יתברר שטעו בהלכה, הנחת רוח הגדול ביותר שלהם הוא שיתקנו את המעוות³⁹.

23

זו כן הבעיה שלך

בדבר הטענה של רבים: נתנו לאשה גט! אני יכול להתחתן אתה, אם יש בעיה, הגיהנום של העבירה הוא על הראש של הרבנים המתירים. בטענת 'בת היענה' הזו מרשים רבים לעצמם להתחתן עם גרושה שהתגרשה בכפייה שלא כדין.

דבר זה נוגד את ההלכה.

א. הרמב"ם בהל' שגגות (פי"ג ה"ו) כותב: "הורו ב"ד בשגגה וידעו הקהל שטעו, ושאינן ראוי לקבל מהן, ואעפ"כ עשו הקהל על פיהם... מפני שמזידין הן שהרי ידעו שטעו, ושאינן ראוי לעשות". וק"ו בנושא גיטי הרבנות, שגם רוב הדיינים מזידין, ולא שוגגין.

ב. נפסק בשו"ע יו"ד סי' רמ"ב סי' א' וח"מ סי' ט' סעי' ח' שאם אדם רואה שפלוני עובר איסור בגלל טעות של רבו, אפילו הוא רבו מובהק חייב להפרישו מאיסורא שבמקום חילול ה' אין חולקים כבוד לרב. וא"כ ק"ו הדבר, אם חייב להפריש את האחר, בוודאי כשיודע שהדבר אסור – שחייב להפריש את עצמו, ואין שום היתר לומר שהעוון יהיה על דייני הרבנות.

ג. גם לפי טעותם שעונש הגיהנום על הדיינים שהתירו את האשה האסורה באיסור א"א, הרי זרעו מאשה זו יהיו ממזרים, ומי התיר לו לאמלל את ילדיו לדורות עולם. (ועיי' בספר בית מאיר, אבהע"ז סי' קנ"ב סי"ג, שאדם כשר לא ישא אפילו אשה שמוותרת לו אם הילדים יהיו ממזרים – משום שחז"ל לא התירו להרבות ממזרים, כאשר יכול לשאת אשה אחרת וילדיו יהיו כשרים)

24

פרסום שמות לתועלת – מותר ע"פ הלכה

גדולי הדורות מחו בפורצי הגדר בעשיית גיטין פסולים, גם אם הוחזקו לתלמידי חכמים וצדיקים. כי אין עצה ואין תבונה נגד ה'. בפרט במכשולים חמורים שנגרמים מגיטין פסולים. כן נהגו למעשה בשו"ת הרד"ך (בית ז'). והגאון רבי חיים עוזר בעל אחיעזר באגרותיו (שפ"ט). והצטרפו למכתבו מרנ' החפץ חיים ו'האמרי אמת' מגור.

גדולי ישראל פרסמו ברבים פסק הלכה עם שמות של רבנים ידועים שעשו גיטין שלא כדין – כדי להפריש את הציבור מאיסורים חמורים, וכן כדי לגרום לחוטא לתקן מעשיו (ראה ספר חפץ חיים לשה"ר כלל ו' סעי' ב).

39 עיין בצוואת הגר"ח פאלאנ' (צואה מחיים) דף ז', ח"ל: "אם נראה לאיזה חכם מבין בספרי איזה קושיא ואיזו סתירה על דבר אמת איני מקפיד על זה כלל, כי כך היא דרכה של תורה. ואם תהיה הקושיא או הסתירה בפסק דין ובפרט מהיתר לאיסור – אל יבוש ואל יכלם המשיג לפרסם הדברים, כדי שלא יבואו ח"ו להיכשל בדבר איסור, כי האמת יותר אהובה אצלנו... וגם בני אחרי שלא יקפידו בזה על כבודי... לא ניחא להרב המנוח בעולם האמת שיפסקו כהוראתו בדבר שאין הלכה כמותו... עכ"ל. וכעין זה כתב באריכות בשו"ת רבי ישעיה הראשון סי' ס"ב, והט"ז בהקדמתו ליו"ד. ובשו"ת מכתם לדוד לרבי דוד פראדו, יו"ד סי' נ"א. וכן מעיד הגר"ח מואלזין בשו"ת חוט המשולש סי' ט' ח"ל: "וכן הוזהרתי מפי מורי קדוש ישראל הגר"א מוילנא שלא לישא פנים בהוראה".

וכתב החפץ חיים (רכילות כלל ט' בבמ"ח סק"ט, ובעשין אות ב' וכן בלשוה"ר כלל י' סק"א) שיכול לספר כדי לעזור לנפגע ולגנות המעשים הרעים בעיני הבריות. והדגיש הח"ח שאין זה רק רשות בלבד, אלא יש חובה לפרסם מדין 'לא תעמוד על דם רעיד' ומצות עשה של 'ואהבת לרעך כמוך'. (ראה עוד הל' לשוה"ר כלל ז' בבמ"ח סק"ח לעניין 'סאני שומעניה').

25

כשעושים מחאה למטה – אין דין למעלה

בגמרא במסכת תמיד (פח.) מבואר שהתוכחות מביאות לעולם ברכה עצומה וישועת גדולות, וז"ל: "תניא, רבי אומר: איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם – יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם – נחת רוח באה לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם, שנאמר ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב".

חז"ל במדרש הדגישו שעצם הפרסום של הדברים הדרושים תיקון מונע גזירות קשות ומשפיע ישועות לישראל, וז"ל מדרש תנחומא פרשת משפטים: "ר' אלעזר אמר אם יש דין למטה אין דין למעלה, אם אין דין למעלה יש דין למטה, כיצד אם יעשו התחתונים דין, אין דין למעלה. לכך אמר הקדוש ברוך הוא שמרו את המשפט מלמטה שלא תגרמו לי לעשות משפט מלמעלה, הוי ואלה המשפטים. אמר להם הקדוש ברוך הוא, כל שאני עושה, בדין אני עושה, שאם הייתי מבקש לעבור על הדין פעם אחת, לא היה העולם יכול לעמוד".

וכן הוא במדרש תנאים (דברים פרק לב), וז"ל: "אם שנותי ברק חרבי. ר' אליעזר אומר: אם יש דין למטה אין דין למעלה. אם אין דין למטה יש דין למעלה. כיצד: אם עשו התחתונים את הדין איני דן את עולמי, הוי אין דין למעלה שנאמר (שמות כא א) ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם".

כבר הזכרנו בתחילת מאמרנו שכל דברינו הוא בירור אמיתי של העובדות, בלי נגיעות, ואיננו שייכים לצד מסוים ולא הבאנו אלטרנטיבה למנות דיינים מחוג זה או אחר, ולא בעלי השקפה מסוימת. וכל מטרתנו להציב את העובדות כדי להביא לטהרת יחוס עם ישראל ולמנוע ממזרות ואיסורי אשת איש בעמנו.

וכל המסייעים להצלת עם ישראל ויחוסו, בפרסום הדברים ובמחאה ובהקמת בתי דין כשרים הפועלים אך ורק לפי חוקי תורת משה, יזכו לברכה הגדולה המוזכרת בגמרא (תמיד פח.), וז"ל: "אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן: כל המוכיח את חבירו לשם שמים – זוכה לחלקו של הקדוש ברוך הוא... ולא עוד אלא שמושבין עליו חוט של חסד".

26

האם יש פתרון?

כיום שכל המערכת הרבנית נבחרת ע"י שרים וחברי כנסת כופרים, מזמונת ע"י המדינה וכפופה לחוקי המדינה, לא שייך להתנתק מהשפעה זו. גם צדיק גמור ברגע שנכנס לרבנות הוא חייב להצדיק את בחירתו. כיום כל הדיינים ביבתי הדין הרבניים נבחרים על תקן של 'ליברלים' המבינים את נפש

הנשים ודרישותיהם. ברור כשמש שכל דיין נעשה 'משוחד' לפי כל קנה מידה. הדיינים לא רוצים להשלים עם העובדה שהם משוחדים, אבל בקונטרס זה אפשר לראות שאכן כך פני הדברים.

גדולי ישראל פרסמו במכתבם בשנת תשע"ג ונחתם שנית בשנת תשע"ז בתוספת של יותר ממאה ושישים רבנים חשובים בארץ הקודש מכל החוגים, וזה לשונם: "וכל הנושא גרושה צריך לברר היטב באיזה בית דין נתגרשה, ואם הבעל הסכים לגרש מרצונו, ולא היה הגט בכפייה".

לאור פסקם הבהיר הננו להביא את הפתרונות המעשיים המחויבים מכוח המציאות כדי לשמור על טהרתו ויחוסו של עם ישראל:

א. חובת כל הנושא אשה לברר אם המדוברת היתה גרושה בעבר וכן לברר אם אמה של המדוברת היתה גרושה. במידה והיו גירושין ברבנות יש לבדוק לעומק את כל הפרטים אצל רבנים גדולים הבקיאים היטב בהלכות, הן מצד המציאות והן מצד הדין.

ב. כמו כן, יש להודיע לכל השדכנים והשדכניות שלא יתעסקו עם גרושות של הרבנות שברוב המקרים יש בעיות קשות של כפיית גיטין ובעיות נוספות, וחלילה שלא ישלחו בסיוע לעבירה חמורה של ג"ע שהוא ב"הרג ואל יעבור". דבר זה יעזור לגדור את הפרצה החמורה. כאשר גרושות הרבנות בדרכי כפייה ואלימות לא יותרו לבוא בקהל ה' ולא ימצאו שידוך אצל שומרי תו"מ הכפופים להלכה. כך יבינו שלא הרוויחו מאומה בדרכם האלימה.

ג. לאור הריבוי העצום בשנים האחרונות של גיטין פסולים (וגיורים פסולים), וריבוי ממזרים רח"ל בא"י ובחו"ל, יש להקים בדחופות מגילות יוחסין למשפחות ישראל הכשרים אשר יפורסמו באתר עולמי. במקום זה יופיעו גם כל שמות המשפחות שיש בהם פסולי חיתון וממזרות, למען ידעו ישראל קדושים לפרוש ממשפחות אלו. מידע בנושא יוחסין נא לשלוח למייל גט כשר: getkoshr@gmail.com כמובן המידע יעבור ביקורת של גדולי ההוראה שליט"א. וע"פ הוראותם יפורסמו הדברים ברבים. כל הנושא אשה יוכל לעיין באתר זה.

ד. חובה להגביר את המודעות בציבור לאיסור החמור לגשת לבתי הדין הרבניים הכפופים לערכאות ולכל בתי הדין הדומים להם בארץ הקודש ובחו"ל. כמו כן, יש להתרחק ולהוקיע ממחנה שומרי התורה את הדיינים המרמיים יד בתורת משה.

ה. חובה קדושה להקים בתי דין נוספים של דיינים מובהקים הבקיאים היטב בשו"ע חו"מ ואבה"ע שידאנו לעשות הכל כדת וכהלכה המסורה, בלא שום התכופפות לחוקי המדינה וארגוני הנשים הרפורמיות. כדי שיהיה ניתן בעת הצורך להפנות אליהם את הציבור הרחב שלא מוכן ללכת לבתי הדין הרבניים.

ו. אשרי המזכים את הרבים בגופם וממונם בנושא חמור זה של שמירת טהרת ישראל ויחוסו, והצלתו מאיסורי אשת איש וממזרות רח"ל, שאין קץ לשכרו בעולם הזה ובעולם הבא, ויקימו את התורה המושפלת ע"י החילונים עוקרי התורה והנגררים אחריהם, ויבורכו מפי עליון בברכת: "ברוך אשר יקים את התורה הזאת".

אזהרה חמורה

קול זעקת רבני הגולה הגיע עדינו, כי עלה הפורץ בכרם בית ישראל מהפקירות איומה השורדת בעינינו גיטין החמורים והתרת אשת איש לשוק רח"ל.

א. על ידי שקמו אנשים העושים כמחשך מעשיהם, לדון שלא בפני הבעל, ולכפות ולהוציא לפועל באמצעות בריונים וגברי אלימא המכריחים את הבעל במכות או שוקר אלקטרי עד שעושה כרצונם.

ב. עוד גברה עזותם, לחזק ידי עושה עבירה לתמוך בנשים המרימים יד בתורת משה בזה שממאנים בר"ת ופונות לערכאות.

ג. וע"ד השערוריה הנוראה שקלי דעת דנים בהפקעת קידושין למפרע מטעם קידושי סעות, וכבר יצאו הביד"ץ שליט"א בראשות רבינו הראב"ד הגאון האדיר רבי ישראל יעקב פישער זצ"ל למחות ולהתריע נגד המגלים פנים בתורה שלא כהלכה בעינינו אשת איש, ומחטיאים את הרבים ומרבים פסולים בישראל רח"ל.

ד. החובה על הרבנים ויושבי על מדין בכל אתר ואתר, לעמוד בפרץ ולהסיד מכשול, ולהודיע ברבים כי מעשים פסולים אלו לדון ולהתיר אשת איש ולכפות שלא על פי הלכה המסורה לנו, בפני הבעל, וכש"כ שלא בפניו, אין בהם ממש.

ואסורים להינשא ודינם כאשת איש לכל דבר

וכל אלו שלבם גם בזהררה ואשד למען בצע כמי מקלם יגיד להם לולו באיסורים החמורים כאשת איש בסבחות כריסיות, אשר הוא מעות לא יכל לתקן, יחוד מאימת הדין רח"ל.

הפירוש למען קדושת וטוהרת ישראל, ואין הקב"ה משרת שכנינו אלא על משפחות מיוחדות בישראל

נאם משה שטרנבוך ראב"ד נאם משה הלברשטאם נאם אברהם יצחק אולמן
מה נורא הדבר שמוללים באיסור אשת איש החמורה ברכים ענקילים הנ"ל, שאיבא לסכנה כל קדושת הדין בש"א אשר אין להענות על הכתב הנוצאת מזה, וכל אשר ידאג ד' ונועת ללב מחוייב למחות במעשים כאלה בכל חוקי, וד' יהי בעורע להסיר מכשול מבית ישראל ויחזק שרצו נדד מדרבנן וסוב להם.

דברים הנ"ל הם ראשונים במעלה בקדושת כרם ישראל - ואלו רבנים קלי הדעת והסרי תורה ויראת שמים מרימים ידם נגד עיקרי תורה - קדושת הבית ואיסור אשת איש - והוטאים בזה הן לענין כפיית גיטין הן לענין הפקעת קידושין ר"ל שלא כהלכה - ואוי לו למי שמתעסק בזה וכיו"ב.

ע"ז בעה"ח למען קדושת עם ה'

שמואל הלוי ואזנר

ה'תש"ג
ב"ר
אשר ידעתי כי אתה רואה בקראת נים רחוק-אלו ידעו ק"י תרצ"ט - תש"א - תש"ב
אשר ידעתי כי אתה רואה בקראת נים רחוק-אלו ידעו ק"י תרצ"ט - תש"א - תש"ב
אשר ידעתי כי אתה רואה בקראת נים רחוק-אלו ידעו ק"י תרצ"ט - תש"א - תש"ב

שערי
ההלכה

דעת תורה בדין כפיית גט

בסייד

במד, אר תמוז תשע"ב - י"ב סכת תשע"ז לפ"ק

בעקבות שהתרכז לאחורונה גיטין פסולים מדאורייתא הגורמים איסור אשת איש וריבוי ממזרים, רודל, הגעו לפרסם דעותיו דעת תורה, שהלכה פסוקה היא שגט הביתן על-ידי כפייה שלא כדין תורה - פסול מהתורה.

על-כן כפיית גיטין על ידי אותם הגוף או אינמי מאסר או עשיית בדידות וכן כפייה של איגט ממון ואינמי קנסות או עיכוב יציאה מהארץ - שלא ע"פ דין תורה - פוסלים את הגט.

לפיכך הגט בטל - פסול במדת השמים וז"ל כי דין, גטת האנושית חסרת - פסול באינמי חז"ל כי חז"ל, בשיבוש י"י שלט, תרומה ח"ד, אף קטן אגט מן האדם קטנה - פסול במדת השמים חז"ל כי ב"ט ר"ח דב"ד, וכה גרסת הפוסקים דגט שיהיה ר"ב אגטו י"י ט"ו. דב"ט דגט ממוך גמלה של ע"ד דין, פסול את גטו לשי ממוך לשת לולל למוך מרבה ורעבה - כנסתו מריבוי י"י ק"ג, הפוסק הוא י"י ט"ו. עם לזכות הדיל לזכות גמלה, באפס רבים מורים שבו על אגט באגט מן חסך - ופסול את גטו.

כמו-כ, אשה הפונה בתביעה שלא כדין נגד בעלה, בתביעה כספית, מזונות, חלוקת רכוש וכדומה, ובתמורה לביטול התביעה, הבעל מסכים לזאת לה גט, הרי זה בכלל גט מערשה שלא כדין.

הגטם הראשונים הפוסקים דמזונות ויבנה גטן ט"ו, ויבש י"י ר"ב, ר"ב אגטו י"י ט"ו, סך דגט י"י ה"ג, שמה לטן י"י מיוחק ג"ב, שמה זק אגטו י"י ט"ו, שמה דגט אגטו י"י קטן, וד"ס אגטו י"י ט"ו.

אשה המקבלת גט ע"י אונסים או אינמים ת"ל חזמיתם, אמורה להינשא, וצריכה גט אחר. וכל הנשוא גרשה צריך לברר היטב באיזה בי"ד נגרשה, ואם הבעל הסכים לגרש מרצונו, ולא היה הגט בכפייה.

== ישראל חזנבג == == משוח חום גופנבג == == יחזקאל פלס ==

אבד ס"ד בני ס"ק אבד ס"ד בני ס"ק אבד ס"ד בני ס"ק

ישראל טלמן עלמה זלמן אלמן ישראל מרחום

אבד ס"ד בני ס"ק אבד ר"ב שבתה משבנת ת"ב תפ"ב ר"ב שבתה כ"ב בני ס"ק

נחם צבי חזנבג ישראל ברג

תפ"ב ר"ב בני חזנבג בני תפ"ב ר"ב בני חזנבג בני

אליהו שוח מאיר היילד

תפ"ב ס"ד בני ס"ק תפ"ב ס"ד בני ס"ק

פרק א

כפיות גיטין המצויים כיום אשר מבטלים את הגט מהתורה

חז"ל במשנה ובגמ' קבעו מתי אפשר לעשות כפיית גט ומתי לא. ואין כוח היום לעשות כפייה בדבר שלא כתבו חז"ל מפורש במשנה או בגמרא⁴⁰. כפיית גיטין שלא כדין הנעשים ב'בתי הדין הרבניים' למאות ולאלפים מדי שנה בשנה – מבטלים את הגט מהתורה⁴¹.

ובגדר כפייה של גט מבואר בראשונים ובגדולי הפוסקים שלא דווקא אונסי הגוף כשוטים וצווי הרחקה וכדו', אלא גם אונסי ממון (צווי הגבלה שלא כדין, מזונות מופרזים, ו'מזונות מעוכבת', חלוקת הרכוש שלא כדין) ובזיונות ונידוי וכדומה מבטלים את הגט לדעת כל הפוסקים.

ולאו דווקא אם עשו הדבר בפועל אלא אפילו אימים במאסר או באונסי ממון מבטלים את הגט⁴² וע"י זה מתירים ערוות אשת איש החמורה לעלמא והכנסת רבבות ממזרים בכרם בית ישראל רח"ל⁴³.

40 ידועה המחלוקת הגדולה בראשונים האם כופין לגט אך ורק במקום שחז"ל נקטו מפורש בלשונם לשון "כפייה", אבל אם כתבו רק לשון "יוציא" יש איסור לכפותו בשוטים ומותר אך ורק לקרותו עברין שעובר על דברי חכמים, או שגם במקום שחז"ל נקטו לשון "יוציא" יש בזה דין כפייה בשוטים. ראה בתוס' (בכתובות ע: בד"ה יוציא) שדעת הר"י שגם כשחז"ל כתבו לשון 'יוציא' יש כפייה בשוטים, ודעת הר"ח דאסור לכפותו אפילו כשנוכח בגמ' "יוציא" כל זמן שלא מפורש להדיא בש"ס לשון כפייה. ובמחלוקת הר"י והר"ח מצאנו בעוד כעשרים ראשונים ופוסקים שדנו בזה. עיין בזה בשו"ת הרא"ש (כלל מג ס"ק ג) וברא"ש (יבמות פ"ו סימן יא), הטור (אבה"ע סימן קנד), שו"ת הרשב"א (ח"א סימנים תקעג, אלף קצב), ובמיוחדות סימן קל"ח, ובשו"ת החדשות כת"י סימנים קעו, קפב), מגיד משנה (פי"ד מאישות ה"ח) בעל העיטור (אות מ – מרד – עמ' שג), הריטב"א (כתובות עז). שו"ת אור זרוע (סימן תשס), ובשו"ת הרי"ד (סימן כב), הסמ"ג (עשין מח), סמ"ק מצורין (סימן קפא), שו"ת חכמי פרובינצא (סימן עב), רבינו ירוחם (במשרים נתיב כג ח"ח), הר"ן (כתובות עז), ובמדרכי ריש פרק המדיר סי' קצד, הגהות אשר"י (כתובות סוף פרק שביעי) שו"ת הריב"ש (סימן קכז), שו"ת התשב"ץ (ח"ב סימן סח), כפתור ופרח (לרבינו אשתורי הפרחי פ"י). וראה בקונטרס דיניי הכזב פרקים ו-ז.

41 כמבואר בשו"ע (אבה"ע סי' קל"ד סעיף ז') ובב"ש (שם ס"ק י"ג). ואפילו אם יאמר "רוצה אני" אלף פעמים! ומקור הדברים מהגמ' גיטין פח: שכל אמירתו היא מהשפה ולחוץ, כי באמת אינו רוצה, ומה שאומר, הוא מפחד הכפייה. כמבואר בספר משפטי ישראל (סי' א' אות ג'), ובהערות 4,5,6. ולדעת כל הראשונים – הגט בטל מהתורה. וגם לדעת הרמב"ם (שיש אומרים שלדעתו זה רק פסול מדרבנן) מ"מ כבר כתב החזו"א (אבה"ע סי' צט סק"א) שבמקום שכופים במזיד שלא כדין, גם לדעת הרמב"ם לכו"ע הגט בטל מהתורה.

42 ראה באריכות ציטוט כל דברי הפוסקים בספר משפטי ישראל (סימן א' בהערה 4). וכן פסקו כל גדולי ישראל בדורנו במכתבם המצורף לקונטרס זה.

43 יודעים דברי רש"י על הפסוק בחומש "לא תנאף" שאין לשון ניאוף נופל אלא על 'אשת איש'. וכל טעות קטנה

א.

האם מאסר בכלא הישראלי מבטל את הגט?

'בתי הדין הרבניים' כופים את הבעל ע"י מאסר בכלא, ואפילו בצינוק, באמתלה משונה ומגוחכת שכביכול מאסר לא נחשב כפייה. דעתם נשענת על חוקי הערכאות החילוניים, ש"במדינה דמוקרטית" החוק כביכול מגן על האסיר. נאסר להכותו ולבזותו ויש לו מזון כפי צרכו, לכן למרות שמבודד מאחורי סורג ובריח שבועות, חודשים ושנים – לא הוא כפייה". טענות הבל אלו, הם לא יותר מאשר "לועג לרש", אכזריות וציניות. מהסיבות הבאות:

א. דינים רבים כותבים בעצמם בענייני או"ח כהלכות שבת וברכת הגומל שכלא הוא מקום קשה של עינוי פיזי ונפשי גדול⁴⁴. ואין בזה חידוש, כי כל מי שהיה בכלא הישראלי, וכל הבא במגע עם יהודים שחוו כלא, יודע שרק 'במקרה הטוב' גודל הצער והאומללות של היושבים בכלא, הוא רק עקב הבדידות וחוסר המעש שהם קשים מייסורי איוב.

כמו כן, האסיר מאבד בכך את עבודתו ופרנסתו, ולא יודע מתי יצא, דבר שגורר דיכאונות קשים.

וכל זה כאמור רק במקרה הטוב. אולם ברוב רובם של המקרים, היושבים בכלא נמצאים בחברת רוצחים ופושעים, מסוממים, או חולים במחלות מדבקות (חולי איידס וצהבת B,C). שלא לדבר על מזון מצומצם ודל המספיק לציפורים, וסובלים שם מכות, תגרות ידיים, אונס ודברים חמורים מזה.

ב. רבים מהבעלים יושבים בבידוד בצינוק תשעים יום בשנה. גם בחגי השנה (ראש השנה וכיפור, סוכות ופסח), בתנאים תת אנושיים. לחלק מהבעלים אף מונעים מהם כל צרכי דת⁴⁵.

בגט עלול להביא לעוון החמור שעונשו מיתת בי"ד! וכידוע ג"ע הוא מג' העבירות החמורות בתורה שדינם ביהרג ואל יעבור

44 הרה"ר י. הרצוג בספרו 'היכל יצחק' (אבה"ע ח"א סי' ה' סק"ב, אות ה'). וכן כתבו הדיין ש. ישראלי בספרו שו"ת משפטי שאול סי' יז, י"ט. והדיין שלמה דיכובסקי המעיד שכך נוהגים 'בתי הדין הרבניים' בארץ. (והובאו דבריו בביטאון 'משפט צדק' של לשכת הטוענים הרבניים גליון מס' 4 כסלו תשע"ו עמ' 10). דיני הרבנות מגדירים את הכלא במדינת ישראל שהוא רק מניעת תנועה חופשית בלבד, ואינו בגדר כפייה.

45 עיין בספר 'שמע שלמה' לרה"ר ש.מ. עמר (ח"ח א"ח סי' ד') שמודה לדברי העו"ד מהסניגוריה הציבורית שמאסר במדינת ישראל גורם למתח עצום ולמשברים קשים בבריאות הגוף והנפש, אלא מאחר וזה למספר ימים בלבד לא היו בגדר פיקול"נ לחלל ע"ז את השבת כמו שסבר העו"ד השואל. משמע מדבריו שאם המאסר ממושך, גם הוא מודה לגבי הלכות שבת שיש בזה אפילו פיקוח נפש של ממש ולא רק משבר גופני ונפשי. ולכאורה פיו ענה בו שאין לך כפייה יותר קשה ממאסר בכלא הישראלי! ורק בצע הממון עיוור את עיניו לומר שלגבי הגט 'מאסר' נחשב בית הבראה, ולעניין שבת 'מאסר ממושך' זה פיקוח נפש. בנוסף לכך שכל בר דעת מבין שמשבר נפשי הוא פיקוח נפש גמור – שהדבר מביא לידי התאבדויות קשות ואבדן צלם אנוש. כמו כן, הרה"ר אליהו בקשי דורון כתב בספרו שו"ת בנין אב ח"א סי' ו' שמאסר במדינת ישראל כרוך בלחץ נפשי ועינוי פיזי גדול. ועיין בספר 'אור לציון' להגר"צ אבא שאול זצ"ל (ח"ב פרק י"ד סעיף מ"א) שפסק שאם אדם היה עצור בכלא הישראלי אפילו לזמן קצר של יום מברך הגומל. ובספר חזון עובדיה להגר"ע יוסף זצ"ל (הלכות טו שבט עמ' ש"ס) חולק עליו וסובר רק אם היה עצור יומיים ומעלה מברך הגומל. וכן פסק בשו"ת בנין אב (ח"א סי' ו') והביאו להלכה ילקוט יוסף בחלק ח' עמוד תקס"ט סוסק"א – שכל מי שהיה עצור בכלא הישראלי מברך הגומל. ויש לשאול את הדיינים המתירים כפייה בכלא וביצינוק כי הוא כ"בית הבראה", אז מדוע בהלכות שבת החשיבוהו לפיקוח נפש, ומדוע מברכים הגומל!!! אלא ברור שפיהם ענה במדינת ישראל הוא מקום כפייה גמור.

46 לדוגמא. הובא בפנינו צילום פסק דין של ביה"ד הרבני משנת תשנ"ז שהאב"ד ש. פישר מנע מהבעל כל צורכי דת, כולל תפילין וציצית ושופר ועוד. דין זה פעל לפי זכותו החוקית, כנזכר בחוק בתי דין הרבניים משנת תשנ"ה שנוספה

ג. דברי הדיינים ומעשיהם הם תרתי דסתרי. אם מאסר בכלא איננו כפייה כלל, אלא 'בית מלון' או 'בית הבראה'⁴⁷ אז מה יעזור הכלא לאלצו לתת גט, הרי הבעל מטעמיו מסרב לתת את הגט, ובוודאי שגם 'בית הבראה' לא יאלצו לכך. אלא ברור שהדיינים יודעים טוב מאוד שהסטטיסטיקה מוכיחה שמאסר בכלא 99% מהמקרים מאלץ את הבעלים לתת גט נגד רצונם. הדיינים יודעים מציאות זו היטב ואע"פ כן אומרים שאין זה כפייה – ועוקרים את התורה ומסלפים אותה, ומתירים אשת איש לעלמא – נגד דעתם המפורשת והנחרצת של גדולי הראשונים והפוסקים⁴⁸ שאפילו מניעת יציאת אדם מעירו, הוי בגדר כפייה המבטלת את הגט מהתורה. וקל וחומר הכנסת הבעל למאסר בכלא עד שיתן גט, הוי כפייה גמורה, והגט בטל מהתורה.

ב.

כפייה על דבר אחר – אם נחשב כפייה?

דיינים רבים "מסווים" את הכפייה בכלא לצורך מתן הגט על ידי עלילות שווא, שכביכול הכפייה היא "על דבר אחר". כגון: טוענים בשקר על הבעל שהתחצף לדיינים⁴⁹ או שאיחר לדיון, או במקרה ששלחו לבעל זימון לדיון ולא הופיע. או שבזדון לא שולחים לבעל זימון לדיון, ולאחר מכן שולחים שוטרים לעצור אותו ולהכניסו לכלא על אי הופעה לדיון, ומתנים את שחרורו אך ורק במתן הגט בלבד. כל זה נחשב לדעתם כפייה 'על דבר אחר' שמותר לעשות לכולם, גם לבעלים שאין עליהם חיוב גט.

דברים אלו הם ליצנות מההלכה ומהמציאות:

1. מבחינה מציאותית: אנו סהדי שהכפייה היא ישירות על הגט, ולא על דבר אחר, כיון שלא החוצפה של הבעל לדיינים או אי הגעה לדיון מפריעה להם, שהרי מודיעים לו בפירוש שלא ישוחרר עד שיתן את הגט.

2. ההלכה קובעת שגם כפייה על ידי דבר אחר מבטלת את הגט מהתורה⁵⁰.

סמכות לדיינים להכניס את הבעל לצינוק למשך תשעים יום בשנה. כנראה מייסדי הרבנות הרה"ר הרצוג ועוזיאל התגלו בחלום הלילה לדייני דורנו וגילו להם שגם צינוק מעופש וטחוב במדינת ישראל נחשב בית הבראה, ולא נחשב כפייה על הגט. וכידוע הדיינים משתמשים בכפיית מאסר בצינוק באופן סדיר ותמידי אפילו רק בפסק דין של: מומלץ או ראוי לגרש. וכל זה מעוגן בחוק בתי דין הרבניים תשנ"ה ונאכף ע"י הועדה לחוקה ומשפט וארגוני הנשים, כנזכר לעיל במאמר תמונת מצב.

47 כדברי חלק מדייני הרבנות עיין לדוגמא שו"ת דבר יהושע (אהרנברג), חלק אבה"ע ח"ג סי' ל"א סק"א. ואנו ממליצים לדיינים שכדי לאמת את דבריהם, שהכלא הוא כמו 'בית הבראה'. ישמשו דוגמא לאחרים, וישבו שם 'בנופש' מספר חודשים.

48 ראה בספר משפטי ישראל סי' א' אות ג' ובהערה מס' 1. ובקונטרס הבא יבואר בהרחבה גדולה.

49 עיין חוק העונשין תשל"ז-1977 סעיף 255 שנתנו זכות לדיין שהתחצפו אליו, להכניס את המתחצף למאסר למשך שלוש שנים.

50 ראה ספר משפטי ישראל סי' א' סק"ט בשם כל גדולי הפוסקים שכפייה על דבר אחר פוסל את הגט. וכן פסקו גדולי ישראל במכתביהם המצורפים לקונטרס זה. ביתר הרחבה יבואר בקונטרס הבא.

ג.

האם יש תוקף לדקלום: "מצווה לשמוע לחכמים"?

דיינים רבים העושים כפייה גמורה לבעל, מסתמכים על איזה 'דיקלום' שמזמרים לבעל באמצע נתינת הגט הכפוי, שיאמר: "כי הוא נותן את הגט לא בגלל שסובל בכלא ובצינוק, אלא בגלל שיש לו מצווה לשמוע לדייני הרבנות"⁵¹. ויש שמסתפקים בכך שדורשים מהבעל באמצע הכפייה לומר רק שתי מילים: "רוצה אני".

דברים אלו הם ליצנות מההלכה! וכי הבעל המיוסר והכפוי נותן את הגט בגלל 'הדיקלום' שלמדוהו הדיינים, הרי אנן סהדי שנותן את הגט רק בגלל שמפחד לחזור לכלא. שאלה כזאת בדיוק נשאל הרשב"א (בשו"ת חלק ב' סי' רע"ו), ופסק שהגט בטל מהתורה.

ד.

האם הדקלום של האשה: "מאיש עלי" – מתיר כפייה?

נדהמנו לראות בפרסומים רבים שכל ארגוני הנשים הרפורמיות, עו"ד וטו"ר מלמדים את האשה הפונה אליהם לטעון בפני הדיינים טענת "פלא" של: 'מאיש עלי'. לדבריהם טענה זו 'הופכת את הקערה' לטובת האשה, ודיינים רבים כופים את הבעל לתת גט על פי טענת 'מאיש עלי' בלבד⁵². דברים אלו נוגדים את ההלכה לחלוטין, היות ורוב בנין ומנין של גדולי הראשונים והפוסקים, כולל מרן השו"ע והרמ"א (אבה"ע סי' ע"ו ס"ב, ג) פסקו שהכפייה בטענת 'מאיש עלי' אסורה לחלוטין⁵³.

ומה שטוענים: שהרי הב"י (בסי' ע"י) הביא את שו"ת הרא"ש (כלל מ"ג אות ח'), שאם כפו בטענת מאיש עלי מה שעשה עשוי!

א. עיין בספר משפטי ישראל (סי' ד' סוף אות א) בשם המהרש"ל, שכל דברי הרא"ש אמורים במקרה שהדיינים טעו וחשבו שהלכה כרמב"ם שכופין במאיש עלי. אבל בי"ד שידעו שאין הלכה כרמב"ם וכפו גט, גם אם נישאת תצא בדיעבד. וא"כ בנידון דידן שביה"ד הרבני יודע שאין הלכה כרמב"ם וכופה גט, גם הרא"ש מודה שלא אמורים מה שעשה עשוי והגט בטל.

51 יש תחת ידינו הקלטה מדרשה של הרה"ר נ. יוסף, (ממוצ"ש במדבר כ"ה אייר תשע"ד) שמאמתת את הדברים שבתי הדין הרבניים עושים כפייה בכל הגיטין הנצרכים – ע"י דיקלום הזוי כזה. כמו כן קבלנו עדויות על דיינים שהשתמשו בהיתר זה גם על בעלים שישבו בכלא שנים רבות. והסתמכו על דיקלום זה כהוכחה להסכמת הבעל לגט. בהתעלמות צינית מכל ההתעללות שסבל בכלא במשך שנים רבות ע"י דייני הרבנות.

52 ראה לדוגמא בספרו של הדיין ציון בוארון (שיערי ציון חלק ב' אבה"ע סי' ו') המעיד על כך שמנהג 'בתי הדין הרבניים' לכוף בטענת מאיש עלי! וכל הרואה דבריו ומעיין במקורות הדברים, רואה את סילופיו ושלא הבין כלל את דברי הפוסקים. ובקונטרס הבא יבואר בהרחבה סתירות לכל דבריו.

53 ראה בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' ד' ושם מבואר שגם לדעת יחידאה של הרמב"ם, דרושים שנים עשר תנאים בכדי לכופו בטענת 'מאיש עלי', דבר שאינו מעשי ואינו מתקיים כלל ב'בתי הדין הרבניים'. ובמציאות זמננו גם לדעת הרמב"ם הכפייה בטענת 'מאיש עלי' – אסורה.

ב. עיין בספר משפטי ישראל (סי' ד' אות ב') שהוכיח שגם לדעת הרמב"ם הכפייה מותרת אך ורק אם התקיימו שנים עשר תנאים. דבר שלא קיים כלל בבתי הדין הרבניים.

ג. נימוקים נוספים על כך שאין ראייה מדברי שו"ת הרא"ש להתיר בדיעבד, עיין בהערה⁵⁴.

ד. יתרה מזאת, הרבה מגדולי הראשונים והפוסקים חולקים על דעת הראש וסוברים שאפילו אם נישאת תצא מבעלה השני, והם: הרב המגיד (פ"ד מאישות ה"ח) שו"ת ריב"ש (סי' ק"ד) בשם הרשב"א, בית יוסף (אבה"ע סי' עז), דרכי משה (שם סק"י), הב"ח (שם ד"ה עוד סניף) ב"ש (שם סק"ז) ח"מ (שם סק"ה) באה"ט (שם סק"ח), שו"ת תורת אמת (מהר"א שישו, סי' קפ"ו), שו"ת חתם סופר (אבה"ע ח"א סי' כח, קטז) חזו"א (אבה"ע סי' ט,א) שבה"ל (ח"ה סי' כז,ב).

ה.

האם הטענה הנפוצה של האשה: "הבעל אליים" – מבטלת את הגט?

ביהדות כבוד האשה הוא מעיקרי הדת. כמו שהזהירו בגמרא (ב"מ נט.) 'לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו', ועיין בהערה⁵⁵. אולם מאחר שבתי הדין הרבניים מתעסקים עם ציבור שאינו שומר תורה ומצוות, אשר אינם נוהרים כראוי בכבוד האשה, ופעמים מגיעים להרמת יד, חלילה. לכן נאלצנו להיכנס לנושא זה: האם הכפייה מותרת בבעל אליים, או לא. אולם בעיקר נכנסנו לנושא רגיש זה, משום שהיום כל טוען רבני ועו"ד תופר 'תיק' על הבעל עלילה שקרית של אלימות פיזית או מילולית – כדי להוביל לכפיית גט ולהרחקה מהבית ולגרור לחיובי מזונות וגזילת משמורת הילדים.

54 בקונטרס הבא יבואר בהרחבה גדולה שכל מה שכתב הרא"ש, שאם כפו בטענת 'מאיס עלי' כדעת הרמב"ם בדיעבד מה שעשה עשוי. הוא משום שהרא"ש לשיטתו בגמ' ע"ז פרק א' סי' ג' שסובר שחכם שהתיר אם טעה בשיקול הדעת מה שעשה עשוי. והרא"ש לשיטתו שההגדרה של טועה בשיקול הדעת הוא כמו שכתב הש"ך בדעת הרא"ש (בח"מ סי' כ"ה סק"ט אות א'), שההגדרה של טועה בשיקול הדעת כגון: שיש מחלוקת בדבר ולא נפסקה הלכה כאחד מהם בפירוש, ועשה כאחד מהם, ולא ידע שפשט המעשה בעולם כדברי האחר. לכך כתב הרא"ש במקום שנוהגים כדעת הרמב"ם ולא יודעים שפשט ההלכה בכל העולם שלא כדעת הרמב"ם, א"כ טעותם הווי בשיקול הדעת. וע"ז אמר הרא"ש "מה שעשה עשוי". ונמצא שלדעת רוב בנין ומנין הראשונים שחכם שהתיר יכול חברו לאסור (עיין בש"ך יו"ד סי' רמ"ב סקנ"ט), פשוט שלדעתם אין הלכה כדברי הרא"ש, ואם כפו בטענת מאיס עלי כדעת הרמב"ם, לא אמרינן מה שעשה עשוי.

ועוד שגם לדעת הרא"ש בעצמו, כל מה שכתב את דבריו זה רק בזמנו שהיה מקומות שלא התפשטה ההלכה נגד דעת הרמב"ם, ולכן היה זה טועה בשיקול הדעת. אבל היום שיש לנו את השו"ע והרמ"א והם פסקו בסי' ע"ז סעי' ב' נגד דעת הרמב"ם, פשוט וברור שהעושה כנגד דעתם הוי בגדר טועה בדבר משנה כמבואר בפ"ת חו"מ סי' כ"ה סק"ב. וגם לדעת הרא"ש בע"ז שאם החכם שהתיר טעה בדבר משנה יכול חברו השני לאסור.

ולכן מובן מדוע השו"ע והרמ"א השמיטו את דברי הרא"ש שבדיעבד אם כפו בטענת 'מאיס עלי' מה שעשה עשוי. כיון שסוברים שזה לא להלכה, כנ"ל. (וידוע בכללי הפסק שדבר שהובא בב"י והושמט בשו"ע, אמרינן שבשו"ע שנכתב הלכה למעשה, חזר בו). ונמצא שגם לפי שו"ע והרמ"א אם כפו בטענת מאיס עלי גם בדיעבד הגט בטל מהתורה.

55 וכן נפסק הלכה ברמב"ם (אישות טו, יט) וז"ל: "וכן ציוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו... ויהיה דבורו עימה בנחת". בוודאי ששומרי תורה ומצוות אינם מכים נשותיהם חלילה, כמש"כ הרמ"א (אבה"ע סי' קנ"ד סעי' ג) וז"ל: "כי אינו מדרך בני ישראל להכות נשותיהן ומעשה גויים הוא". ובספר באר הגולה הביא תשובות מהר"ו הישנות "ועונשו יותר גדול ממכה חבירו, כי היא יושבת לבטח אתו ודמעתה מצויה".

בכללות העניין חובתנו לומר, שבכל הדורות גדולי אומתנו הקדושה לא ראו את הגירושין כפתרון לאלומות במושפחה. כמו שהעיד גאון ישראל ועוזו הגר"ח פאלאג'י זצ"ל (שו"ת חיים ושלום ח"ב אבה"ע סי' קי"ב) שהיה רבה של איזמיר ומצודתו פרושה על טורקיה ויון ועוד, שהעיד וזה לשונו: "כי אנחנו רואים בכמה בני אדם עם נשותיהם שמתקוטטים ועד קללה ועד הכאה, וכשלא יש מתערבים ביניהם, תכף ומיד נעשים שלום ואוהבים זה לזה".

מבאר הגר"ח פאלאג'י בהמשך דבריו שהגירושין הוא אסון נורא לשני בני הזוג, והוא לא הפתרון לאשה. אלא הדרך הנכונה היא שלא יפריעו לזוג לעשות שלום, כי באמת שניהם חפצים בשלום, רק דרוש לכך הדרכה וסבלנות ורצון טוב, וברוב המקרים הבעיה תבוא על פתרונה.

גדולי הפוסקים הכריעו שכפיית גט בגין אלימות הבעל כלפי האשה – אסורה מדינא ומבטלת את הגט⁵⁶. דין זה הוא בין לספרדים הנוהגים כשו"ע ובין לאשכנזים הנוהגים כדעת הרמ"א (ראה מקורות בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' ה). אולם 'בתי הדין הרבניים' כופים גט בגין אלימות הבעל כנגד אשתו⁵⁷ או כנגד ילדיו⁵⁸ – דבר המבטל את הגט ע"פ ההלכה.

ד.

האם אפשר לסמוך על עובדת סוציאלית או עדים פסולים כדי להעיד על הבעל, והאם זה פוסל את הגט?

קיימת כיום תופעה חמורה שעו"ד וטוענים רבניים רבים מלמדים את הנשים לטעון טענת שקר כדי לזכות בגט, והיא: "שהבעל אלים, פוגע באשה ובילדים". טענה שקרית זו גורמת מבחינה חוקית להרחקת מידית של הבעל מהבית ומילדיו – ע"י משטרת ישראל, ללא שום בדיקה וחקירה על אמיתות הטענה.

56 גם אם היו שני עדים כשרים שהבעל אלים ומכה את אשתו, אעפ"כ הכפייה בגין אלימות אסורה, כמבואר בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' ה'. וק"ו שכל העדויות שהובאו בפני הדיינים בגין אלימות של הבעל הם רק כלפי הילדים ולא כלפי האשה. שבאופן כזה פשוט וברור שאין קשר בין האלימות לבין מתן הגט. כי כלפי האשה אין הבעל אלים כלל. ומכל מקום דייני הרבנות כופים על זה גט, כפי שנוכחנו לראות ממקרים רבים.

57 ראה לדוגמא בספר 'פסקי דין' מבי"ד לדיני ממונות וביורור יוחסין (י"א, סי' תרע"ה) שהובא שם עדות של אב"ד בביה"ד הרבני בירושלים שלמה פישר שכותב על פסיקת חבריו מהאזורי והגדול שניתן לכוף במאסר גבר אלים המסרב לגרש את אשתו. וכותב עליהם, וזה לשונו: "דייני בית הדין הגדול הנ"ל במעשים כאלו מסכנים כל הישוב רח"ל, והם רשעים גמורים, הפסולים לא רק לדיינות אלא גם לעדות. והם חייבים נידוי ושמתא".

58 בפסקי דין רבים ברבנות מוזכר כנימוק לכפיית גט – אלימות הבעל כלפי ילדיו, שכאמור אין לכך שורש בהלכה. ובקונטרס הבא יבואר בראיות מוצקות שאפילו אם יש שני עדים כשרים המעידים על אלימות האב כלפי ילדיו. כל זמן שאין בזה סכנה, אסור להרחיקו מילדיו. והמרחיקו מהבית, הוי בכלל האיסור החמור של גניבת נפשות. ומדיניות השקר של הרווחה ובתי המשפט שמפלים בין האב לאם, בולטת מאד במקרים אלו, שבעוד האב מורחק מהבית על כל טענה קטנה של אלימות. לעומת זאת ביחס ל"אם" אפילו במקרים ברורים שאינה דואגת לילדיה, ואף מסכנת אותם (כאמא המכורה לסמים), אעפ"כ אינה מורחקת מילדיה. ואם טובת הילדים נגד עיניהם, מדוע אינם שומרים אותם מהאם המסוכנת?!

במקרים רבים מאוד מקבלות הנשים גיבוי מלא לכך מעובדות סוציאליות שחוננו במדינת 'ישראל' שמצווה לשקר בשביל טובת האשה. בתי דין מקבלים טענה זו בשמחה, ללא בדיקה ובירור כלל, וכופים את הבעל לתת גט שלא כדין.

והנה, לפי דין התורה לא מקבלים עדות אשה! ולא עדות ממרשיעי ברית מחללי שבת וכדומה⁵⁹. אולם לפי הרבנות: עובדת סוציאלית נאמנת כשתי עדים!!! משני טעמים הזויים:

1. "אומן לא מרע אומנותיה"⁶⁰.

2. עו"ס היא כשליח ב"ד אשר נאמן כשני עדים". ואפילו שכבר שנים רבות מתפרסמים מאמרים בעיתונות החילונית נגד העו"ס שהם רשעים ומפרידים הורים מילדיהם בשקרים ועלילות שווא.

ישנם עמותות חילוניות רבות המוכיחות בעליל שאין להאמין כלל לעו"ס ודעתם איננה משקפת את המציאות הנכונה. והם הורסים יותר ממה שמועילים. וזו גם דעתם של שופטים רבים בדימוס, ועו"ד חשובים⁶².

אך המיושנים היחידים הם 'בתי הדין הרבניים' שבהם עדיין נחשבת עו"ס – כשתי עדים נגד הבעל! וגורמת בטענותיה לכפות את הבעל לתת גט שלא כדין, למרות העדים שמביא הבעל להצדיק עצמו שאינו תוקף או אליים.

כמו כן, יש להבהיר שגם אם האשה והעו"ס לא היו פסולות להעיד, לפי דין התורה אי אפשר שתם להרחיק את הבעל מהבית או מילדיו, ואי אפשר להעליל עליו עלילות – בלא חקירה ודרישה.

שום ב"ד כשר לא יכול לקבל את דברי העו"ס והאשה בלי בדיקה ראוייה וברורה!!! ואילו לפי הרבנות הכפופה לחוקי המדינה 'שהכל לטובת האשה' (גם אם היא לא צודקת), אם האשה או העו"ס טוענים שבעלה תקף אותה או שהוא אליים בהתנהגותו. זורקים את הבעל מהבית וכופים עליו גט!

59 ועיין בספר משפטי ישראל סי' ה' אות ג' בהרחבה.

60 לדוגמא: מונח לפנינו פס"ד של הדיין בר אור-מזרחי שמקבלים כל עדות עו"ס כשני עדים מהטעם הנ"ל. סברה זו מופרכת לגמרי מההלכה. א. כיון שאומן לא מרע אומנותיה שייך רק בענייני איסורים ולא בענייני ערווה וכפיית הגט שצריך שתי עדים. וברמ"א אבה"ע סי' קנד ס"א, ושו"ת שבות יעקב ח"א סי' קיג, ובשו"ת חתם סופר אבה"ע סי' כח, ובספר נחל יצחק ח"ב סי' עה ס"ה ענף ב בד"ה ולשיטת, ובשו"ת יביע אומר ח"ז חו"מ סי' ח סוף אות ב' פסק שאומן לא מרע אומנותיה לא הוי כשתי עדים. ב. מאחר ר' בית המשפט' נותן לעו"ס סמכות ונאמנות מוגברת, והשופטים לא בודקים אחריהם, ומקבלים דבריהם בעצימת עיניים, הם אינם מפחדים לשקר ולהרע אומנותם. כי לא בודקים אחריהם.

61 כך מעיד הדיין מרדכי טולידנו (בספרו 'מעשה ב"ד' חלק חו"מ סי' ה'). וכן שמענו עדות שהדיין י. יפרח בהוראת הרה"ר ש.מ. עמר כפה גט ע"י שקיבל עדות של עובדת סוציאלית על אלימות מילולית של הבעל כלפי ילדיו (ולא כלפי האשה). והבעל טען שהעו"ס משקרת ולא נאמנת. הדיין י. יפרח השיב שעו"ס נאמנת בביה"ד הרבני כשני עדים כשרים, וכפו את הבעל לגט. וכן קיבלנו החלטה מתאריך ה' תמוז תשע"ה בהרכב הדיינים י. אליעזרוב. יוסף גולדברג. ה. ברדוגו שעל סמך עדות של אשה יועצת נישואין כפו על הבעל חיוב גט והטילו על הבעל העני סנקציה של מזונות מעוכבת בס"ך 5000 ₪ לחודש.

ודבר זה אינו נכון בעליל שהרי שליח ב"ד לא נאמן כדי לכתוב פיתחא (כתב סירוב) נגד הבעל דין, וכמבואר בשו"ע חו"מ סי' י"א סעי' ב' – כיון שזה הוצאת ממון. ועל הוצאת ממון צריך שתי עדים. ושליח ב"ד לא נאמן כשתי עדים להוצאת ממון. ראה עוד בספר 'עזר משפט' מהדיין א. גודשמידט (סי' כח עמ' שלט) ובסדה"ד (עמ' 1191 הערה 462) שמועצת הרבנות החליטה (בתאריך ט"ו אדר א' תשי"א) לקבל חו"ד של עו"ס חילונית מחללת שבת לקבוע על פיה משמורת ילדים והרחקות לבעל.

62 כמובא לדוגמא בסדרת כתבות בעיתונים, כדוגמת כתבה של נ. לנסקי בעיתון ישראל היום י"ז טבת תשע"ה.

ז.

האם איזמים על הבעל – מבטלים את הגט מהתורה?

במקרים שהאשה לא התלוננה ולא איימה בפועל, פעמים רבות משתמשים יועצי האשה באפשרות זו ומאיימים על הבעל שיתן גט מהר, ואומרים לו: "תן גט מיד, לפני "שנתפור" לך תיק, ונכנים אותך לכלא לעשר שנים על תקיפה או אלימות". גט כזה בטל מהתורה משום גט מעושה באיזמי מאסר. וכן הדין במקרים רבים בהם האשה בעצמה משקרת 'שבעלה אלים', וכתוצאה מדבריה נגרם כפייה. וכאן 'חפרה בור לעצמה', שהרי במקרה זה – גם לשיטת הרבנות הגט בטל מהתורה, כיון ששיקרה את הדיינים ברבנות, ובעלה לא היה אלים.

ח.

האם קיים היתר כפייה המכונה: "רבי חיים פאלאג'י"?

יש בדיחה עצובה שחוזרים עליה דיינים רבים ביבתי הדין הרבניים. שבכל מקרה שהזוג פרודים יותר מי"ח חדשים, חובת בית הדין לכפות את הבעל לגט, "ע"פ רבי חיים פאלאג'י"⁶³. דבר זה הינו טעות גמורה בהלכה:

א. רבי חיים פאלאג'י מדבר רק על כך שצריך לדבר אל לבו, ולא כתב לעשות כפייה⁶⁴.

ב. עצם העובדה שמובא בגדולי הפוסקים ראשונים ואחרונים ספורים ומקרים רבים על זוגות פרודים שנים רבות, וגדולי הפוסקים נמנעו מלכפות עליהם גט. במקרים רבים הפוסקים מתארים את הבעל כאדם רע מעללים ומכה את אשתו, ואע"פ כן לא התירו את הכפייה. ומוכח מזה שהסכמת הפוסקים שהכפייה אסורה לחלוטין, גם כשבני הזוג פרודים שנים רבות.

ג. גם לשיטתם המוטעית שהגר"ח פאלאג'י פסק כפיה לזוג הפרודים יותר מי"ח חודשים. מכל מקום כתב בדבריו שכל זה בתנאי, שהתאמצו לעשות שלום ביניהם בכל יכולתם. ואם לא התאמצו בזה, הכפיה אסורה. א"כ מאחר וידוע שבתי הדין הרבניים לא מנסים כלל לעשות שלום בית בין בני הזוג. ואדרבה ממקרים רבים שבאו לפנינו ראינו שיועצי השלום בית של הרבנות מקבלים הנחיות מבית הדין להדריך את האשה לקבל גט, ולא להשקיע בשלום. א"כ גם לשיטתם אין בתי הדין הרבני יכולים להשתמש כלל בדברי הגר"ח פאלאג'י לכפיית גט.

63 שו"ת 'חיים ושלום' (חלק אבה"ע סי' קי"ב). בפרוטוקולים רבים נמצא שבית הדין הרבני כופה גיטין ע"פ רבי חיים פאלאג'י הנ"ל והתירו אשת איש לעלמא. וכן מעיד הדיין ציון בוארון (בספרו "שיערי ציון" ח"ב סי' ו') שכופים ע"פ ר"ח פאלאג'י. וכן בהקלטה משעורו של הרה"ר י. יוסף מוצ"ש במדבר כ"ה אייר תשע"ד מעיד הרה"ר: שהדיינים כופים ע"פ ר"ח פאלאג'י.

64 כמפורש בשו"ת 'ביע אומר' (אבה"ע חלק ג' סי' יח סוף ס"ק י"ג). ובספר משפטי עזיאל (ח"ז סי' צ' אות ג') כותב שלא נהגו בתי הדין הרבני להתחשב באורך זמן פירודם של הצדדים. וכן כתבו בשו"ת ציץ אליעזר (חלק י"ז סי' נב). ובספר קובץ תשובות להגרי"ש אלישיב חלק א' סי' קע"ה. ובשו"ת להורות נתן (חלק י"ד סי' ס"ט סק"ו). ועיין בהרחבה גדולה בנידון זה בספר משפטי ישראל סי' ו'. ובזה הרה"ר דקר את אביו בעל ה'ביע אומר' זצוק"ל שאסר לחלוטין כפייה של זוג שפרודים שנים רבות, וכתב שרבי חיים פאלאג'י עצמו ג"כ לא התיר כפייה.

ט.

האם קיים היתר כפייה המכונה: "רבינו ירוחם"?

ב'בתי הדין הרבניים' כופים גט ע"פ דעת 'רבינו ירוחם' שכביכול סובר שכל זוג שמרדו זה על זה, כופין לתת גט אחרי י"ב חדשים⁶⁵.

הדבר הזה הוא טעות בדבר משנה. הרי מדורי דורות עוד לפני הקמת 'בתי הדין הרבניים', לא מצינו באף אחד מגדולי הראשונים והפוסקים, כולל השו"ע והרמ"א שיזכירו דבר כזה שיש רבינו ירוחם המתיר כפייה אחרי י"ב חדש.

הממציאים הראשונים "שגילו" מושג של כפיה ע"פ דעת רבינו ירוחם (כניחול) - הם דייני בתי הדין הרבניים בלבד!! אולם כל המעיין ברבינו ירוחם יראה להדיא שמדבר רק מצד מרידת האשה ומטענת 'מאיס עלי' וכדברי הרמב"ם, ולדעת הרמב"ם בלבד⁶⁶. גם לשיטתם שיש כזה רבינו ירוחם, הרי זו דעת יחיד, נגד הראשונים ומרן השו"ע והרמ"א, ואי אפשר לכפות לגרש ע"פ דעה זו⁶⁷.

דייני הרבנות לא עוצרים בדברי רבינו ירוחם, הם ממשיכים הלאה וכופים גט במרדו זה על זה גם קודם י"ב חדשים⁶⁸. דבר שכבר אין לו מקור גם לשיטתם.

עוד פירכא לדעתם המוטעית בדעת רבינו ירוחם. היא המציאות שהביאה למרדו זה על זה. הרי גם לדעתם ברבינו ירוחם, בהכרח שרבנו ירוחם מדבר שהמרידה החלה מהבעל וכתוצאה מהמרידה שלו החלה האשה לשנוא אותו⁶⁹.

אבל אם המרידה החלה מהאשה, וכתוצאה מזה, (כמו שקורה ברוב המקרים, הבעל נגרר גם למרוד באשה), פשוט וברור שכאן אין כלל את דעת הרבינו ירוחם שכופים במרדו זה על זה⁷⁰. ובאמת כך הם רוב רובם של

65 יש ברשותנו הקלטה משיעור הרה"ר ר. נ. יוסף (מוצ"ש במדבר כ"ה אייר תשע"ד) המעיד על כך. וכן מצאנו במאסף תורני ישורון כרך ל"א עמודים תצ"ט-תק"ב בשם הדיין גדליה צמבליסט שמנהג 'בתי הדין הרבניים' לכוף את הבעל לגט במרדו זה על זה ע"פ רבנו ירוחם. וראה להלן תשובה קצרה לפסק מוטעה זה.

66 כדעת יחידאה של הרמב"ם שכופים בטענת מאיס עלי. וכבר התברר לעיל בסעי' ד' שדעת הרמב"ם נדחה מההלכה. ובקונטרס הבא יבואר בהרחבה גדולה שרבינו ירוחם בסוף דבריו מדבר אך ורק מצד מרידת האשה בטענת 'מאיס עלי' ולדעת הרמב"ם בלבד, וכדעת רבו ר"א, ולענין ממונות קבלת בלאות הבגדים בלבד. אולם למעשה פסק רבינו ירוחם בתחילת דבריו שם - כרבו המובהק הרא"ש שהכפייה אסורה בטענת 'מאיס עלי'. עיין בקונטרס דייני הכזב פרק ח.

67 כמבואר בהרחבה גדולה בספר משפטי ישראל ס' ח' אות ה'.

68 כפי שראינו ב'פסקי דין' רבים שחייבו את הבעל לגרש אחרי מספר חדשים בלבד מפתיחת תיק הגרושין..

69 כמו שכתב הדיין גדליה צמבליסט במאסף תורני ישורון (כרך ל"א עמודים תצ"ט-תק"ב).

70 והסברה פשוטה. שהרי אם כאשר האשה מרדה לבדה בטענת 'מאיס עלי' - סובר רבינו ירוחם כמו כל הראשונים שלא כופים כדי שבנות ישראל לא יפקיעו עצמם מבעליהן בטענות שוא כיון שנתנות עיניהן באחרים. ואם אשה יכולה למרוד בבעלה, ולמרר את חייו עד שגם הוא ימרוד בה, וע"ז זה תגרום לכך שתקבל גט מצד דין של 'מרדו זה על זה', אז כל הנתנת עיניה באחר תמרוד בבעלה (וע"פ הרוב במשך הזמן גם הוא ימרוד בה), ומה הועילו חכמים בתקנתם. אלא פשוט שאם האשה התחילה במרידה, לא כופים במרדו זה על זה. כל זה גם לדעתם המוטעית בהבנת רבינו ירוחם. ובמציאות נחשפנו לפרוטוקולים רבים שדייני הרבנות כופים את הבעל גם כשהמרידה החלה מצד האשה ולא מצד הבעל. ובאמת זה רוב רובם של המקרים כ-80% שהאשה היא המורדת הראשונה. ובקונטרס הבא יתבאר שהדין מרדו זה על זה שכתב רבינו ירוחם זה רק לדעת רבו רבי אשמעיל שפסק כרמב"ם ולענין בלאות בלבד - אבל לדינא שפסק רבנו ירוחם שם בתחילת

המקרים 80% שהאשה היא המורדת הראשונה, ואעפ"כ הם כופים גט גם בכל המקרים שהאשה פתחה את 'תיק הגירושין'.

האם יש מקור לדעת הרבנות שכל אשה שמבקשת גט נחשבת "עגונה"?

אלא שיש דיינים ליצנים שמצאו 'פטנט' חדש להשתמש ב"דעת יחיד" של רבינו ירוחם (לשיטתם שיש רבינו ירוחם) או אפילו של איזה "פוסק אחרון" יחידי. והופכים כל אחת הדורשת גט, לאשה 'עגונה' ולשעת הדחק. ובשעת הדחק הם טוענים שסמכיני על דעת יחיד, כדברי הגמ' בנדה ט':.

אך דברים אלו הם עקירת התורה ממש. שכן מה שמצינו בהלכה ובפוסקים 'אשה עגונה' היא אך ורק אשה שהלך בעלה למדינת הים, ולא נודעו עקבותיו. אולם אשה הדורשת גט ובעלה חי וקיים לפנינו, דינה בהלכה 'מורדת', כמבואר בשו"ע (אבה"ע סי' עז סעי' ב.ג). ואפילו בטענת 'מאיס עלי' הכפיה אסורה, משום שעיניהן נותנות באחרים, כמבואר בגדולי הראשונים. והיא המעגנת את בעלה ולא המעוגנת.

בפרט שברוב רובם של המקרים סיבת היות האשה מסורבת גט הוא רק בגלל דרישותיה הכספיות המוגזמות שהיא שודדת את בעלה, והדבר הוא גזל גמור ע"פ הלכה (כגזילת הדירה והרכוש בחלק השייך לפי דין תורה לבעלה או מזונות מופרזים שלא מגיע לה). או שהיא מסרבת לקבל את הגט בגלל שחפצה לקחת את כל הילדים כולל הבנים למשמורת שלה בניגוד להלכה (כפי שמבואר בשו"ע אבה"ע סי' פב, ז' שהבנים מגיל 6 אצל האב). אם כן ההמצאה הזאת שכל אשה המסורבת גט היא בגדר עגונה היא המצאה רפורמית של דייני הרבנות בלבד העוקרים את תורת משה רבנו ע"ה.

עוד דחייה מפורשת לדברי דייני הרבנות היא העובדה ההלכתית שכל מה שניתן לסמוך על דעת יחיד בשעת הדחק, זה אך ורק באיסורי דרבנן בלבד, ולא באיסורי תורה". וק"ו שאסור לסמוך בנידון דידן בערות אשת איש החמורה.

דבריו כרבו המובהק הרא"ש, שכפיה בטענת מאיס עלי אסורה, והו"ה בטענת 'מרדו זה על זה' דינו כ'מאיס עלי' והכפיה אסורה בהחלט.

והכופים גט ב'מרדו זה על זה' מדין כופין על מידת סדום, (כמו שכתב הדיין צימבליסט במאסף תורני ישורון כרך ל"א) זה ליצנות מהתורה הקדושה! משום שכל דין 'כופים על מדת סדום' שייך רק במקרה של זה נהנה זה לא חסר (גמ' ב"ב י"ב: שו"ע חו"מ סי' קע"ד ס"א. וסל' שס"ג ס"ו). ובאשה שבעלה קנה אותה ע"י חו"ק והיא ברשותו (ראה קידושין ב.), אם אתה מוציא את האשה מרשותו, אין לך חסר גדול מזה, והכפיה לגרש אסורה. כמו"כ בכל הפוסקים במשך הדורות חיפשו רבנים היתרים לכפיה על מקרים קשים ביותר של 'מאיס עלי' ושני בני הזוג רבו זה עם זה במשך תקופה ארוכה מאד, ולא 'זכו' להגיע להיתר הפשוט שכופים על מדת סדום! ועוד שלושה נימוקים לדחות דברי הדיין הנ"ל יתבארו בע"ה בקונטרס הבא.

מלבד זאת, כבר יסד לנו הב"י (אבה"ע סו"ס קנ"ד) וז"ל: "מכל מקום נראה לי שאין לסמוך על דברי רבינו שמחה ואו"ז לכפות להוציא על דברים, כיון שלא נזכרו בדברי שום אחד מהפוסקים המפורסמים". וק"ו בנידון דידן שמוכח מדברי הראשונים והפוסקים המפורסמים שכפיה גט בגין מדת סדום אסורה בהחלט. ולמען האמת המקרים שהבעל "לא חסר כלל" הוא אפסי, כי ברבנות, ברובם ככולם של המקרים הבעל נחסר ונגזל בממון (כי כל תקנות הממון הם נגד השו"ע) ונגזל בילדים (כי לפי השו"ע הבנים מגיל 6 אצל האב), וא"כ גם לפי טעותם הכפיה אסורה – כי הבעל חסר! ואין שייך כלל מדת סדום כשהבעל עומד על זכויותיו ע"פ ההלכה.

71 כמבואר בשו"ת הרשב"ש (סי' תקי"ג וסי' רס"ו) בשם הר"ן וכן מבואר בפסקי התשב"ץ (נדה ט:): והביאו הב"י (באבה"ע סי' קמ"א). וכן כתב הש"ך ביו"ד סי' רמ"ב בהנהגות איסור והיתר.

יא.

האם שייך לכפות את הבעל לגט מדין: "אינו זן ואינו מפרנס"?

מצינו בפרוטוקולים רבים שגם אם הבעל מפרנס את המשפחה בסכום של אלפי שקלים בחודש, אך לא מביא סכומים אדירים בריווח לפי רצונות האשה ופינוקיה. ג"כ באים דיינים ברבנות ונופים את הבעל לגרש מדין 'אינו זן ואינו מפרנס'. וזה אינו נכון:

א. שהרי מבואר בשו"ע (אבה"ע סי' ע"ג) שאם היה הבעל עני ביותר ואינו יכול ליתן אפילו לחם שהיא צריכה אז כופין אותו להוציא. אבל אם יש לו כסף ללחם הכפיה אסורה, ובב"ש (סק"ז ובח"מ סק"ט) ובבאה"ט (סק"ה) מבואר שאם יכול לתת לה לחם אע"פ שאינו יכול לתת לה לפתן ושמן ושאר דברים, מ"מ אין כופין אותו בשבילם.

ב. אשה המתפרנסת מעבודתה (ויש לה אפשרות לקנות לחם לכל החודש וכו') – אסור לכופ את הבעל לגרש משום שאינו זן אותה. כן כתבו פסקי ריא"ו (כתובות פ"ה ה"ה אות ו'), נת'בות משפט (אלגזי עמוד קנה, א) והו"ה שאין כופים אם אחרים הסכימו לפרנסה במקום הבעל – כן כתב כנה"ג (אבה"ע סי' קנ"ד הגה"ט כ"א) בשם שו"ת המהר"ט (ח"א סי' קי"ג). מדברי הפוסקים האלו נלמד שאסור לכפות את הבעל בטענה 'שאינו זן ומפרנס' בכל האופנים בהם האשה עובדת לפרנסתה או מקבלת כספים מקרנות צדקה וקופות העיר, 'רווחה' או 'ביטוח לאומי' וכדו'.

ג. לפי האשכנזים שהולכים כדעת הרמ"א (אבה"ע סי' ע"ג) כבר פסק שם שהכפייה באינו זן ומפרנס – אסורה!! מכל הנ"ל נלמד שהכפיה לגט שעושים בתי הדין הרבניים באופנים הנ"ל – אסורה לחלוטין – והגט בטל מהתורה.

יב.

האם אילוץ הבעל לתת גט לאשתו תמורת תשלום כספי או תמורת וזיתור על 'התביעות' המאיימות עליו – מבטל את הגט?

'פטנט' נוסף שמענו מבית היוצר של דייני הרבנות. מצד אחד הם כופים את הבעל שלא כדין לתת גט. ומצד שני פונים לאשה בנוכחות הבעל ומבקשים ממנה לוותר לבעל על חלק מהתביעות שהגישה נגדו (שלא כדין תורה), בענייני חלוקת הרכוש, מזונות או משמורת הילדים וכדו'.

האשה מוותרת לבעל על חלק מ'הבלון הנפוח' שיכולה לקבל בגזלנות. ותמורת 'הזיתור' שלה הוא מסכים לתת את הגט.

וכן באופן נוסף. כאשר האשה מאיימת על הבעל שתתבע אותו ו"תתפור לו תיק" על תקיפה או התעללות בה ובילדים. אלא שמוכנה תמורת קבלת הגט להימנע מהתביעה השקרית. שלדעת דייני הרבנות הרי כל זה נחשב כמקח וממכר "שתליוהו זובין זביניה זביני". משום "שאגב אונסי וזוזי גמר ומקני". אולם דבריהם הם טעות בהלכה!

א. כי וזיתור על תביעות שלא כדין, אינו בגדר נתינת תמורה, אלא מניעת היזק וגזל, שגם במקח וממכר אין לו שום תוקף הלכתי לקיים את המקח. והו"ה בענין הגט. וגם מבואר בפוסקים 'שתליוהו וזבין' צריך נתינת ממון בפועל! ולא מספיק ויתור זכויות וחובות שיש לו, כבנידון דידן⁷².

ב. גם במקרים שיש נתינת ממון לבעל ע"פ הלכה. אולם מאחר ואינו מתרצה בכך לתת את הגט, כבר כתבו הראשונים שבגט לא מועיל נתינת ממון, משום שאין דמים לאשה, ולכן כשכופים אותו ואינו רוצה לגרש, התשלום הכספי שנותנים לו, ואומרים לו שזה תמורת הגט לאשתו, לא מכשיר את הכפייה⁷³.

יג.

האם 'צווי הגבלה' המוטלים על הבעל – מבטלים את הגט?

משנת תשנ"ה ירדה הרבנות דרגה בכך שהמדינה אישרה לדיינים לתת 'צווי הגבלה' לבעלים⁷⁴ אשר מהווים כפייה לגט שלא כדין, כגון: פסילת רישיון נהיגה, איסור יציאה מהארץ, פיטורים מעבודה, סגירת חשבונות בנק ומניעת האפשרות להשתמש בבנקים, מניעת אפשרות להתהלך חפשי, ומניעת שחרור מהכלא אפילו לא לחופשה.

ברוב המקרים דייני הרבנות עושים לבעלים את כל הכפיות הנ"ל אחרי שניים או שלושה דיונים, באמתלה כביכול, שזה נכלל בגדר הרחקות של רבנו תם ולא הוי כפייה. למרות שזכותו המלאה של הבעל לעמוד על דרישתו לשלום בית אמיתי, וכן לדאוג לטובת ילדיו הקטינים. שכן פירוק הבית הוא הרס עצום רוחנית נפשית וגשמית לבעל ולילדים (בהרבה מקרים גם לאשה עצמה, כמו שהמציאות מראה שהגרשויות רק הפסידו, והייהם אינם חיים. וכידוע מעל 80% מהגרשויות מתחרטות אח"כ). אע"פ כן, הדיינים מטילים על הבעל 'צווי הגבלה' אשר משבשים את כל מהלך חייו. ומעתה חייו אינם חיים כלל. אין לבעל מדיהיך להתפרנס, חשבונותיו בבנק מוגבלים, אין לו אפשרות לנהוג ברכב. בנוסף לכך, הם דואגים לפרסמו ברבים בכל כלי התקשורת הכתובה והאלקטרונית, לגנאי ולשמצה.

דבר זה אינו נכון בהלכה. והגט שיתן בעל כתוצאה מהרחקות אלו בטל מהתורה. היות ומבואר בפוסקים שהטעם שהרחקות דר"ת לא הוי כפייה, היות ויכול ללכת למקום אחר ולקבל שם את כל זכויותיו. מה שאין כן בבתי הדין הרבניים, שבכל מקום בארץ ישראל אינו יכול לקבל את זכויותיו, ואף עושים לו צו איסור יציאה מהארץ.

72 כן הוכיח מדברי הרמב"ם, בספר 'אור שמח' (פרק י' הלכות מכירה הלכה א') וכן כתבו לדינא גדולי האחרונים (שו"ת משאת משה אבה"ע סי' יז עמ' קנה ד"ה אולם) שו"ת ברית יעקב (אבה"ע סי' נח בד"ה גם) שו"ת משכנות יעקב אבה"ע סי' מ' סק"ה, הו"ד בפת"ת סי' קלד ס"ק ט"ו) שו"ת מהרש"ם (ח"ג סי' נז, בד"ה אבל) שו"ת ברכת רצה סי' קי"ח.

73 עיין ספר משפטי ישראל סי' ז' שהתבארו הדברים בהרחבה שלא מועיל שום נתינת כסף או תמורה לבעל, להכשיר גט בכפייה שלא כדין, כי רוצה את אשתו יותר מהכסף וטובות הנאה – וכלשון גדולי הראשונים "אין דמים לאשה".

74 פרטיהם מפורטים בחוקי המדינה הנקראים "קיום פסקי דין הרבניים" סעיף 2 ומובא בספר משפטי ישראל סי' ב' הערה 14.

יתרה מזאת כבר כתבו גדולי הפוסקים שהרחקות דר"ת בזמננו הוי בגדר נידוי, שגם רבנו תם מודה שהוי כפייה שלא כדין, והגט בטל מהתורה.⁷⁵

כמו כן, דעת רוב בנין ומנין של כל גדולי הראשונים והפוסקים כולל שו"ע ורמ"א⁷⁶, לחלוק על ר"ת שהרחקותיו הוי כפייה גמורה ומבטלים את הגט מהתורה.

כיום ירדו 'בתי הדין הרבניים' בעוד כמה דרגות, בהחלטה תקדימית של בית הדין הגדול⁷⁷ קובעים הדיינים ש'צווי הגבלה' עושים לבעלים לא רק במקרים של חיוב גירושין אלא גם כשאין חיוב לגירושין אלא רק המלצה, עושים את צווי ההגבלה.

וכן כתב הדיין א. לביא⁷⁸ שעושים 'צווי הגבלה' גם במקרים שאין כלל חיוב גט.

כמו כן, בבית הדין הרבני בחיפה (בתאריך 8.5.2013) הרחיבו את מתן 'צווי ההגבלה' גם במקרה שלא ניתן לבעל שום פסק של כפייה או חיוב גט. צו הגבלה זה 'חנק' לגמרי את הבעל, ואילץ אותו לתת גט בו ביום.⁷⁹

75 עיין בספר משפטי ישראל סימנים ב', ג'. וכן העיד הדיין שלמה דיכובסקי ב"ועדת החוקה חוק ומשפט" (מתאריך 7.5.13 עמוד 3) שמייד אחרי צווי ההגבלה 98% מהבעלים נותנים גט מיד. הנה לך נחתום המעיד על עיסתו שכל 'צווי ההגבלה' שלהם – הם כפייה גמורה.

76 עיין ספר משפטי ישראל סי' ג'. ומה שהרמ"א הביא את הרחקות דר"ת בשו"ע אבה"ע סי' קנ"ד סעי' כ"א. זה אך ורק בנידון שהוזכר שם שהבעל הוא בר כפייה (כגון נשא אשה עשר שנים ולא ילדה, או מדיר אשתו מחיי נפש, אלא שיש מחלוקת בראשונים אם הכפייה בשוטים או בדברים, בזה בלבד הביא הרמ"א את הרחקות דר"ת דהרי מכל מקום הוא בר כפייה. והראיה לביאור זה ברמ"א, שהרי ר"ת חידש את הרחקותיו על דין מאיס עלי ובשו"ע סי' ע"ז בדין 'מאיס עלי', הרמ"א התעלם לחלוטין מהרחקות דר"ת. אלא ודאי טעם הדבר, כיון שהרמ"א פוסק שהרחקות דר"ת הוי כפייה על הגט, ומצד שני פוסק שאין כופין ב'מאיס עלי', לכך לא הביא את הרחקות דר"ת לעניין 'מאיס עלי' משום דהוי כפייה על הגט, וראה בהרחבה בקונטרס דיני הכזב בפרק י'.

77 מתאריך 21.12.2009 החתומה ע"י הדיינים מ.תופיק ג. צמבליסט ו.ג. גולדברג ופורסמה בביטאון לשכת טוענים רבניים 'משפט צדק' גיליון מספר 4, כסלו תשע"ו עמוד 5.

78 בספרו 'עטרת דבורה' (חלק ב' סי' פ,פא,פב). יצוין שהדיין א. לביא היה זה שהתיר את זיכוי הגט של בעל 'צמח' בצפת.

79 פסק הדין ניתן ע"י: הדיין ה. אדרי, הדיין א. יוסף, והדיין ה. בר שלטון. מדובר בבעל, עורך דין במקצועו, שלא נפסקה כפייה כנגדו. בדין הבעל לא הסכים לתת גט. פסקו לו הדיינים שחייב מחר בבוקר בשעה 8.30 להתייצב בבית הדין. ובאם גם מחר לא יתן גט. חייב להתייצב בכל יום ויום בבוקר בשעה 8.30 ולהמתין לדיונו, עד שיחליט לתת גט. מלבד זאת פסקו שחייב להבטיח את התייצבותו בכל יום ע"י הפקדת סכום של 150,000 שקל שבמידה ויאחר את שעת ההתייצבות, יגבה ממנו הסכום הנ"ל. הבעל טען לדיינים שפסק זה הורס לגמרי את עבודתו ומקור פרנסתו כעו"ה, ושיש לו פגישות ודיונים בכל בוקר.

בית הדין השיבו לו שכדי לשכנעו לתת את הגט מרצון וזכותם אפילו לשלול את רשיונו כעו"ד ולמנוע ממנו להיות עו"ד בכל שעות היממה (כפי שכתוב בחוק 'בתי הדין הרבניים' תשנ"ה בסעיף 2,5 שיכולים לשלול מהבעל בצווי הגבלה "לעסוק במקצוע שהעיסוק מוסדר ע"פ דין"), אז לחייבו להתייצב כל בוקר ולשבש את עבודתו הסדירה בכל יום לעיתים עד הצהריים, זה עוד 'הנחה' ופגיעה פחותה מהמוזכר בחוק.

לאור החלטה זו נתן הבעל גט לאשתו בו ביום!! האם גט זה שנתן הבעל העורך דין, הוא אכן היה מרצון?! אם אלימות זו לא נחשבת לכפייה, אז מה זה כן כפייה?!

יד.

האם הטלת קנסות על הבעל כמזונות מעוכבת – הם גזל ומבטלים את הגט?

גדולי הפוסקים כותבים שלחייב את הבעל לתת לאשה "מזונות מעוכבת" (שהם מוגדרים כ'מזונות עוני' שיים) בסך: **5000 שקל לחודש** (כמקובל כיום), כעונש על כך שלא נותן גט תכף ומיד. והם קנסות ממוניים שלא כדין תורה, וכמובן שזה גזל מהתורה והוא אונס ממון וגוף המבטלים את הגט⁸⁰, וכן איומים על הבעל שיחייבוהו בקנס זה – מבטלים את הגט⁸¹, מארבעה טעמים, וכדלהלן:

א. כיון שכל אשה התובעת גט היא בגדר מורדת, ואפילו בטענת מאיס עלי עם אמתלה ברורה, לכן על פי ההלכה אין חיוב לבעל לתת מזונות לאשה מורדת⁸².

ב. כבר מבואר בשו"ע (אבה"ע סי' ע' סעי' ג') שכל גובה חיוב מזונות הבעל לאשתו תלוי במצבו הכלכלי של הבעל. ולדעת השו"ע עני מרוד מספיק שיתן לאשתו לחם ומים בלבד (וגם לדעת שכנה"ג שצריך גם לתת לאשתו שאר מיני מזון כעני שבישראל – ראה בספר 'משפטי ישראל' פרק ט אות יב ששיעורו הוא כשלוש מאות ש"ח בחודש בלבד). ומאחר שחיוב מזונות מעוכבת לאשה הוא בנוסף לחיוב המזונות שחייבו את הבעל על ילדיו. וכידוע כל אדם ממוצע אחרי שמשלם אלפי שקלים על מזונות הילדים – נעשה בגדר עני. ולא שייך לחייב בעל במצב כלכלי כזה מזונות מעוכבת של 5000 ש"ח לחודש עבור האשה.

ג. מאחר והיום בבתי הדין הרבניים מחייבים את הבעל ב"מזונות מעוכבת" אחרי כשלושה דיונים כדי לאלצו לתת גט – גם במקרים: **שהבעל עומד על זכויותיו הלגיטימיות** לשלום בית לטובתו ולטובת ילדיו הקטינים, או שהוא מוכן לגרש, רק רוצה שלא יגזלו לו את כל רכושו, ולא רוצה לגור ברחוב. או במקרה שהבעל רוצה לראות את ילדיו, והאשה לא מסכימה. גם אז, ברבנות מחייבים את הבעל 'מזונות מעוכבת' עד שיתן הגט. וזאת מלבד אלפי שקלים שמשלם עבור מזונות הילדים. ובה"משך כופים אותו ע"י 'הוצאה לפועל' בסיוע 'המשטרה' – בשביל קיום קנסות אלו.

כאשר אין לבעל לשלם, ונתפס ע"י המשטרה והוכנס לכלא, והוא צועק מתוך הכלא או הצינוק: "אני כבר לא מסוגל לקנסות 'מעוכבת', תכתבו גט ותוציאו אותי" – לפי הרבנות אין בזה כפייה, והגט כשר. ואילו על פי הלכה בגלל הרדיפות הנ"ל כל קנס 'מזונות מעוכבת' מלבד אונס הממון, הוא גם אונס הגוף ומבטל את הגט.

80 ואין בגזל זה היתר של 'דינא דמלכותא', אלא הוי דינא דגולנותא כמבואר בספר משפטי ישראל סי' ט' ס"ק ד' בהרחבה ראיות ברורות מכל גדולי הפוסקים. וכן פסק הגר"ע יוסף זצ"ל בספרו יביע אומר חלק י"א אבה"ע סי' ס"ה. וכתב שם שמזונות מעוכבת הוי גזל וגט שניתן מחמתו בטל מהתורה משום אונסי ממון ואונסי הגוף הכרוכים בכך. וכן מצינו בספר משפטי עוזיאל אבה"ע ח"ה סי' ס"ד שגם הוא מודה שלפחות במקום שאדם דורש שלום בית, מזונות מעוכבת הוי גזל גמור, ומבטל את הגט מהתורה, מדין גט מעושה שלא כדין.

81 כמבואר בראשונים, הובאו בספר משפטי ישראל סי' א' אותיות י' – יא ובהערה 10.

82 ואפילו שיהיה אנן סהדי באמתלה ברורה שדוברת אמת, ובאמת בעלה מאוס עליה, – אין לאשה מזונות מבעלה! שכן כבר כתב הרשב"א (כתובות סה ד"ה ולענין האומרת מאיס עלי) בשם הירושלמי, ובריטב"א (שם ד"ה ולענין המזונות) – שכל ענין המזונות הוא משום קיום הזיווג. וכיון שפה האשה רוצה לפרק את קיום הזיווג, אפילו אם היא צודקת, חז"ל לא תקנו לה כלל מזונות מבעלה.

ופשוט שברוב המקרים שע"פ ההלכה הבעל לא בר כפיית גט, שאז 'מזונות מעוכבת' - אשר כל מטרתם לכפות אותו ולהכריחו לתת גט - שהגט בטל מהתורה. אלא גם במקרים המועטים שע"פ ההלכה מותר לכפות את הבעל לגרש, בוודאי שיש לבעל זכות ע"פ ההלכה לדרוש את התנאים הל"גיטימיים המגיעים לו, ולעכב את נתינת הגט עד שיקיימו את תנאיו ואם כפו אותו ע"י מזונות מעוכבת - הגט יהיה בטל מהתורה לכל הדעות, עיין לעיל פרק ד אותיות ב - ג.

ד. מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל בתשובה לדיין מבית הדין האזורי בת"א (בתשובה משנת תשי"ח, הובא בקובץ תשובות ח"ד סימנים קסח-קסט) הוכיח מגדולי הראשונים וממרן השו"ע שגם אדם שמותר לכפותו לגרש ע"י שוטים, מכל מקום אסור לכפותו ע"י אונס ממונו. וכל אונס ע"י ממונו מבטל את הגט מהתורה. ודיין שמחייב 'מזונות מעוכבת' מלבד שמתיר אשת איש גם עובר על איסור גזל מהתורה, ונעשה גזלן! עיי"ש בראיות שהביא לדבריו בהרחבה.

נמצא הלכה למעשה!!

שגם במקרים המועטים שמותר לכפות אדם לגרש אפילו ע"י שוטים, מכל מקום אסורה כפיה ע"י אונס ממונו לכל סוגיו: כולל מזונות מעוכבת, מזונות מופרזים שלא כדין תורה - שמטילים על הבעל כדי לזרזו ולא לצו לתת גט. וכן איזמים והפחדות על אונס ממונו וקנסות כספיים - המצויים מאד בבתי הדין הרבניים - וכפיה זו מבטלת את הגט מהתורה - גם באלו שכופין לגט, כגון בעל מוכה שחין וכדו' כמבואר בשו"ע אבה"ע (סי' קנד ס"א) ועוד.

טו.

האם 'חלוקת הרכוש' של בתי הדין הרבניים - מבטלת את הגט?

לפי דיני התורה אשה שדורשת גט (גם בטענת 'מאיס עלי'), חייבת להחזיר לבעלה את כל המתנות שנתן לה בין בקרקעות ובין במטלטלין, כנפסק בשו"ע (אבה"ע סי' עזב) "שעל דעת למיפק (להוציאה, לגרשה) לא יהיב לה (לא נתן לאשה את המתנות)"⁸². ואין הבדל בין אם הבעל נתן את מתנותיו לפני החתונה או לאחר מכן, ואין הבדל בין אם הבעל נתן מתנות או הוריו וקרוביו נתנו - כן כתב בשו"ת מהר"י וייל סי"כ, והביאו את דבריו להלכה בדרכי משה (אבה"ע סי' עז סקי"ד) והב"ש (שם סק"ט) הכנה"ג (שם) הגה"ט (סקל"ח) הבאר היטב (שם סק"י), פסקי הלכות יד דוד (פי"ד מאישות ה"ב אות לו).

כיום לפי חוקי הרבנות הכפופים לערכאות המדינה, "חלוקת הרכוש" הוא כמו בחוקי המדינה: חצי חצי!! אפילו אם האשה לא הכניסה לבעל שקל אחד! והבעל בא מבית עשיר ויש לו רכוש רב, לפי הרבנות הפועלת ע"פ חוקי המדינה האשה מקבלת אוטומטית חצי מכל הרכוש שיש לבעלה!!

83 עיין בזה בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' א' ס"ק י"א.

84 כך מעיד הדיין שלמה דיכובסקי שכל דיני הרבנות נוהגים לחלק את הרכוש חצי חצי לפי החוק החילוני. מובא בבטאון 'משפט צדק' (של לשכת הטוענים הרבנים גליון 4 כסלו תשע"ד עמ' 19). ובג"ץ בבלי (בתאריך 7.2.94, סעיף 32) הכריע שחובה לדייני הרבנות לחלק את ענייני הרכוש בין הבעל לאשה כפי חוקי הערכאות של המדינה ולא לפי חוקי התורה - היות והרבנות כפופה למדינה. וערכאת הבג"ץ ו'בית המשפט' החילוני יכולים לבטל את פסקי בית הדין, היות והם ערכאה עליונה יותר מעליהם. וגם אם דיין ירצה לפסוק חלוקת רכוש ע"פ התורה, 'בית המשפט' יכול לבטל את פסקו.

ומהחצי השני שנשאר לבעל, במקרים רבים האשה לוקחת עבור 'מזונות הילדים' את כל חלקו בדירה, ורק לפעמים נשאר לו שיריים מהדירה.

וכמו כן, כידוע שחייב המזונות כולל הצמדה למדד, וחייב זה לא נגמר עד שהקטן מהילדים יהיה בן 18, (והיום דינים רבים מחייבים עד גיל 21). לכן בדרך כלל לא נשאר לבעל כלום מהדירה, וכאשר מדובר במשפחה גדולה אז מעבר לכל הדירה עוד צובר הבעל חובות אדירים בהוצאה לפועל.

דבר זה גורם לביטול הגט - מאחר שהבעל מסרב לתת לאשה את חלקו בדירה, ופעמים רבות הבעל נאלץ להתפשר על הרכוש, ונותן את הגט - תמורת שהאשה תוותר על חלק מהמזון שביכולתה המשפטית לגזול ממנו, ונמצא שהגט ניתן בכפייה גמורה של אונסי המזון.

במקרים רבים נחשב אונס המזון גם כאונס הגוף. מאחר שהאשה גוזלת לו את כל הדירה, אין לבעל היכן לגור, ולא נותר לו כסף לכלכל את עצמו, דבר הגורם להרס בריאותו הגופנית והנפשית של הבעל.

טז.

האם 'בתי הדין הרבניים' שלא פוסקים את המהרשד"ם - גורמים לביטול הגט?

כל הפוסקים הקדמונים והאחרונים מביאים להלכה את פסק המהרשד"ם⁸⁵ שגם במקרים שע"פ ההלכה כופים את הבעל לתת גט. הוא יכול לדרוש תמורת נתינת הגט כל תנאי סביר. לבקש כסף ורכוש מהאשה בסכומים שיכולה לעמוד בהם. וק"ו שהבעל יכול לדרוש ביטול החובות והגזלות, ומזונות שלא כדין. וק"ו שיכול לדרוש את ראיית ילדיו ואף משמורת הבנים אחרי גיל שש.

לדעת המהרשד"ם ודעימיה אם לא יקיימו את תנאיו של הבעל הגט בטל מהתורה, למרות שהוא בר כפיית גט מן הדין. ואילו דיני בתי הדין הרבניים הרוצים להוכיח לחברי הכנסת החילוניים וארגוני הנשים שעושים הרבה גיטין ואין מסורבות גט⁸⁶, חייבים להתעלם לגמרי מפסק המהרשד"ם ודעימיה.

המהרשד"ם הוא המונע הגדול ביותר מלבצע כפייה בהתעלמות מוחלטת מדרישות הבעל, לכן חייבים הם למחוק את המהרשד"ם, כדי לאפשר לעצמם לכפות את הבעל לגט בלא לשמוע כלל אפילו את בקשותיו המינימאליות⁸⁷.

85 שו"ת מהרשד"ם (חלק א' אבה"ע סו"ס מא), שהוכיח את דבריו מדברי הב"י באבה"ע סי' קמ"ג בשם שו"ת הרא"ש כלל מ"ג, אות י"ב. וספר 'חזה התנופה'. והובא דברי הרא"ש להלכה בשו"ע (אבה"ע סי' קמ"ג, כא) והרמ"א סתם כדבריו (וכידוע מכללי הפוסקים דשתיקתו מוכיחה דס"ל כהשו"ע) וכן פסקו כמהרשד"ם בכנסת הגדולה אבה"ע סי' קנ"ד הגה"ט, א. באר היטב שם ס"ק א' שו"ת דבר אמת סי' כ"ו. שו"ת עין יצחק אבה"ע ח"ב סי' מ. ושו"ת מהרש"ם ח"ה סי' ס'. וכן פסק הגרי"ש אלישיב בקובץ תשובות ח"א סי' קפ"א, ובפד"ר ח"ה עמוד 79.

86 ראה במבוא לקונטרס זה במאמר תמונת מצב בקטע 'גיבורים על חלשים' (אות יב) ציטוטים מדיינים ברבנות המוכיחים את ההתעלמות המוחלטת של דיני בתי הדין מצרכיו המינימאליים של הבעל.

87 ראה מאמר הדיין שלמה דיכובסקי (בביטאון 'משפט צדק' של לשכת הטענים רבניים בישראל גליון מס' 4 כסלו תשע"ו עמ' 22). אשר מעיד שכל הדיינים ב'בתי הדין הרבניים' לא פוסקים את המהרשד"ם. וכל רשימת הדיינים הוותיקים שמביא דיכובסקי שכביכול לא נהגו לפסוק את המהרשד"ם, הוא סילוף! כי כולם נתנו לבעל את דרישותיו ההגיוניות, ומעולם לא הגיעו למצב שיעברו על המהרשד"ם. ואדרבה הגרי"ש אלישיב (בפד"ר ח"ה עמוד 79) במקרה שכפו את

נוצר מצב הזוי, שמצד אחד הדיינים ברבנות 'פוסקים' בקלות חיוב כפייה על הבעלים, ומצד שני 'פוסקים' שלא צריך להתחשב בדרישות הבעל כלל, ומכאן הדרך לכל הגיטין הפסולים ברבנות, ולתוצאות האכזריות בשטח.

יז.

האם מזונות הילדים הנהוג היום בבית הדין הרבני – גורם לביטול הגט?

א. מזונות הילדים מתקנת חז"ל הוא עד גיל 6, וכל זה רק אם יש לו מהיכן להתפרנס. ואם אין לו לפרנס את עצמו, הוא לא חייב לחזור על הפתחים. ולא חייב למכור כסותו ולישון ברחוב ולסכן את בריאותו בשביל מזונות ילדיו. אלא מחייבים את האמא לפרנס את הילדים⁸⁸. ואם גם לאמא אין, אז קופת הצדקה אחראית לפרנסת הילדים, כפי שנהגו בכל הדורות.

ב. ברור שע"פ הלכה אין מוכרים את האבא לעבד ואין להכניסו לכלא כשאין לו לשלם עבור מזונות ילדיו. שכן מצינו בפוסקים שעל פי ההלכה אסור לחבוש במאסר יהודי עני שאין לו מהיכן לשלם את חובו⁸⁹.

והדברים קל וחומר!! אם על תשלום 'חוב' שמחויב בו מדינא אסור להכניס את החייב לכלא, קל וחומר, שעל מזונות הילדים שהוא מדין צדקה – אסור להכניס את האב לכלא – כשאינו משלם.

הבעל גט בלא שקיבל את דרישותיו, פסק הגרי"ש שהגט בטל ע"פ המהרשד"ם.

ישנם כמה דיינים ברבנות המכנים עצמם תלמידי הגרי"ש אלישיב שמצאו 'פטנט' וכתבו שהמהרשד"ם, לא דיבר במקרה שהבעל מעכב את הגט. ומלבד שפסקם הוא נגד רבם הגרי"ש אלישיב זצ"ל, הרי פשוט לכל בר דעת שדבריהם הבל, שכן כל דרישה של הבעל מהאשה מעכבת את הגט – עד לקיום דרישתו! אז איזה דרישה של הבעל לא נכללת בהגדרה של 'מעכב את הגט'?! ופשוט שזה סילוף של דברי המהרשד"ם כדי להתאימו לחוק העברי!!!

ומה שהביאו משו"ת הרשב"ש (סי' שפג, א) שהבעל לא יכול לעשות תנאים כשהוא חייב כפיה – כאמור הוא נגד פסק השו"ע וסתימת הרמ"א שפסקו כהרא"ש שגם בעל החייב כפיה יכול להתנות תנאים ואסור לכפותו לגרש בלא לקיים את תנאיו. וכידוע בפוסקים דעת הרא"ש שהוא מג' עמודי ההוראה (עי' בב"י בהקדמתו) חשיבא טפי מהרשב"ש, וביותר שכדברי הרא"ש פסקו השו"ע וגדולי האחרונים, שבוודאי שהכפיה נגד דעתו אסורה.

מ"מ גם לפי דעתם המוטעית של דייני הרבנות (שכביכול הוא מחלוקת שקולה) – מ"מ פשיטא דלכל הפחות הוא ספיקא דאורייתא דאזלינן בתר המחמיר ובמיוחד באיסור החמור דאשת איש. והמקילים בזה לכפות את הבעל שלא כדין, עוקרים את כללי הפסיקה וההוראה, ומכשילים את הרבים באיסורים חמורים דאשת איש וממזרות.

88 כן פסקו להלכה בספר "בני האהובה" לרבי יונתן אייבשיץ על הרמב"ם פרק כ"א מאישות הלכה טז. וה'בית מאיר' (אבה"ע סי' פ"ה סעי' ה') שאם אין לאב כדי פרנסת ילדיו ולא משלם כלום מחמת עניותו, כופין את האמא לזון את ילדיה מדין צדקה. וכן פסק להדיא הגר"ע יוסף זצ"ל (בשו"ת יביע אומר חלק י"א אבה"ע סי' י"ז סק"ב). עיין בזה באריכות בספר משפטי ישראל בסי' ט'.

89 כן פסק בשו"ת הרא"ש כלל ס"ח סעי' י'. טור ושו"ע חו"מ סי' צ"ז סעיף טו. חוזה התנופה סי' י"ה. שתי הלחם סי' ט' שהדגיש שאפילו לאיים עליו במאסר – אסור'.

ג. והנה באה הרבנות בשנת תש"ד ע"י הרה"ר הרצוג והרה"ר עוזיאל ותקנו⁹⁰ (נגד המנהג בכל המדינות בעולם – שכל אחד מבני הזוג מתחייב במוזנות הילדים לפי גודל הכנסותיו) חיובי מוזנות על הבעל – עד גיל 15 (בשנת תשל"ו העלו לגיל 18. היום חלק מהדיינים העלו את חיוב המוזנות עד לגיל 21).

ד. סכום המוזנות הוא אסטרונומי – אלפי שקלים לחודש! ולפעמים מעל עשרת אלפים שקלים לחודש (תלוי במצב הרוח של הדיין, ובמספר הילדים. אבל בוודאי הרבה מעבר למה שהכנים לבית בהיותו אברך כולל או אפילו אדם עובד).

וביותר הרבנות עשו עוולה שתקנו מוזנות גם אם אין לבעל לשלם – זה לא מעניין אף דיין! אומרים לו תביא כסף!! אם אין לו, מצידם שיגנובו!! או שימכור אברים. הדיינים כופים את הבעל ורודפים אחריו במשך שנים רבות, מכח פסקיהם האשה יכולה להכניס את בעלה לכלא בכל חודש וחודש למשך שלושה שבועות. ולא ניצל מהרדיפות והמאסרים הנ"ל עד שמשלם מוזנות לפי מה שקבעו לו בתי הדין הרבניים. וכשאינן לבעל לשלם, ה'הוצאה לפועל' מוכרים את כל ביתו וכל רכושו, בשביל לשלם את המוזנות שקבעו.

ה. כמו כן דעת הרבה ראשונים (ר"י מגאש, הרמב"ם, ר"ן ועוד רבים) שאפילו מוזנות של הקטנים פחות מגיל שש – מה שחופים את האב לשלם – זה רק משום מוזנות האמא!. ראה בהערה⁹¹.

המציאות היא, שברוב המקרים שהאשה תובעת גירושין ופחתת תיק בבה"ד הרבני – היא כבר בגדר 'מורדת' – ואפילו בטענת 'מאים עלי', אמרינן שהיא משקרת, ועיניה נותנת באחר – ואין לה

90 עיין בספר משפטי ישראל סי' ט' הערה 50, שחוק המוזנות (שהורס בתים רבים בישראל) לא נעשה ע"י חוק אזרחי אלא לפי המוגדר בפיהם, 'המשפט העברי' המעוות של הרבנות בשנת תש"ה. ועו"ד רבים ספרו לנו שביד הרבנים הראשיים לבטל בכל רגע את חוק המוזנות, ואף פנו אליהם בבקשה לבטל חוק זה, היות ואינו נכון הלכתית, ולא הגיוני ולא מוסרי. והם באכזריותם מתעלמים מהענין, ועיין שם בהערה 49. וכמו כן, ידוע שבשנים האחרונות הבג"צ וארגונים חילוניים מנסים לבטל את חוק המוזנות, כפי שפורסם בתקשורת החילונית. ראה לדוגמא עיתון המזרחי 'שבוע' מתאריך כ"ז תמוז תשע"ז. והיחידים שמתעקשים נגד ביטול החוק הם 'בתי הדין הרבניים'. עוד עיין בספר תחומין כרך א' עמ' 272 לגבי שינויי גיל המוזנות.

91 כן דעת הר"י מגאש (בכתובות ס"ה: בד"ה "ועד כמה"), והר"ן (שם בד"ה 'יפה לחלב') פירוש הדברים: כיון שהילדים כרוכים אחרי אמם. ואם לא יהיה לילדים אוכל אז גם לאשה לא יהיה אוכל, כי האשה תיתן את האוכל שלה לילדיה. וכיון שחייב האב במוזנות האשה, לכך חייב גם במוזנות הילדים. וכן דעת עוד ראשונים רבים: הר"י מלוניל (כתובות ס"ה:). וכן דייקו בשו"ת מהרשד"ם (יו"ד סי' קס"ו), ובמהר"ם שי"ק מהרש"י (כתובות שם) שכתב: "כשם שהבעל זן אותה כך זן אותה עמה", מוכח שמוזנות הילדים משום מוזנות האמא נגעו בה. וכן נראה כדעתם מדברי הסמ"ג לאויון פ"א, הסמ"ק סי' רע"ז, הסמ"ק מצורף סי' רע"ג, הר"י מקרוביל (הו"ד באורחות חיים הלכות כתובות סי' כב), ובכל הנך ראשונים כתבו בזה הלשון: "דרש רב שילא: כשם שאדם חייב במוזנות אשתו, כך חייב במוזנות בניו", ומהשוואה זו ש"מ שמוזנות הבנים הם מכוח מוזנות האשה. וכן כתבו בדעת הרמב"ם גדולי האחרונים: המגיה במשנה למלך (פי"ב מאישות הל' י"ד) והב"ח (באבה"ע סי' ע"א), וב"ד אהרן' (סי' ע"א גה"ט אות ב'), שו"ת 'אגרות משה' (ח"א יו"ד סי' קמג) ולמדו זאת מלשון הרמב"ם שכתב: "כשם שחייב אדם במוזנות אשתו כך הוא חייב במוזנות בניו ובנותיו הקטנים", שחייב מוזנות בניו הקטנים מכוח מוזנות האשה.

ויצוין שכל חיוב "תקנת הרבנות" משנת תש"ד לכפות ע"י מאסר חיוב מוזנות גם באב שאינו אמיד עד גיל 15, היה ע"י שהאריכו את תקנת חז"ל מגיל 6 לגיל 15 (כמובא בספר תחוקה לישראל ח"ג עמ' 151, 141). וע"כ כמו שבגיל 6 האב פטור ממוזנות ילדיו כשהאשה מורדת, הו"ה שיהיה פטור ממוזנות של תקנת הרבנות עד גיל 15. ואפילו במקום שהאשה לא מורדת – כיון שלדעתם לא שייך להאריך את התקנה עד גיל 15 – כי לא שייך חיוב מוזנות משום אמם – שלא כרוכים אחריה.

מזונות מבעלה!. וטעם נוסף, אין הבעל חייב במזונות אשתו במקרה זה, כיון שברגע שהאשה תובעת לגירושין, וקיום הזיווג מתבטל – חז"ל לא תקנו חיוב מזונות לאשה כלל!⁹².

נמצא שלדעת הר"י מגאש והר"ן ועוד ראשונים רבים – במורדת מתבטל גם חיוב המזונות לילדים, והבעל שהוא מוחזק במזון יכול להגיד: 'קים לי כדעתם'.⁹³

ו. ונמצא להלכה, שבתו הדין הרבני שמחייבים מזונות הילדים, בשעה שהאשה מורדת ותובעת גט, הוי גזל מדאורייתא!! וכל גט שניתן תמורת ויתור חיוב מזונות הילדים – כשהאשה תבעה גט והיא מורדת – הוי גט מעושה שלא כדין והוא בטל מהתורה, מדין אונס ממזון ואונס הגוף.⁹⁴

ז. יש לציין שחיוב האב למדור וכסות הילדים שווה לדין מזונות הילדים, ובמקום שנתבאר שפטור ממזונות, פטור גם מלשלם על מדור וכסות הילדים, כמבואר בשו"ע (אבה"ע סי' ע"ג סעי' ו'), ובכ"מ (סק"ה), ובב"ש (שם סק"ד).

92 ואפילו שיהיה אנו סהדי באמתלה ברורה שדוברת אמת, ובאמת בעלה מאוס עליה, – אין לאשה מזונות מבעלה! שכן כבר כתב הרשב"א (כתובות סד. ד"ה ולענין האומרת מאיס עלי) בשם הירושלמי, ובריטב"א (שם ד"ה 'ולענין המזונות') – שכל ענין המזונות הוא משום קיום הזיווג. וכיון שפה האשה רוצה לפרק את קיום הזיווג, אפילו אם היא צודקת, חז"ל לא תקנו לה כלל מזונות מבעלה.

93 ואפילו אם הבעל בעצמו לא טען 'קים לי' מדין 'פתח פיך לאילם', חובה על בית הדין לטעון לו 'קים לי'. כן כתבו גדולי האחרונים: שו"ת 'בעי חיי' חו"מ סי' כ"ז (דף מג:), ובכנה"ג כללי הקים לי חו"מ סי' כ"ה אות י"ח, ברכי יוסף חו"מ סי' כ"ה סק"ח, מהר"ם בן חביב בספרו גט פשוט (כלל א'), ערך השלחן חו"מ סי' כ"ה סקי"ה, שו"ת פני יצחק חו"מ סו"ס כ"ה, שו"ת ירים משה חו"מ סי' כ"ה אות ל"ח, שו"ת חקרי לב מהדור"ב חו"מ סי' י"ב. ואם בית הדין לא טען לבעל 'קים לי' הרי זה טעות בדבר משנה והדין חוזה. כן פסק בשו"ת בעי חיי (חו"מ סי' ע"ג דף ע"ז ע"ד). ובנידוד"ד הדין חוזר אפילו אם זה טעות בשיקול הדעת. כיון שדייני הרבנות פסולים לדון וכבר פסק הש"ך (חו"מ סי' כה, סק"א) שבי"ד פסול דיניו בטלים גם אם לא טעה כלל, וק"ו אם טעה בשיקול הדעת.

94 ואין לדחות את דברי הראשונים הנ"ל מההלכה, מאחר והשו"ע פסק (באבה"ע סי' ע"א סע' ד') שהבא על הפנויה חייב במזונות הבן אף ששם פטור ממזונות האם. וידוע שלספרדים אין לומר 'קים לי נגד מרן השו"ע' כמו שכתבו הברכ"י (חו"מ סי' כ"ה אות כ"ה), ושו"ת בעי חיי (חו"מ סי' ע"ג) ועוד פוסקים רבים. ראה זו נדחית משני טעמים:

א. כבר כתב בשו"ת אגרות משה (ח"א אבה"ע סי' ק"ו, וחלק א' יו"ד סי' קמ"ג) שהבא על הפנויה חיוב המזונות לבן, זה רק מדין מזיק, ולא מדין מזונות. ודבר זה לא שייך באשה נשואה, עיי"ש. ובקונטרס הבא יבואר בהרחבה. וא"כ גם אם אין הכרח ללמוד כדעת האגרות משה בשו"ע, מ"מ כיון שבשו"ע לא כתוב להדיא הפוך מדעת הראשונים הנ"ל, אז וודאי שהספרדים יכולים לומר 'קים לי כדעת הראשונים הנ"ל'.

ב. ידוע מגדולי הפוסקים שבמקום שמרן הב"י לא הביא דברי ראשונים מסוימים, לא בב"י ולא בשו"ע – שמע מינה שלא ראה אותם, ואין חובה לספרדים לפסוק כמותו כיון שאמרינן שאילו הוי שמיע להו הוי הדר ביה. כמו שכתב הרמ"א בשו"ע חו"מ סי' כ"ה סעי' ב' בשם המהרי"ק וז"ל: "שכל מקום שדברי הראשונים כתובים בתשובותיהם ולא עלה זכרונם על ספר ידוע ומפורסם, ונמצאו אחרונים שלא פסקו כדבריהם, אין לפסוק בזה כאחרונים משום שהלכה כבתראי, שאפשר שלא ידעו דברי הראשונים ואילו שמיע להו הדרי בהו", עכ"ל.

וכדבריהם כתבו כל גדולי האחרונים: שו"ת המהרשד"ם (חו"מ סי' א'), המהר"ם אלשיך (סי' לט), המהרי"ט (חו"מ ריש סי' נ"ג), שו"ת בעי חיי (חו"מ סי' ע"ג), ערך השולחן (אבה"ע סי' צ' אות ג'), מהרי"ט אלגאזי (בשו"ת שמחת יו"ט סו"ס ז), ועוד פוסקים רבים. וא"כ בנידוד"ד כיון שמרן לא הביא כלל את הראשונים הנ"ל לא בב"י ולא בשו"ע אפילו בלשון י"א, שמע מינה שלא ראה דבריהם, ולכן הספרדים לא חייבים לפסוק כמותו בענין המזונות, והבעל שהוא מוחזק יכול לומר 'קים לי כדעת הראשונים הנ"ל'.

יח.

האם המציאות שהמזונות נמסרים לאם ולא לילדים – מבטלת את הגט?

א. על פי ההלכה, גם מזונות עד גיל שש, הבעל אינו מחויב לתת את מזונות הילדים בתשלום מזומן לאשה, אלא יכול לקנות אוכל וביגוד לילדים ולהעבירם ישירות אליהם, וכן לשלם תשלום שכר לימוד ישירות למוסדות החינוך⁹⁵. ואדרבה, במקרים שהבעל חושד את האשה שהכסף לא מגיע ליעדו – שהיא לא מעבירה את הכסף למזונות ילדיו. על פי דין אסור לו להעביר לה את הכסף, מאחר שמבטל בזה את חיובו מתקנת חז"ל לפרנסם.

ב. חובה לפרסם ברבים את העובדות האמיתיות והמצערות – שהכסף הזה שנקרא "מזונות הילדים" – במקרים רבים לא מגיע לילדים! אלא לאשה!

חוק המדינה קובע (תקנת המזונות תש"ד) שהבעל מחויב לשלם את המזונות בכסף מזומן ולהכניסו לחשבונה הפרטי של האשה בדווקא!! והאשה בכסף הזה פעמים רבות עושה כל מה שמתחשק לה: מטיילת בחו"ל!, משלמת לכל הביוליים שלה! או משלמת לעו"ד שייסחוט את בעלה יותר.

לא מעניין את הביטוח לאומי ואת הדיינים ברבנות אם האשה לא תתן לילדיה שקל אחד מכספי המזונות, והם ירעבו ללחם! העיקר שהאשה תקבל את 'מזונות הילדים' – כי זה 'חוק' המדינה "לתת לאשה" וזהו⁹⁶.

ג. כאשר הבעל חושב שכסף מזונות הילדים הנמסר לאשה – מגיע לילדיו!! אבל בפועל הכסף לא מגיע לשימוש ילדיו, אלא האשה משתמשת בכסף לצרכיה – הגט בטל מהתורה מדין 'גט מוטעה' לדעת הרבה מגדולי הפוסקים, (ראה להלן בסעיפים: לד-לה-לו, בדין גט מוטעה).

ד. לפני כשנתיים הוגשה תביעה לבג"ץ נגד הרבנות הראשית על כך שמחייבים במזונות הילדים מעל גיל שש רק את האב ולא את האם, כאשר לדעת הפוסקים אם אין לאב כסף, חיוב המזונות מוטל על האם.

מועצת הרבנות הראשית פרסמה תגובה רשמית, שבה הודתה, שאכן יש שני גישות הלכתיות בנושא.

הרי כאן הודאה של הרה"ר שתקנת המזונות תש"ד לא התקבלה ע"י כל הציבור היהודי בארץ ישראל. אז מדוע הם הרבנות מטעים את הציבור שחיוב המזונות שמוטל כיום על האב בלבד הוא דבר מוסכם (גם כשאין לו מהיכן לפרנסם), וממשיכים לחייב מזונות עד גיל 18 ויותר?

ומדוע דייני הרבנות ממשיכים לרדוף את כל הבעלים במזונות מופרזים ולהכניסם לכלא כאשר אין באפשרותם לשלם עושה זה, ובנוסף מתעלמים מהכנסות האשה, כאילו הם יתומים מאמם!?

95 עיין בכל זה בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' ט'.

96 המציאות שכל חוקי המדינה ובתי הדין הרבניים הם רק לטובת הנשים ולא לטובת הקטינים, מוכחת מהעובדה שהאשה יכולה להרעיב את הילדים ורשויות המדינה ובתי הדין הרבניים יתעלמו מכך לגמרי, העיקר שהכסף הגיע לאשה. והעידו גבאי צדקה על מקרים רבים שהילדים שבמשמורת האשה הגרושה הולכים לבתי ספר עם בגדים ונעליים קרועות, ללא אוכל מינימאלי, וכאשר הגבאים שאלו את האשה למה הילדים רעבים ואוכלים אצל שכנים? השיבה האשה שאין לה כסף? ולאחר בירור קצר גילו שמקבלת כל חודש אלפי שקלים מזונות מהבעל, ולילדים לא הגיע מזה מאומה.

יט.

האם משמורת הילדים הנהוג בבתי הדין הרבניים – גורם לביטול הגט?

לפי התורה 'משמורת הילדים': הבנים אחרי גיל שש הם אצל האבא כמו שנפסק בשו"ע (אבה"ע סי' פב סעי' ז). וגם הבנות, אם ישארו יותר שומרי מצוות אצל האבא – נותנים אותם לאב, כי ב"ד "אביהם של יתומים".

כמו כן, אם מבחינה גשמית יותר טוב לבנות להיות עם האבא, גם אז נותנים אותם למשמורת האב. כי בית הדין חייבים לדאוג לגשמיותם ולרוחניותם של הילדים⁹⁷. ואילו לפי הרבנות שכפופים לחוקי המדינה, נותנים את הילדים לאמא, כולל במקרים שהאמא יצאה לתרבות רעה והיא חילונית, גם באופן כזה ישארו את משמורת הבנים והבנות אצל האם, כמו שראינו בענינו במקרים רבים⁹⁸.

ואדרבה ע"פ ההלכה נפסק בשו"ע (אבה"ע סי' פב סעי' ז) שאחרי גיל שש אם הבנים לא במשמורת האב, יכול האב לומר: "אם אינם במשמורת שלי, יכול אני שלא לזונם". ויתירה מזאת, גם בפחות מגיל שש – שהמשמורת אצל האמא, מבואר בגדולי הפוסקים⁹⁹ שאם האמא הלכה לגור בעיר אחרת עם הילד, אין האב חייב לזון אותו כלל.

97 ראה בספר משפטי ישראל סי' י' בהרחבה גדולה שכן הוא הסכמת כל הפוסקים. וכן פסק להלכה הגר"ע יוסף זצ"ל בספרו שו"ת יביע אומר חלק י"א סי' ס"ז סק"א.

98 ולעיתים פוסקים 'הדיינים' שהאבא לא יראה את הילדים כלל!, או שיראה אותם בצורה לא נורמאלית, במרכז קשר של עו"ס, תחת השפלה גדולה של האב מול עיני ילדיו הקטינים דבר שמזיק להם מאד. פורסם בעיתונות שכ-25% מהאבות הגרושים רואים את ילדיהם רק במרכז קשר תחת פיקוח משפיל ובזוי של עו"ס. וכמובן שרק האבא צריך להוכיח במבחינים רבים שיש לו מסוגלות הורית, ולא האמא!, היא יכולה להיות נרקומנית ותקבל את הילדים למשמורת מלאה בלא בדיקת מסוגלות הורית. כל זה חדר לרבנות מחוקי המדינה המופקרים שהאבא אין לו זכות לילדים כלל וכל מה שמקבל צריך לומר תודה. ויש לבעל רק חובות כלפי ילדיו (מזונות דיור חינוך וכדומה) ואין לו שום זכויות ליהנות ולראות ילדיו. ואצל האשה זה ההיפך הגמור. היא יכולה ליהנות ולהיות עם ילדיה, ואין לה שום חובות כלפיהם לא דיו, מזונות חינוך וכדו'. והרי התורה "דרכיה דרכי נועם", והיכן מצאו דייני הרבנות בתורה לענות כך את הבעל. אלא שהם פועלים כבתי המשפט שהולכים לטובת הנשים בלבד! גם נגד ההיגיון והשכל הישר ונהפכים לסדום ועמורה. וכל מעשיהם הוא נגד השו"ע שקבע שאם אין לאבא זכויות כלפי ילדיו – אין לו חובות מזונות ומדור כלפיהם, כמו שכתבנו למעלה ובהערה הבאה.

עדות מזעזעת שמענו מאחד מגדולי הרבנים משכונת 'רמת אלחנן' בני ברק. הסיפור אירע לפני שנים רבות, שהיתה גרה שם אשה שייצאה לתרבות רעה. היתה יוצאת מהבית כמעט בכל לילה, והפקירה את ילדיה. והזוג נאלץ להתגרש בב"ד הרבני בפתח תקוה בראשות האב"ד ש.מ. עמר – שפסק לתת את כל הילדים למשמורת האם – שנהפכה לחילונית גמורה. כל השכונה רעשה על כך, שהרי הבעל היה נורמאלי לגמרי וירא שמים. וכל הילדים למדו במוסדות חרדים. ובוודאי העברתם לאמא מופקרת תוציא אותם לתרבות רעה. לאחר זמן, פגש הרב המפורסם את האב"ד ש.מ. עמר, ושאלו: מדוע פסק לתת את הילדים לאמא? והדיין עמר השיב: "מאחר וכך היו פוסקים ב'בית המשפט', אז עשיתי זאת בעצמי". מעניין היכן מצא מקור בשו"ע לכך שאם החילונים עוקרי הדת היו מוציאים ילדים חרדים לתרבות רעה, אז מותר לדיינים החרדים להקדים אותם ולחטוא בגופם, ולהוציא פסק דין של 'שמד' על ילדי ישראל.

ומה שדייני הרבנות כותבים בשם שו"ת הרדב"ז ח"א סי' ככו שהקובע למשמורת הילדים זה טובת הילד, ולשיטתם טובת הילד תמיד זו האמא. זה טעות, שתמיד טובת הבנים להיות עם האבא כפי שקבעו חז"ל, והרדב"ז דיבר במקרה מיוחד שהאב עני מרוד ומניח בנו אצל שכנים, שם טובת הבן אצל האם. ובעיקר שדייני הכזב ברבנות נותנים את הילדים לאמא גם במקרים שהיא חילונית ונרקומנית ופרוצה, שאין זה טוב לילד.

99 בשו"ת מהרשד"ם (סי' קכ"ג) ובכנה"ג (הגה"ט ס"ק כב) ובפ"ת (שם סק"ד) בשם הנודע ביהודה (מהדו"ת סו"ס פ"ט), וכן הוא באחרוני זמנינו: שו"ת מנחת יצחק (ח"ז סי' קי"ג), ושו"ת להורות נתן (ח"ג סי' פ"ח, ח').

א"כ ק"ו, שאם האשה עשתה לבעל הרחקה מהילדים שלא כדון, דרך בית משפט או ביה"ד רבני, פשוט שאין האב חייב לפרנסם במקרים כאלו. וכל ממוון שמחייבים בתי הדין את הבעל – הוי גזל גמור מהתורה. וכן פסק הגר"ע יוסף בשו"ת יביע אומר (ח"ח אבה"ע סי' כ"ב סק"ג) במקרה שהאמא לקחה את הילדים לעיר אחרת, והאב לא יוכל לראותם בקלות – שהאב פטור ממוזנות!, וק"ו אם האמא הרחיקה את האב מהילדים – שהבעל פטור מכל המוזנות!.

כמו כן, אם היה בית הדין פוסק כפי דין התורה, היו הבנים נשארים בבית האב! (והאב היה מגדלם בביתו לתורה ומצוות כראוי) והיה פטור מתשלום "מוזנות הילדים" בסך אלפי שקלים לחדש, ולא היה נזרק מהבית וישן במרתפים, בבתי כנסת, או בכלא הישראלי הידוע לשמצה.

אבל בגלל שהמדינה והרבנות בעקבותיה, לא פוסקים כדון תורה, ונותנים לאשה את 'משמורת הילדים' – דבר זה גורם שמחייבים את האב בגזל גמור¹⁰⁰ – לשלם לאשה 'מוזנות ילדים' שהוא פטור מהם ע"פ הלכה. ובנוסף מפריזים בסכומי המוזנות ולא מתייחסים כלל למציאות שאין לו לשלם!¹⁰¹ והבעל נאלץ לברוח למחצרת, כך שהילדים מפסידיים את האבא לגמרי¹⁰².

כמובן שגט הניתן במציאות כזו, לפי התורה הוא בטל! מאחר שהבעל מאוים להיכנס לכלא בכל רגע שלא ישלם מוזנות הילדים¹⁰³. אם נותן את הגט תמורת שהאשה תוותר על משמורת הילדים או חלקם, שבזה ינצל מתשלומי המוזנות המופרזים. זה נחשב נתינת גט בכפייה של אונסי ממוון ואונסי הגוף¹⁰⁴.

100 הבעל לא חייב להרעיב את עצמו בשביל לתת צדקה לילדים אפילו בקטנים מגיל שש. וק"ו שאין לחייב אדם שאינו אמיד במוזנות בניו הגדולים מגיל שש, והדיינים המחייבים אותו הם גזלנים גמורים. ראה בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' ט'. וק"ו בנידון דידן שהפקיעו מהבעל את משמורת ילדיו שלא כדון – שפטור ממוזנותיהם כנ"ל.

101 בעיתונות הכללית פורסמה כתבה נרחבת על מקרה שהבעל טען לשופט שאין לו ממה לשלם את המוזנות המופרזים שקבעו לו. והשיב לו השופט בציניות: "תמכור את הכליה שלך ותשלם. כך קובע חוק המוזנות לפי המשפט העברי... אחר כך תמכור אברים נוספים".

במקרה אחר העיד בפנינו אברך חשוב, אב למשפחה ברוכת ילדים, שחייבו אותו מוזנות הילדים מעל עשר אלף שקל לכל חודש. האברך ערער על כך לבי"ד הגדול וטען שלא מסוגל לשלם סכום מופרז כזה של מוזנות. אמר לו הרה"ר יונה מצגר: "קודם תן גט, אחר כך תיסע כל ימות השנה לחו"ל ותשנורר כל חודש עשרת אלפים שקל, ותשלח לאשה, וכך תקיים מה שציווה הדיינים". שאל אותו האברך: וכי אין לי זכות לחיות?! אסור לי להקים מחדש בית?! מעכשיו נגזר עלי כל חיי להיות עבד לאחרים!. אני לא מוכן לתת גט בתנאים כאלו. אך דבריו לא נכנסו לאוזניים הערלות, וכפו אותו לגט ולמוזנות, ואף גזלו ממנו את כל חלקו בדירה. אותו אברך נשאר מחוסר דיוו, ועד היום הוא ישן בבתי כנסיות!! וכל זאת עשו הדיינים בכיכול בשם 'התורה הקדושה'.

102 מקרה מוזעזע התפרסם ברשת (הובא גם באתר 'דעת'), פס"ד של בתי הדין הרבניים, (מהדיינים אב"ד מיכאל עמוס, שניאור פרדס, אריאל ינאי, בתאריך 2.5.2013) על אב שביקש להעביר אליו את משמורת הבנים אחרי גיל שש כפי שקובעת ההלכה. ובנוסף טען שאם לוקחים לו את הילדים, שלא כדון, לפחות שיפחיתו מסכום המוזנות הגבוה מאחר שאחרי גיל שש המוזנות הם מדין צדקה, ואי אפשר לחייב צדקה מי שאין לו אפילו לעצמו. ועל מקרה זה, השיבו הדיינים: שאבא חצוף כזה שחושב שחייב לפרנס ילדיו רק מדין צדקה, הוא אינו אבא אחראי, ואי אפשר לתת לו את 'משמורת הילדים'. והשאלה המתבקשת: מאיזה דין הבעל חייב אם לא מצדקה? כמו כן, אם בפועל יש לילדים את כל צרכיהם, מה אכפת לדיינים אם קוראים לזה צדקה או תקנת הרבנות!?

103 עיין עוד בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' י'.

104 אבל כשהילדים במשמורת האם היא לא יכולה לוותר לבעל על מוזנות הילדים, מאחר והאשה נחשבת אפוסטרופסטית של הילדים, אין לה זכות חוקית לוותר על מוזנותיהם. וגם אם תחתום על מכתב ויתור על מוזנות בפני עו"ד היא יכולה למחרת לתבוע מוזנות מחדש בבית הדין הרבני או ב'בית המשפט' והיא תקבל את כל המוזנות המופרזים. ולכן

בנוסף לכל הנ"ל, חובה להזכיר שע"פ הלכה דייני בתי הדין הרבניים פסולים לדון לגבי משמורת הילדים. זאת מאחר ומדובר בדיני נפשות של הילדים ועתידם הגשמי והרוחני, ומבואר בפוסקים שכדי להכריע בדבר חמור כזה – צריך דווקא את הבי"ד הגדול והחשוב שבעיר – שיושבים שם גדולי הדור¹⁰⁵.

ב.

האם חלוקת הרכוש והילדים בין הבעל לאשה הנעשים שלא כדין תורה – גורמים שהגט יהיה בכפייה ולביטול הגט?

בכל בעיה בענייני רכוש, ממון, משמורת-הילדים והסדרי ראייה, הנידונים בין בני זוג העומדים להתגרש. חובה לדקדק ולדון בהם כדין תורה ממש, כיון שאם לא דנים אותם כדין תורה ממש, ברוב המקרים הדבר מביא למכשול של גט בכפייה. זאת מאחר שבהרבה מקרים הבעל נאלץ לתת גט רק בשביל שלא ינשלו אותו מזכויותיו בכל הנ"ל (שלא כדין תורה). ולולא גזלת הממון, לא היה מוכן לתת גט. ורק בגלל שתמורת הגט מתפשרים עמו ומקטיין את נזקיו, הוא נותן את הגט. באופן זה, הדבר נחשב לגט מעושה שלא כדין, ובטל מהתורה.

ע"כ 'בתי הדין הרבניים' שלא דנים כדין תורה, וגוזלים מהבעל את ממונו וילדיו. כל נתינת הגט בטלה מהתורה, כי אין כאן גט מרצון, אלא הגט ניתן רק מתוך שבהול להציל את ממונו, ולהקטיין את נזקיו ככל האפשר.

כא.

האם עצם פתיחת תיק 'בבתי הדין הרבניים' – גורם לכפייה ולביטול הגט?

מכל ההלכות שהוזכרו לעיל עולה – שפשוט וברור שעצם תביעת האשה לגט ברבנות אפילו אם לא היה כפייה בפועל – כמעט בכל המקרים – הוי גט מעושה שלא כדין, ובטל מהתורה. משום כל איזומי אונסי הגוף והממון הנ"ל הכרוכים בתביעת האשה לגט בביה"ד הרבני.

וכבר ידוע בשער בת רבים, שכל עו"ד וטוען רבני מציעים לבעל אחרי שנים או שלושה דיונים בלבד, שכדאי לו לתת גט לאשה, כדי שלא יסתבך עם אונסי הגוף והממון הנ"ל. כך שעצם הליכת האשה לביה"ד הרבני לפתיחת תיק תביעה לגירושין – מטילה פחד גדול על הבעלים, עד שמוכנים לתת גט נגד רצונם, והעיקר שלא יפסידו וינזקו ע"י עיכוב נתינת הגט.

אשר על כן, כמעט כל גיטי הרבנות הבאים מכח פתיחת תיק הגירושין ע"י האשה, בטלים מהתורה.

הדרך היחידה והבטוחה של הבעל להיפטר מחיובי המזונות המופרזים היא רק באופן שיקבל אליו את משמורת הילדים המגיעה לו על פי ההלכה.

105 עיין בכנסת הגדולה (אבה"ע סי' פ"ב בהגהב"י אות י'), שו"ת מהר"ם פדאוה (סי' נ"ג), שו"ת מהרש"ך (ח"א סי' קפ"ז). שו"ת משפט צדק (ח"א סי' כ"ג).

ומאחר שפסקו גדולי הראשונים והאחרונים¹⁰⁶ שכל גט הנעשה בכפייה שלא כדין, אינה מגורשת עד שהגט החדש יהיה באופן שתשש כח המאנס! וכל אשה שפתחה תיק לגירושין בביה"ד הרבני, מיד הבעל מאוים באונסי הגוף והממון. אי אפשר לעשות גט חדש בבי"ד אחר כשר, עד שמבחינה חוקית יוסרו כל האיומים מהבעל, כגון: איסור יציאה מהארץ ומאסרים ותביעות עתידיות. (ועיין בספר משפטי ישראל סי' א' אות ג'. על הקושי להגיע למצב של תשש כח המאנס).

כב.

האם העובדה שאין ברבנות שלושה דיינים בכל מהלך הדיונים והפסק - מבטל את הגט?

הסכמת הפוסקים שכל גט בכפייה, גם אם הכפייה היא כדין תורה, חייבים לסדר את הגט בבי"ד כשר של שלושה דיינים כשרים¹⁰⁷. אולם ברבנות פעמים רבות גם גיטין בכפייה עושים בדיין יחיד. ומה שבסוף מחתימים עוד שניים, אין זה מועיל. כי בזמן הכפייה עצמה נעשה הכל בדיין יחיד¹⁰⁸.

אך הבעיה חמורה הרבה יותר מזה, כי גם אם היו שלושה דיינים בכל מהלך הכפייה, הגט בטל. היות ודייני הרבנות כפופים לערכאות ומוסרים בעלים למאסר בכלא שלא כדין.

כמו כן, הם פוסקים מזונות וקנסות שלא כדין תורה ונחשבים לגזלנים¹⁰⁹.

106 כ"כ בב"י (אבה"ע סי' קל"ד בשם שו"ת מהרי"ק שורש ס"ג), וכן מפורש בשו"ת ר"ב אשכנזי (סי' טו) ובמכתב מאליהו (שער ז' סי' כ"א), שהוכיחו שכן היא דעת יד רמ"ה (ב"ב פ"ג אות קפה). וכן מוכח מבעל העיטור (בדיני מודעה שצריך שיתברר "סילוק האונס". וכן כתב הריטב"א (קידושין מט): בשם רבו הרא"ה, וכן מוכח משו"ת הרשב"א (ח"ד סי' מ') בשם רבנו חננאל. ואת הר"ח הנ"ל העתיקו לדינא הנימוק"י והר"ן (בחדושיהם ב"ב מ:), וכן הביא לדינא בפ"ת (אבה"ע סי' קל"ד סקט"ו) בשם שו"ת הרדב"ז (ב' אלפים צ"ה). וכן הוא הכרעת עוד הרבה מגדולי האחרונים.

107 גמ' גיטין פח: שצריך לכל כפיית גט בי"ה. שמועיל רק מדין שליחותיהו קעבדינן. וכן נפסק בשו"ע סי' קל"ד סעי' ט'.

108 הובא בפנינו דוגמא לכך ממקרה שאירע בביה"ד הרבני הגדול בירושלים בתאריך א' ניסן תשע"ג שהבעל יצחק מידן הגיע עם פסק דין מבי"ד האזורי בפ"ת שמתיר לו לשאת אשה על אשתו (בלא היתר מאה רבנים) היות ואשתו סרבנית גט שנים רבות. (מדובר בבעל דתי לאומי שאשתו התקלקלה, ולא הסכימה בשום אופן שהבעל יפגוש את ילדיו והתנגדה שיקבלו חינוך דתי, ולכן סירבה לקבל גט עד שהבעל יוותר על זכויותיו החוקיות.

ביה"ד בפ"ת בראשות הדיין אוחיון הצדיקו את הבעל שמסרב לתת גט בתנאים אלו, ונתנו לו היתר נישואין). לפי חוק הביגמיה צריך להצטרף להיתר זה גם נשיא ביה"ד הגדול. (עיין בזה בשו"ת יביע אומר חלק ז' אבה"ע סי' ב').

והנה, נשיא ביה"ד ש.מ. עמה במקום להצטרף להיתר, הכניס את הבעל לכלא בטענת שקר שהתנהג בגסות לרבנים, והורה לא לשחררו עד שיתן גט בלי שום תנאים. לאחר תקופה הובא הבעל יצחק מידן מהכלא לביה"ד כדי שיתן גט. הבעל סירב לתת גט במשך שעות רבות. בשעה שלוש אחה"צ הבין הבעל האווק והמטורטר משעות הבוקר המוקדמות שעתיד לחזור לכלא, נשבר והחליט לתת גט בכפייה. הדיין י. שחור שנכח לבדו בביה"ד באותה שעה ביצע את כפיית הגט בדיין יחיד! (ואף מצייני בכ"י שהגט נכתב ונמסר לאחר השעה שלוש). יצוין שבגט זה מעולם לא היה פסק של כפיית גט על הבעל, ואדרבה היה לו היתר נישואין ביד... בכלא ישב בטענת שווא של ביזוי דיינים.

109 היות ודייני הרבנות מוסרים בעלים לכלא שלא כדין תורה, וגורמים נזקי גוף ונפש נחשב הדבר למסירה גמורה לעכו"ם. כמו כן, הם פוסקים בענייני ממון וחלוקת הרכוש וחיובי המזונות שלא כדין השו"ע, אלא כפי הנהוג בבתי המשפט החילוניים. וא"כ הדבר מהווה גזילה ודינם כגזלנים שפסולים לעדות ולדיינות מהתורה.

וכבר התבאר בספר משפטי ישראל שיש אנן סהדי שדייני הרבנות יודעים שכל מעשיהם אסורים. ואחד הראיות לכך שהרי אם היו הדיינים מקבלים משכורת זעומה של אברך כולל לא היו פוסקים נגד השו"ע בכל מיני "תירוצי הבל" שחלקם

על כן דייני בתי הדין הרבניים פסולים לעדות ולדיינות מדין גזלנים ומוסרים ועוד פסולים¹¹⁰, ונמצא שאין כאן ב"ד כלל בשעת כפיית הגט, והגט בטל מהתורה.

כג.

האם הטענה שהדיינים עושים כמו 'בית המשפט' – מתירה את גזלנותם?

ובדבר הטענה של דייני הרבנות שאינם גזלנים, היות והאשה תלך לבית משפט חילוני ושם יפסקו כך, אז בין כך האשה תקבל את דרישתה, גם בלעדס, א"כ הם אינם גזלנים וגם להם מותר לעשות כך לכתחילה. דבר זה טעות גמורה בהלכה כדמוכח מהראשונים (ב"ק דף י"ז. ועוד) ובשו"ע חו"מ (סי' שפ"ו ס"ד)¹¹¹.

יתירה מזאת!

חובת הדיינים מעיקר הדין להוכיח את האשה שלא תלך לבית המשפט החילוני המרים יד בתורת משה. וחיוב התוכחה בזה הוא מדאורייתא, וכבר פסק הרמ"א (או"ח סי' תר"ח. ב. ע"פ הר"ן והרא"ש שבדאורייתא בדבר המפורש איסורו בתורה - לא אמרינן מוטב יהיו שוגגין ולא מזידין.

ואם חייבים להוכיח את האשה, ק"ו שאסור להם לסייע לה לגזול את בעלה שלא כדין. ובשתיקתם ובסיועם עוברים על איסור זה של הוכח תוכיח את עמיתך.

ביותר חמור הדבר, שהרי ברור שהסיבה שהיום הורגלו חרדים רבים ללכת לבית המשפט החילוני בענין מזונות, חלוקת רכוש, צוי הרחקה וירושה, הוא רק בגלל שרואים את 'בתי הדין הרבניים' פוסקים כמו החילוניים.

נמצא שהריסת התורה והרמת יד בתורת משה באה מ'בתי הדין הרבניים' – שהם מלמדים את עם ה' לפסוק כחילוניים, וללכת לערכאותיהם.

הוזכרו בקונטרס זה. וכל מעשיהם עושים רק מתוך רצונם להישאר ברבנות ולקבל את השכר העצום (מעל שלושים אלף שקל בחודש, ויש רבים המקבלים חמישים אלף ויותר) וההטבות הממוניות האחרות. וידועה המשנה בכתובות י"ח: שעדים שאמרו "אנוסים היינו מחמת ממון" הו רשעים ופסולים לעדות. וכך נפסק בשו"ע חו"מ סי' מ"ו סעי' ל"ז. ואם בהפסד ממון כך, ק"ו בנידון דידן שלא הו הפסד ממון, אלא מניעת ריווח של משכורתם, שפשוט שנחשבים רשעים, ופסולים לעדות ודיינות. וכמבואר בספר משפטי ישראל סי' א' אות ה' ובסי' כ"ב. ובקונטרס הבא יובאו נימוקים נוספים.

110 גזלנים פסולים לעדות ולדיינות מבואר בשו"ע חו"מ סי' ל"ד סעי' ז'. ומוסרים לעכו"ם פסולים לעדות ולדיינות מפורש שם בסעי' כ"ב.

111 נפסק בשו"ע חו"מ (סי' שפ"ו ס"ד) שאם אדם זרק כלים מראש הגג ואין תחתיהם כרים וכסתות, ובעודם באוויר בא אחר ושרבם במקל, הזורק חייב והמשבר פטור. וכן פסק בש"ך (שם סקכ"ח) על פי התוס' בב"ק יז: והנימוק י' והרא"ש והגה"מ פ"ז מחובל ומזיק ה"ט, ויש"ש פ"ב מבב"ק סי' ד' ל"ו. וכדבריהם פסקו ברשב"א ורבינו פרץ (בב"ק י"ז) : שדווקא כשעשה מעשה בגוף החפץ אז נחשב הכלי שבור מזמן הזריקה, והזורק חייב והמשבר פטור, משא"כ אם זרק אבן או חץ על הכלי, ובא אחר והקדימו ושרב את הכלי, השני חייב והראשון פטור. כי לא עשה הראשון מעשה בגוף החפץ. א"כ הו"ה בנידון דידן שהאשה לא פנתה לבית המשפט בפועל (ולרוב לא תפנה לשם כלל כי יודעת את גודל האיסור של מרים יד בתורת משה), לא נעשה כלל מעשה בפועל. ואפילו לאותם מיעוט ראשונים שסוברים שגם במקרה שהראשון זרק אבן או חץ, והשני הקדימו ושרב – הראשון חייב, והשני פטור. גם הם יודו בנידון דידן שהאשה עוד לא פנתה לבית משפט, שלא החל בפועל מעשה הגזלה של בית המשפט, בוודאי הדיינים הם הגזלנים מתחילה ועד סוף.

כד.

האם העובדה שדייני הרבנות נבחרים ע"י פורקי עול – מבטלת את גיטיהם?

דייני הרבנות פסולים לדון מצד שנבחרים למשרתם ע"י פורקי עול חילונים, ונשים חילוניות¹¹². וכבר הביא בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג (סי' אלף י"ט דפוס פראג) את תקנת רבותינו הראשונים, שדיינים שדנים בכפייה (שיכולים לחייב אדם לבוא לדון לפניהם בענייני ממון או גיטין), אם הם נבחרים ע"י פורקי עול, הם בחרם¹¹³ שאסור לעמוד בארבע אמות שלהם, וינם יין נסך, ופתם פת עכו"ם, וכל ספריהם ספרי קוסמים.

וחתמו על פסק זה רבותינו הראשונים: הרשב"ם, רבנו תם, הראב"ן ועוד מאה וחמישים רבנים מבני דורם, ותקנו שחרם זה יהיה קיים לעולם, עד סוף כל הדורות. ואסור להיות דין עד שיבחר ע"י רוב הקהילה מרוב חשיבותו. והובאו דבריהם בעוד ראשונים ואחרונים¹¹⁴.

והוכיח מרן החת"ס מדברי הראשונים, שדרושים שני תנאים כדי להיות דין ולהניצל מחרם הקדמונים הנ"ל. תנאי אחד: שהדיין יבחר מרצון רוב הקהל. ותנאי שני: שיהיה ת"ח גדול הראוי לדון באותו ענין שנבחר. ואם בחרו בו הקהל, אבל אינו ראוי להיות דין, שאינו בקי באבה"ע ובחו"מ, הרי הוא בחרם הקדמונים. והוכיח החת"ס שם, שכך גם דעת מרן השו"ע (באו"ח סי' נ"ג).

ובספר אבני נזר (יו"ד הל' נידוי וחרם סי' תס"ה) כותב שכעין חרם הראשונים החרימו גם גדולי האחרונים, מצוקי ארץ: הלבוש, המהרש"ל, הסמ"ע, המהר"ם מלובלין, המהרש"א, השל"ה, ובעל עוללות אפרים, וכתבו שכל דין שנבחר ע"י פורקי עול דינו בטלים לגמרי! ובעל 'אבני נזר' צירף לחרם זה עוד כשלוש מאות רבנים גדולים בדורו, אשר פסקו שכל דיניהם יהיו בטלים.

112 ראה בעיתון 'מצב הרוח' של המזרחי גליון מס' 390 עמ' 8 שהוועדה למינוי דיינים רובם ככולם חילוניים אפיקורסים ופורקי עול שהמודד אצלם לבחירת דין הוא היותו ליברלי ודואג לנשים שלא תשאר אחת מסורבת גט. ופורסם בעיתון מרכז העניינים ששרת המשפטים מנעה מהדיין נ. פרובר בת"א לעלות לביה"ד הגדול בשל תלונות נגדו מטעם ארגוני הנשים, על כך שלא הסכים לעשות כפיות גיטין כדרישותיהם, ובמקומו מנתה את הדיין שטסמן לביה"ד הגדול שהוא אכן דואג היטב לעשות כפייה לרוחם של ארגוני הנשים הרפורמיות.

113 ואין לומר שאולי חלק מהדיינים שוגגים ולא מודעים לחרם, ואולי אין החרם חל עליהם. דבר זה טעות בהלכה: א. בשו"ת הרשב"א (חלק ד' סי' רצ"ו), פסק שדין חרם חל על האדם גם אם הוא שוגג. ב. כבר נפסק בשו"ע חו"מ (סי' שצ, סעי' יב. ושצ"ו סעי' א') שתחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב, שגם האונס בסוף נחשב לפשיעה. וה"ה בניד"ד שע"י המינוי שמקבלים מהמדינה הם מרימים יד בתורת משה בזדון, ונעשים מוסרים וגזלנים והוי ממש תחילתו בפשיעה, ולכן גם מי שלא מודע לחרם נחשב למזיד, וחל עליו החרם. ג. גם אם החרם לא חל על דייני הרבנות, אבל הרי בנוסף לחרם עשו הראשונים תקנה לדורות עולם – שכל דיניהם בטלים, ומכח זה כל מינויי הרבנות ע"י המדינה מאחר שאינם ראויים לדון וגם נבחרו שלא ע"י רוב הציבור – דיניהם בטלים.

114 וכן פסק בשו"ת התשב"ץ ח"א סו"ס קנ"ה, וכן פסק בספר און אהרן (לרבי אהרן בן עזריאל) בערך דין ס"ק י"ד בשם שו"ת הריב"ש התשב"ץ וה"יכין ובעוז'. וכן משמע מנימוקי מנחם מירזבורק עמ' קע"ה, ומהמרדכי בב"ק סי' ק"ז בשם מהר"ם מרוטנבורג והראב"ה והביאו הב"י באו"ח סי' נ"ג. ובתומים בסו"ס ג', באורים ס"ק י"ג. והובא פסק זה להלכה בשו"ת חת"ס חלק חו"מ סי' י"ט עד כ"א.

כה.

האם הבעיות במינוי הדיינים – מבטלת את הגט?

פסול נוסף במינוי הדיינים הוא מש"כ השו"ע (ח"מ סי' ח' ס"א) שכל המעמיד דיין שאינו הגון ואינו חכם בחכמת התורה, זה שמעמידו עובר בלא תעשה. והנה דעתם של הלח"מ (בפ"ג מסנהדרין הלכה ח') וכן הב"ח (בח"מ סי' ח') שאינו הגון ואינו חכם בתורה הוא חדא מילתא שאינו חכם בתורה. ולעומתם דעת הסמ"ע (שם סק"א) והאורים ותומים והנתיבות (שם סי' ח' סק"א), ביארו שהם שני דברים: הגון – זה במעשים טובים. וחכם – זה בחכמת התורה.

כל התנאים האלו לא קיימים בדייני הרבנות, וע"כ הבוחרים אותם עוברים ב"לא תעשה".

וכמו"כ כשיש שני מועמדים ואחד גדול מחבירו, אסור למנות את הקטן אפילו שהגיע להוראה!! כמו שפסקו רבי דוד פארדו (בספרו ספרי דבי רב פרשת דברים דף קע"ח). ולדעתו העובר על זה, עובר על ל"ת 'לא תכירו פנים במשפט', וכן פסק הגאון הנצי"ב בעמק שאלה ריש 'שופטים' שהממנה את הדיין הקטן עובר על איסור תורה של "בצדק תשפוט עמיתך".

וכיון שבכפיית גט צריך להגיע:

א. לדין 'שליחותיהו דקמאי'.

ב. לתקנה דרבנן של 'אפקעינהו', א"כ במקום שלא נעשה המינוי כדין, אלא ע"י איסור – כאן לא קבעו חז"ל דמהני מדין 'שליחותא דקמאי' ולא תקנו דין אפקעינהו.

ג. וגם הוי בגדר כפיית גט שלא כדין, (עיין בכל זה להלן בסעיף כ"ז ובהערה שם בהרחבה).

ועיין בברכ"י (ח"מ סי' ז' אות ל"ג) שבכל מקום שאין מינוי הדיין מעכב בדיעבד, זה רק אם אין דיין אחר טוב יותר. אבל אם יש דיין אחר טוב יותר, אז המינוי של הדיין הפחות טוב מעכב בדיעבד – ודינו בטלים, והוכיח דבריו משו"ת המבי"ט (ח"א סי' ר"פ).

וק"ו בנידו"ד שיש דיינים ברבנות שמקבלים את משרת הדיינות במרמה ואינם ראויים לדון ע"פ הלכה כלל. כמו שמעיד הגר"ע יוסף זצ"ל (בשו"ת יביע אומר ח"ז חו"מ סי' א' סק"ז). שבוודאי כל דיניהם בטלים. והאשה נשארת א"א.

ועיין בשו"ת יביע אומר (מהדורה חדשה, רעננערט, ח"י אבה"ע סי' ל"ג הערה 9), שמעיד בזה הלשון: "ויש לדבר הרבה בענין בתי הדינים שבוזמן הזה. כי בעונותינו הרבים, רבים רודפים אחרי השררה והכבוד, להיות ראב"ד, ה' ירחם".

כו.

האם העובדה שהרבנות כופה לדון רק אצלה ולא במקום אחר – מבטל את הגט?

נפסק בשו"ע חו"מ (סי' י"ד סעי' ג') שאם יש שני תלמידי חכמים בעיר אחת, האחד גדול מחברו, יכול אחד מבעלי דינים לומר, לא אדון בפני זה, אלא בפני זה, ואע"פ שהוא קטן ממנו כיון ששניהם בעיר אחת. ועיין בנתיבות המשפט (משפט הביאורים סק"ג), שהתובע והנתבע צריכים להגיע להסכמה לאיזה ב"ד מסכימים שניהם לדון, ואם לא הגיעו להסכמה, זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד, ושניהם בוררים שלישי. ואם שני בתי דינים לא מוכנים לשבת יחד כלל, אז הולכים אחרי הנתבע.

וא"כ כיון שבמציאות היום הנשים הולכות לבתי הדין הרבניים כי שם מקבלות יותר מהמוגיע להם ע"פ הלכה. והבעלים רוצים לילך לב"ד חרדי שנוהג ע"פ התורה. פשוט שלפי פסק השו"ע אסור לחייב את הבעל לדון דווקא ברבנות. ומה שכופים את הבעל לבוא ע"י צו הבאה הנאכף ע"י המשטרה, הוא נוגד לגמרי את ההלכה, וכל פסקיהם בטלים.

ולכן אפילו במקרים שהבעל הוא בר כפיית גט, מ"מ בשעה שלא הסכים לדון ברבנות – אינם יכולים לכופו לגט, והגט בטל מהתורה".

ומה שטוענים דיינים בביה"ד הרבניים:

א. שהם התמנו ע"י רוב האוכלוסיה היהודית בא"י. והנחת היסוד שרוב הציבור נוחה מבחירתם ומנויים.
ב. שהם בי"ד היחידים הקבועים. וכל שאר 'בתי הדין' אין להם תוקף בי"ד כיון שאין להם סמכות חוקית לאכוף את פסק הדין באמצעות הוצאה לפועל ומשטרה כפי שיש לרבנות.

התשובות לטענות אלו פשוטות:

א. העובדות הם להיפך. רוב הציבור היהודי מוקיע את התנהלות הרבנות. ורוב רובם של גדולי ישראל הן בא"י והן בחו"ל התנגדו להקמת הרה"ר ובתיה"ד הרבניים (ראה בקצרה בפרק ה' במדור שאלות ותשובות).

ב. האפשרות שלהם לאכוף שלא כדן רק מחמירה את המצב והופכת את הדיינים לגזלנים ולמוסרים ולא עושה אותם בי"ד קבוע ולא בי"ד כשר. וכי בגלל שחילונים ופורקי עול בחרו את דייני הרבנות, וכי בגלל שנבחרו ע"י פוליטיקאים ופרוטקציות – נעשו בי"ד חשוב וקבוע, הרי הדין הוא להיפך, שדווקא משום שנתמנו ע"י המלכות ושלא ברצון רוב הציבור (בגלל חכמתם וגדולתם בתורה), הרי הם מנודים ע"י כל גדולי הדורות בחרם הגדול שעשו על המתמנים מטעם המלכות – וכל דיניהם בטלים (ראה לעיל סעיף כד).

115 הגט בטל מארבעה טעמים

א. שאם הבי"ד עושה עבירה אין שליחותיהו דקמאי.

ב. שחז"ל לא עשו ככה מקרה דין אפקעינהו.

ג. או משום דהוי כפייה שלא כדון. עיין בפסול 'נוטל שכר לדון' בסעי' כ"ז ובהערה שם.

ד. לדעת המהרשד"ם ודעימיה (הובאו דבריהם לעיל סעיף טז) שאפילו בעל שהוא חייב כפיית גט יכול לעשות תנאי בגט

ואם לא שמעו לתנאו הגט בטל.

והו"ה בנידון דידן, שא"א לכופו ללכת לב"ד שאינו רוצה, וראה בהרחבה בספר משפטי ישראל סי' א' אות י"ב.

כז.

האם העובדה שדייני הרבנות נוטלים שכר לדון – מבטל את הגט?

כמו כן, דייני הרבנות פסולים לדון מדין: "נוטל שכר לדון", כיון שהם מקבלים שכר גבוה מאד, ולא הוי כלל בגדר שכר בטלה".

116 בענין "הנותן שכר לדון" הפוסל את הדיינים, כך נפסק בשו"ע (חו"מ סי' ט' סעי' ה'). ומה שכתב הרמ"א בשו"ע אבה"ע (סי' ק"ל סעי' כ"א). שמותר לעדי הגט לקחת שכר על עדותם משני טעמים. אולם לדייני הרבנות לא שייכים טעמים אלו:

א. העדים נוטלים שכר כי מתחייבים שאם בגללם יהיה קלוקל בגט, הם משלמים קנס. ולכן השכר לא על העדות אלא על האחריות והסיכון של הקנס. וזה לא שייך בביה"ד הרבני שאין להם שום עונש ושום קנסות אם יהיה קלוקל בגט.

ב. העדים בגט מותרים ליטול שכר משום שלוקחים שכר על ההפסד שנאסרים לישא את אותה הגרושה שמעידים על גירושה. כמבואר ברמ"א (אבה"ע סי' י"ב, א'). א"כ השכר הוא לא על העדות אלא על ההפסד. וכל זה לא שייך בדייני הרבנות שהם נשואים, ולא שייך שישאו את הגרושה הזאת (ע"פ חוק 'הביגמיה'). וברור שהשכר שנוטלים שהוא עצום אינו תמורת ההפסד הקטן שנאסרים בגרושה זו. אלא השכר הוא עבור הדיינים והעיסוק בתיק הגירושין. וק"ו לדעת השו"ע (אבה"ע סי' ק"ל סעי' כ"א), שחולק על שני הטעמים של הרמ"א, שלדעתו אין היתר זה.

והעובדה שדייני הרבנות לא לוקחים את שכרם מהמתדיינים אלא מקופת המדינה, אינה היתר כלל.

א': הרבה פוסקים חולקים וסוברים שגם אם הדיינים לוקחים את שכרם מקופת הציבור ולא מהמתדיינים – גם כן יש את הפסול של "נוטל שכר לדון". והראיה לכך שהרי התוס' בבכורות כ"ט. בד"ה 'מה אני בחינם' הקשו: איך היה מותר לדייני גזירות ליטול שכר מקופת הלישכה? ותירצו כיון שעבדו כל הזמן עבור הציבור ולא היה להם ממה להתפרנס, נחשב שכר בטלה שמותר. ולכאור' מה שואל תוס' הרי לא לקחו שכר מהמתדיינים אלא מקופת הציבור. אלא מוכח להדיא, שנוטל שכר לדון (מעבר לשכר בטלה), גם אם נוטל כספו מקופת הציבור ולא מהמתדיינים, דיניו בטלים. וכדברי התוס' כתבו עוד ראשונים רבים: הרא"ש בבכורות פרק ד' סי' ה' ותוס' הרא"ש בכתובות דף ק"ה, חידושי הר"ן כתובות דף ק"ג. ושיטמ"ק קה. בשם תלמיד הרשב"א. ועל כרחך שמה שפסק בשו"ע (חו"מ סי' ט' סעי' ג') שמותר לקחת שכר מקופת ציבור זה אך ורק כדי שכר בטלה בלבד.

ב': גם לדעת הב"ח (בחו"מ סי' ט' סק"ז) שפוסק כתירוץ א' של התוס' בכתובות ק"ה. ד"ה גזרי, ששמע מדבריהם שאם לוקחים את הכסף מקופת הציבור, אין בעיה של 'נוטל שכר לדון'. לכאור' צ"ע בדבריהם. הרי כמו שאסור לקחת מהמתדיינים כסף, בגלל שיש דין 'מה אני בחינם' אף אתם בחינם. א"כ גם מקופת ציבור אסור לקחת לדון, בגלל 'מה אני בחינם' אף אתם בחינם. אלא ביאור החילוק הוא לפי מה שכתב בשו"ת התשב"ץ (ח"א סי' קמ"ב). והסמ"ע בחו"מ סי' ט' סק"ח והלבוש שם בסק"ג. ע"פ דברי הגמ' ביומא י"ח. והוריות ט'. מזה שכתוב והכהן הגדול מאחיו סימן שצריך שיהיה גדול בנוי ובחכמה ובעושר, ואם אינו עשיר צריך לגדלו בעושה. וק"ו לת"ח כמבואר בשו"ת התשב"ץ שם. ומבואר ברמב"ם פ"ה מכלי המקדש הלכה א' שהדין הזה מוטל על הציבור ולא על המתדיינים. ולכן לדעת הב"ח ודעימיה מותר לדיינים לקחת כסף מקופת הציבור. והנה בשו"ת התשב"ץ ח"א סי' קמ"ו מבואר שכל הדין הזה נאמר רק אצל ת"ח גדולים ששואלים אותם בכל מקום דבר הלכה אפילו במסכת כלה – ויודעים. יוצא מכל הנ"ל שדייני הרבנות אינם בהגדרה של ת"ח לפי התשב"ץ – גם לדעת הב"ח ודעימיה אסור להם לקחת כסף מקופת הציבור. ומאחר והם כן לוקחים הדבר פוסל את דיניהם מדין נוטל שכר לדון.

היתר נוסף שהביא הרמ"א (חו"מ סי' ל"ד סעי' י"ח בשם הרשב"א) לגבי עדים שכל האיסור ליטול שכר להעיד זה רק אחרי שכבר ראו את העדות וכבר נתחייבו להעיד. אבל אם מבקשים מהם שילכו לראות עדות מותר לקחת שכר על טרחתם לראות את העדות. ובנידון דידן בתיקי גירושין בית הדין אין לו חיוב לדון לפני שמע את שני הצדדים, אלא שאפילו אם ננקוט שנוטלים שכר בשביל שמיעת שני הצדדים. מכל מקום אין ההיתר נכון, עקב העובדה שדייני הרבנות מקבלים שכר גבוה מאד מהמדינה, אגן סהדי שלא מקבלים שכר מהמדינה עבור שמיעת שני הצדדים, אלא עבור קיום דרישות המדינה להרבות בכפיית גיטין ללא עיכובים. נמצא ששכר הדיינים ברבנות ניתן מהמדינה עבור עשיית גיטין ולא על טרחתם בדברים אחרים. ומטעם זה, גם הטעמים שהבאנו בשם הרמ"א נדחים.

ואע"פ שהנוטל שכר להעיד פסולו מדרבנן. ובכל פסול דרבנן צריך הכרזה כדי לפוסלו לעדות. כבר מבואר ברמב"ן וברשב"א ובריטב"א בקידושין נח: וכדבריהם פסק הרמ"א (חו"מ ל"ד סעי' י"ח) שהנוטל שכר להעיד נפסל גם בלי הכרזה. והטעם כיון שהנוטל שכר להעיד ולדון, לא פסלו את גופו מלהעיד, אלא רק את העדות שנטל עליה שכר בלבד, ועבר על האיסור מה אני בחינם אף אתם בחינם. ולכן לא צריך הכרזה, והו"ה בדיינים שנפסלים בלא הכרזה.

ולכן אע"פ שבכל פסול דרבנן צריך תנאי שידע העובר שנפסל לעדות ודיינות, כמוש"כ בשו"ת ב"י סי' ב' בד"ה ובעדות. והנתיבות בחו"מ סי' ל"ד סקט"ז. ושו"ת אחיעזר ח"ג סי' כ"ה. מ"מ כל זה אם העבירה פוסלת את גופו. אבל אם בגופו לא נפסל אלא זה קנס לבטל עדותו, כאן לא צריך שידע שנפסל לעדות ודיינות.

ויתרה מזאת, אע"פ שהפסול של הנותן שכר לדון הוא מדרבנן, מכל מקום, בספר נתיבות המשפט (חו"מ סי' ט' סק"ג) מדייק מלשון המשנה והשו"ע שכתבו עדותיו ודיניו בטלים שחז"ל עקרו את עדותו ודיניו מהתורה. וכ"כ התומים שם בסק"ב. וכן דעת הנודע ביהודה' (מהדו"ק אבה"ע סי' כ"ז ל' מ"ו) וכן משמע מלשון הרמב"ן בקידושין נח: הרשב"א הריטב"א והר"ן שם. שחז"ל בקונסם לפסול את הנותן שכר להעיד ולדון, עקרו את עדותם ודיניהם שיהיו בטלים מהתורה!!

ויתירה מזאת. א. בנושא של כפיית גט כדיון, מבואר בגמ' גיטין פ"ח: דאיך מועיל כפיית גט, הרי צריך בי"ד סמוכין לכפיית גיטין ואין לנו היום סמוכין ואמרו בגמ' שמועיל מטעם "דאנן שליחותיהו דקמאי עבדינן". ובספר אור שמח (פרק ב' סנהדרין הלכה י' ובפרק י"ד מהלכות איסור"ב הלכה י"ג) ובספר 'ערך שי' חו"מ סי' ה' סעי' א', ובשו"ת 'הר צבי' חלק יו"ד סי' רט"ז כתובים שבכל מקום שצריך להגיע להיתר של שליחותיהו דקמאי עבדינן. אם אדם עושה נגד תקנת ורצון חז"ל כבנידון דידן שנוטל שכר לדון ולהעיד, בזה לא עשו אותו חז"ל שליחות דקמאי, וממילא אפילו בכפייה כדיון הגט בטל מהתורה לכל הדעות. וכן בספר 'נחל יצחק' ח"א חו"מ סי' א' ענף ב' כתוב: שבמקום שע"י ביטול השליחות דקמאי יתוקן המעוות שעשו הדיינים, בזה פשוט שחז"ל לא עשו שליחותיהו דקמאי, וא"כ בנידון דידן שחז"ל פסלו את הנוטל שכר לדון, ואם יתבטל הגט שעשו בכפייה – יבוטל המעוות, באופן זה בוודאי ביטלו את השליחותיהו דקמאי.

ב. וכמו כן ידוע שדעת שו"ת הרא"ש (כלל מ"ג סק"ח) הרמב"ן ביבמות דף מ"ו ע"ב והרשב"א שם והריטב"א שם והריטב"א בכתובות ס"ה והנמו"י שם ס"ג: והראב"ן בסוף גיטין. וכן משמע בשו"ת הריב"ש (סי' רכ"ח). ובשו"ת הרדב"ז (סי' אלף רכ"ח): שכל כפיית גט כדיון שמועיל, זה לא מדין שליחותיהו דקמאי עבדינן כיון ששליחותיהו זה רק דין דרבנן ולא יכול להפקיע איסור אשת איש מהתורה, אלא כל הכח של חז"ל להפקיע איסור אשת איש הוא מדין ש'כל המקדש על דעת רבנן מקדש' ואפקיענהו רבנן לקידושין מיניה. וא"כ פשוט, שלדעתם חז"ל לא עשו תקנת אפקיענהו כשעובר על דעתם, ונוטל שכר לדון. וכן פסק בשו"ת הרדב"ז חלק ב' סי' תרכ"ב שאם עדי הגט נוטלים יותר משכר כדי בטלה, עדותם בטלה. והראיה לכך שהרי בשו"ת הרשב"א (ח"א סי' אלף קפ"ה) מביא את דעת הרי"ף שעדים הפסולים מדרבנן אם נתקדשה בפניהם אינה מקודשת, ובטעם הדבר: כיון שכל המקדש הוא על דעת רבנן, כאן רבנן לא רצו שיחול הקידושים בפסול עדות שלהם ולא מקודשת גם מהתורה. וכן דעת שו"ת הריב"ש סי' י"ד, ובספר העיטור (ערך קבלת עדות דף נט.).

וברור שלדעת הראשונים הנ"ל בנידון דידן לא תקנו דין אפקיענהו והגט בטל מהתורה. וגם לדעת הרשב"א שם שחולק על הרי"ף וסובר שהוי ספק מקודשת, וכן דעת הרמב"ם בפ"ד מאישות ה"ו וכ"פ השו"ע אבה"ע סי' מ"ב סעי' ה' שפשוט שלדעתם בענייננו לפחות הוי ספק מגורשת.

אלא שלמען האמת בנדו"ד גם לדעתם נראה שאינה מגורשת כלל. שדוקא בקידושין שמהתורה העדים כשרים וחל הקידושין, לכן כתב הרשב"א שאם חז"ל לא אמרו מפורש שעוקרים מהתורה, אין אנו יכולים לומר בודאי שעקרו, ולכן הוי ספק מקודשת. אבל בנדו"ד שכל הגט הוא אך ורק מתקנת רבנן, בוודאי שחז"ל לא תקנו את 'האפקיענהו' כדי שתהיה מגורשת, בשעה שעוברים על דעתם ולכו"ע אינה מגורשת.

ג. בספר 'ישועות ישראל' (חו"מ סי' ה' ע"מ סק"ב) כתוב שבכל מקום שיש איסור לדיינים לדון אפילו מדרבנן, יש להם איסור לכוף את האדם בדיניהם ואם כפוהו, הוי כפיה שלא כדיון – והדין בטל. ולדבריו בנידו"ד שנוטלים שכר לדון הגט בטל מהתורה – כיון שהוי בגדר כפיית גט שלא כדיון.

אם כן לפי כל הטעמים הנ"ל גם דייני הרבנות כל דיניהם בטלים כי מקבלים פי שלושים ממה שקבלו בכלל, וזה הרבה מעבר לשכר בטלה, והוי 'נוטלים שכר לדון'. כמו כן, גם את העדים ברבנות יש לבדוק אם לא נפסלים מדין נוטל שכר להעיד אם שכרם יותר משכרם בטלה. וכיון שנתבאר שנוטל שכר לדון בכפיית גיטין דיניו בטלים מהתורה, ממילא גם

כה.

האם דייני בתי הדין הרבני פסולים לדון מדין נוגעים בדיינותם - וגיטיהם בטלים?

ידוע ומפורסם, שבשנים האחרונות ארגוני הנשים הרפורמיים, וחברי הכנסת החילוניים מקדמים רק את הדיינים הליברליים שעושים הרבה יותר כפיות גיטין.

דיינים אלו מקבלים מארגוני הנשים 'דרישות שלום' של מחמאות והזמנות לאירועים מתגמלים, על כך שבצעו כפיות במהירות וסגרו תיקים של מסורבות גט.

כמו כן, ארגונים אלו דואגים שרק דיינים ליברלים יעלו להיות אבות בתי דין ויתמנו לבית הדין הגדול לערעורים. ששם השכר מעל שמונים אלף שקל לחודש - כמו שופט בג"ץ.

הדבר הזה עושה אותם לנוגעים בדיינותם - ודבר זה פוסל אותם מהתורה לדון!!

כיום לא בוחרים דיינים ל'בתי הדין הרבניים' לפי צדקותם וגדולתם בתורה. אלא רק לפי אינטרסים פוליטיים של מפלגות! והחלטות של שרת המשפטים החילונית. והמלצות של ארגוני הנשים הרפורמיות.

נמצא שאין ב"ד כלל בשעת הכפייה, וגם הכפיות שנעשות כדיון - בטלות מהתורה.

כט.

האם דיינים בבתי דין הרבניים פסולים לדון כיון שרואים סרטים לצורך עבודתם, או משום שמשתמשים עם איפון ואנטרנט פרוץ, וחשודים על עריזות - וגיטם בטל?

קיים פסול נוסף הרובץ על הדיינים ברבנות מחמת שמתוקף תפקידם כדיינים דורשים מהם להסתכל בסרטי וידאו של מעשי תועבה¹¹⁷. באופן שמביא הבעל סרט להעיד על אשתו שנאסרה עליו, או האשה על בעלה בשביל לחייבו כפייה לגט¹¹⁸.

לגבי עדים הנוטלים שכר להעיד - הגט בטל מהתורה, וכבר נפסק בשו"ע (אבה"ע סי' ק"ג סעי' א') שגט הבטל מהתורה אם נישאת תצא מזה ומזה ובניה מהשני ממזרים.

117 עיין שו"ע (חו"מ סי' ז' סעי' י"ב, וסי' ל"ז סעי' א') ובסמ"ע והש"ך שם שנוגע פסול לעדות ודיינות. והעיתונים מלאים בהוכחות לכך שרק אותם דיינים ליברלים "מתקדמים" נכנסים להיות דיינים, אבדי"ם ובי"ד הגדול. ששם המשכורת כמו שופט בג"ץ, ועוד הטבות רבות למי שמזרז סגירת תיקי גירושין, (מתוך ביטאון 'משפט צדק' של לשכת הטוענים הרבניים גליון 4 כסליו תשע"ו עמוד 18). הטבות ותגמולים אלו, פוסלים את הדיינים לדון.

118 ראה תשובות הרה"ר אליהו בקשי דורון והדיין שלמה דיכובסקי שכתבו שמנהג דייני הרבנות שמתכלים בתמונות ובסרטי וידיאו וסומכים על תמונות וסרטים לראיה לאסור אשה על בעלה. וכך מסר הרה"ר בכנס 'הליכות עולם', וכן מעיד הרב עובדיה זצ"ל בשו"ת יביע אומר חי"א אבה"ע סי' כג. וכן העידו בפנינו עו"ד רביש שכך מנהג הדיינים ברבנות.

119 ובעל שבגד באשתו הכפייה אסורה ע"פ הלכה כמבואר בספר משפטי ישראל סי' א' אות י"ה. ובתי דין הרבניים שכופין ע"ז מתירים אשת איש לעלמא.

ולמען האמת אין שום היתר לצפות בסרטים אלו¹²⁰, והם פוסלים את הדיינים מלהיות כשרים לדון¹²¹.

120 כמבואר בשו"ע אבה"ע (סי' כ"א סעי' א') ובב"ש שם סק"ב. וא"כ כל המסתכל בזה עובר על איסורי תורה של 'ולא תתורו'. וכמבואר ברמב"ם 'ספר המצוות' לאוין מ"ז. והסמ"ג לאוין ט"ו חינוך מצוה שפ"ז סמ"ק מצוה ל', רבינו יונה שערי תשובה שער ג' אות ס"ב. והביאו דבריו האורחות חיים ח"ב הלכות ביא"ס סי' י"ג. וב"י אבה"ע סי' כ"א. וספר חרדים מל"ת פרק ב' אות א'. ומאחר ואין אומרים לאדם חטא בשביל שיזכה חברו כנפסק להלכה בשו"ע (או"ח סי' רנ"ד ו') ובמשנ"ב סק"מ, שאין אומרים לאדם חטא באיסור קל כדי שינצל חברו מאיסור חמור. וק"ו שלכל הדעות לא אומרים לאדם לחטוא בראיית תועבה עצמה שזה חטא חמור, בשביל שינצל חברו מאיסור חמור יותר. מלבד זאת: אין שום ערך הלכתי לתמונות לקביעת ההלכה. עקב האפשרות לערוך תמונות. וכמו כן תמונות וסרטים אינם עדים אלא ידיעת המעשה, ואין להם תוקף הלכתי לאסור את האשה. וכמבואר בספר משפטי ישראל סי' כ"ב אות ג'.

121 למרות שמבואר ברמב"ם (פ"א מאיסו"ב ה"ב). ובשו"ע (אבה"ע סי' כ"א א') שאין לוקין על "ולא תתורו" מהתורה אלא מכת מרדות (ובחינוך מצוה שפ"ז הסביר או מטעם שהיה 'לאו שבכללות' או משום שהיה 'לאו שאין בו מעשה'). וכבר כתב בשו"ע (חו"מ סי' ל"ד ס"ב) שעל איסור תורה שאין לוקין עליו לא נפסלים לעדות מהתורה. אלא שמצינו במשנה (בסנהדרין כד): בענין פסול סוחרי שביעית לעדות, שהאיסור נלמד מ'לאוכלה ולא לסחורה', שמוכח שם ב'יד רמה' ונימוק"י, ועוד ראשונים (שם) – שאע"פ שאין לוקין עליו, מ"מ לולי שהם מורי היתר בזה היו נפסלים לעדות ודיינות מהתורה – כיון שעושים זאת עבור תאוות ממון. ולפ"ז הו"ה בנידון דידן, שאנן שהיה שכל דיון שיש בו מעט יראת שמים לא היה מסתכל בתמונות כיעור, אם לא היה מקבל משכורת כל-כך גבוהה, פשוט שכל הסתכלותם הוא רק משום תאוות הממון שהיא משכורתם העצומה של עשרות אלפי שקל בחודש, וכן טובות הנאה גדולים נוספים, א"כ פשוט שהם בדיוק כמו סוחרי שביעית ונפסלים לעדות ודיינות מהתורה, גם ב'לאו שאין בו מעשה'. וכן פסקו התומים חו"מ סי' לד סק"ג, ונתיבות המשפט סי' לד סק"א, כדעת ה'יד רמה' שכל לאו שאין בו מעשה – אם עושה מחמת חימוד ממון הוא נפסל לעדות ולדיינות מהתורה, והוכיחו דבריהם משו"ת המהרי"ק שורש קכ"ו.

וגם אם תמצא לומר שבתאוות ממון הוא רק פסול דרבנן, מ"מ דבר זה גורם שדייני הרבנות נכללים בדין 'חשודים על העריות' שנפסלים לכל עדות ודיינות מלהוציא אשה מתחת בעלה, כמבואר בב"י חו"מ סי' ל"ד בשם הרא"ש, נמוק"י, הר"ה ורבינו ירוחם, שבקול בעלמא נעשים חשוד על העריות, וברמ"א (סי' ל"ד סעי' כ"ה). ועיין רמב"ם פ"א מאיסו"ב ה"א, ובב"ש אבה"ע סי' מ"ב סק"כ. שפוסק שגם "אביזרייהו" הופך את האדם לחשוד על העריות וה"ה הסתכלות בראיות אסורות.

ואף שלא היה הכרזה נפסלים לעדות מכמה טעמים. א. י"א שחשוד על העריות פסול מדאורייתא, ובפסול דאורייתא לא צריך הכרזה. ב. דעת הב"י חו"מ סי' ל"ד מיוחדש ל"ג מבואר בשם הרא"ה והנמוק"י שלאותה עבירה דרבנן שעבר נפסל גם בלא הכרזה. וא"כ לענין גיטין שהם ענייני עריות נפסל החשוד על העריות גם בלא הכרזה. ג. הפתחי תשובה בחו"מ סי' ל"ד סק"ל"ג מביא דעות בפוסקים שהכרזה בעבירה דרבנן צריך רק בעדות ממון, אבל בעדות נשים לא צריך הכרזה ונפסלים לדיינות ועדות.

וכמו"כ בפסול חשוד על העריות אין צריך שידעו הדיינים שנפסלים בזה לעדות ודיינות. א. כיון שיש מחלוקת הפוסקים אם חשוד פסול מהתורה או מדרבנן ובפסול מהתורה לא צריך שהדיין ידע שנפסל לכך. וכיון שהדבר הוא ספק, קי"ל שגם בספק אם הדין דאורייתא או דרבנן אזלינן בספק לחומרא כמו כל ספק בדאורייתא וודאי (כן כתב הב"י יו"ד סי' רכ"ח בשם שו"ת הר"ן והביאו להלכה הט"ז ביו"ד סי' שמ"ב סוס"ק א' והחיד"א בספרו יאיר און [מערכת ס' אות כ"ו] והערך השולחן יו"ד סי' ק"י סוף סקי"ט. ע"כ הדיינים נפסלים אפילו שאינם יודעים מכך. ולפי הדעות שבכל ספיקא דיניא מעמידים על חזקא קמא, גם בנידון דידן יש להעמיד את האשה בחזקת אשת איש, שהוא חזקה קמא. ועין עוד בכנה"ג אבה"ע סי' מ"ב ס"ק קע"ו בשם שו"ת מהריב"ל ח"ד סי' ט' שבספק – פסול עד מהתורה – לא צריך להכריז – כמו שלא צריך להכריז בפסול דאי מהתורה. וכ"פ בספר 'ארעא דרבנן' סי' תע"ח. ומסתבר שלדעתם גם לא צריך את התנאי שהעד או הדיין ידעו בזמן העבירה שנפסלים בכך לעדות ולדיינות.

ועוד שאנן שהיה שכל דייני הרבנות מודעים להלכה שחשוד על העריות נפסל לעדות ולדיינות. ונתמלאו כל התנאים הדרושים לפסול את דייני הרבנות מדין חשוד על העריות. ולפי מה שכתבנו לעיל בשם ה'אור שמח', יתכן שגם כאן לכו"ע הפסול של חשוד על העריות פוסל את הדיין מהתורה. כיון שאינו יכול לעשות שליחותיהו דקמאי הנצרך בכפיית גיטין, והו"ה להראשונים שהבאנו לעיל (שו"ת הרא"ש, הרמב"ן, הרשב"א, הריטב"א, נימוק"י, והראב"ן, ריב"ש ורדב"ז) שכפיית גיטין מועיל מתקנת רבנן של אפקיעניהו לקדושין, שבוודאי חז"ל לא נתנו כח זה למי שפסלוהו, ושלא רוצים שידון, מאחר

בנוסף לכך לבושתנו כבר התפרסם בעיתונות שדייני הרבנות מחזיקים לצורך עבודתם מכשירי איפון פרוצים ומחשבים עם אינטרנט פרוץ. ואי אפשר שלא להיכשל בראיית האסור ע"פ ההלכה. ועד היום הדבר לא תוקן¹²².

לאור הניסיון של כל המומחים בעולם, אין מציאות למי שמחזיק איפון ואינטרנט פרוץ להישאר נקי, וכולם נופלים בראיית תועבה ועריות, שהדבר משחיר לגמרי על חזקת כשרות הדיינים, ונעשים פסולים לעדות ולדיינות.

ל

בתי הדין הרבני שדנים כפייה 'שלא בפניו' – האם הגט בטל מהתורה?

מנהג הרבנות שבעל שלא הופיע לדיון בשוגג או בזדון, דייני הרבנות פוסקים לו כפייה לגט שלא בפניו.

לפי ההלכה לבצע גט בכפייה צריך בי"ד של שלושה. וגם את עצם הפסיקה לכפיית גט צריכים פסק של שלושה דיינים¹²³.

ולכן בכל אותם המקרים שהבעל לא מתייצב לדיון, וביה"ד הרבני דנים אותו שלא בפניו – דיניהם בטלים, כפי שפסק בשו"ת מהר"ם שיק (חלק חו"מ סי' ב') שזה לעיכובא לדון את הבעל דין דווקא בפניו. והובאו דבריו להלכה בספר 'דברי גאונים' (כלל ל"א אות מ"ח), וקובץ תשובות (ח"א סי' קפא).

נמצא לפי זה שגם במקרים נדירים שהבעל בר כפיית גט כדון, מ"מ פעמים רבות ביה"ד הרבני פוסק את חיוב הכפייה לגט שלא בפני הבעל, ולפי דברי הפוסקים הנ"ל – כפייה זו נעשית שלא כדון, והגט בטל מהתורה.

שחשוד על עריות. וא"כ הפסול של הגט הוא מדאורייתא, וגם לפי ספר ישועות ישראל שהזכרנו לעיל – הוי בגדר כפיית גט שלא כדון ובטל מהתורה. ובכל גט שפסולו מהתורה ונישאת לאחר באיסור, הדין הוא שתצא מזה ומזה והולך ממזה, כמבואר בשו"ע אבה"ע סי' ק"נ סעי' א. אבל כשפסול הגט רק מדרבנן הדין שלכתחילה לא תינשא, ואם נישאת לא תצא.

122 ראה לדוגמא פרסום 'המוביל' טבת תשע"ז שמאריך בתיאור מכשירי האיפון שנמצאים אצל הדיינים, ועל זעקותיו של הרב אהרן פיינהנדלר שליט"א על השערוריה בבתי הדין הרבני, שבטענות שווא ומדוחים משאירים אינטרנט פרוץ באיפון ובמחשבים.

123 מבואר בגמרא גיטין פח: שרק בית הדין של ישראל יכולים לכפות את הבעל לתת גט, ואם כפוהו אחרים נחשב כפייה שלא כדון והגט פסול. וכן נפסק בשו"ע (אבה"ע סי' קל"ד סעי' ט') שאם בי"ד של ישראל בעצמם לא יכולים לכפותו בשוטים, יכולים לצוות לעכו"ם שיכפוהו בשוטים. והטעם שזה מועיל, כיון שהעכו"ם כופה את הבעל מכח ציווי בית הדין. וא"כ ה"ה בנידון דידן שהכפייה בפועל (כלא או מזונות מעוכבת) נעשה ע"י משטרת ישראל שאיננה בגדר בי"ד, ודינה כמו עכו"ם! אלא המשטרה פועלת מכוחו וציוויו של פסק בי"ד. לכך פשוט וברור שאי אפשר לתת פסק של מאסר לבעל או קנס מזונות מעוכבת אלא רק אחרי שהיה מעשה בי"ד כשר שיהיה בפני בעל הדין.

וכיון שהיום המנהג ברבנות שפוסקים מאסר ומזונות מעוכבת, גם שלא בפני הבעל דין, נחשב שפעולת המשטרה לא מתייחסת לבי"ד של ישראל, וזה כמו עכו"ם שמכים את הבעל מעצמם, ולא מחמת ציווי בי"ד של ישראל שבאופן זה פסק השו"ע שהגט בטל מהתורה.

לא.

האם בתי הדין הרבניים שכופים את הבעל לתת גט שני – הגט בטל מהתורה?

ידוע ומפורסם בתיקים רבים שישנם דיינים היודעים שכפיותיהם שלא כדן ולכך הם עושים שני גיטין בכפייה, כדי שהגט השני יהיה כשר ע"פ דברי הרמ"א (באבה"ע סי' קנ"ד סעי' כ"ד) וזה לשונו: מי שגרש אשתו בגט כשר ויצא קצת לעז על הגט, מותר לכופו לתת גט אחר עכ"ל.

ודבריהם טעות גמורה, כיון שהרמ"א שם מדבר שהגט הראשון היה כשר ונעשה כדן, ורק יצא עליו לעז שקרי. רק באופן זה התיר לכפות את הבעל לתת גט שני.

אולם באופן שהגט הראשון היה בכפייה שלא כדן, והוא בטל מהתורה. ודאי שהגט השני שנעשה ג"כ בכפייה שלא כדן, כמו הגט הראשון, שבוודאי לא יתיר אותה לעלמא¹²⁴.

לב.

האם יכול בעל לערער על הגט שעשו לו ברבנות, והאם ערעורו מבטל את הגט?

יש לציין שבעל המערער על כך שבי"ד כפו אותו שלא כדן, נאמן בטענתו. והגט בטל מהתורה כפי שפסקו גדולי הראשונים והאחרונים¹²⁵.

לג.

האם בית הדין הגדול לערעורים מותר ע"פ הלכה, או שהוא משפט הגויים?

הרה"ר י. הרצוג והרה"ר ב.צ. עוזיאל תקנו שיהיה בי"ד לערעורים. וביאר בשו"ת 'משפטי עוזיאל (ח"ד סי' א'), מדוע החליטו לשנות את הנהוג בכלל ישראל מכל הדורות – שלא היה מושג של בי"ד לערעורים, וכתב וז"ל: "אולם אם העם דורש, או שהשעה צריכה לכך היום, להכניס יפיפותו של יפת באוהלי שם, וליסד בי"ד לערעורים...". מדברי הרה"ר ב.צ. עוזיאל רואים שכל הקמת מוסד זה הוא רק בשביל להידמות לגויים. אולם אין זה ע"פ הלכה.

א. בפוסקים מבואר שמה שמצינו שא"א לערער על פסק של בי"ד הגדול, כמו הסנהדרין בזמן חז"ל. בזמנינו ביה"ד הגדול הם החכמים הכי גדולים באותה מדינה (בי"ח"מ סי' יד סעי' א') או בי"ד החשוב ביותר

124 ועיין באריכות הדברים בספר משפטי ישראל סי' ח' אות ו'.

125 עיין בספר משפטי ישראל סי' א' אות ד' שהביא את שו"ת הר"ן סי' מ"ג ושו"ת משאת בנימין סי' כ"ב, ועוד פוסקים רבים שבעל המערער שכפו אותו לגט שלא כדן, נאמן בטענתו. ובקונטרס דייני הכזב פרק טז התבאר בהרחבה.

באותו הדור (הרמ"א שם), ומבואר בשו"ת 'נודע ביהודה' (תנינא חו"מ סי' א') שכל השלושה דיינים חייבים להיות הכי גדולים באותה מדינה... ודבר זה לא מתקיים בבית הדין של הרבנות כלל, מאחר וחלקם נבחרים ע"י קשרים פוליטיים מפלגתיים, ואינם מגיעים לקרסוליהם של דיינים בביה"ד האזורי.

וכיון שלפי חוקי המדינה לא מאפשרים לערער אחרי ביה"ד הגדול גם אם דייני דיה"ד האזורי גדולים מהם בתורה, א"כ פשוט שכל המושג של ערעורים זה ערכאות.

ב. שהרי עשו את חוקי ביה"ד לערעורים כמו ערכאות הגויים ממש! ולפי חוק אי אפשר לערער על פסק הדין אחרי 30 יום. ואילו לפי ההלכה כבר נפסק בשו"ע (חו"מ סי' כ' סעי' א') שאם יש לבעל דין ראיות, או עדויות או טענות חדשות, יכול לערער לעולם. גם אחרי שנים רבות – אפילו באותו ביה"ד עצמו, ולא צריך ערכאה עליונה מעליו. ונמצא שתקנה זו היא הרמת יד בתורת משה רבנו ע"ה.

ג. כמו"כ נפסק בשו"ע חו"מ סי' י"ד סעי' א, ד. ובסמ"ע (סק"ב). שלכו"ע בין לדעת השו"ע ובין לדעת הרמ"א – ביה"ד שדן בכפייה חייב לנמק את הפסק (אם החייב דורש זאת): "מהיכן דנתוני".

והטעם בזה כתב הב"י בחו"מ סי' י"ד בשם הראשונים, וכן בסמ"ע סק"ז שם, כדי שאם יראה סיבה לערער שיוכל לערער. והנה בתי דין הרבניים עושים 'צו הבאה' בכפייה ע"י המשטרה, וא"כ ע"פ הלכה הם חייבים לומר לכל בעל שדורש זאת "מהיכן דנתוני" – כדי שיוכל לערער.

א"כ העוולה זועקת לשמים!! הרי בתי דין הרבניים ברוב רובם של המקרים מסלפים את העובדות המציאותיות, ופעמים לא מזמקים את פסקם, גם אם הבעל (או גדולי הדור) דורשים זאת. ואם לא כותבים את המניעים לפסק, ולא את כל הפרטים והמקורות להכרעתם – איך יבואו לערער על פסקם?! עם מה יבוא החייב לערער כשאין בידו מאומה מטעמי נימוקי הפסק!

נמצא שכל ביה"ד לערעורים הוא רק אחיזת עיניים. אין ביה"ד לערעורים יכול לבדוק ולברר בצורה אמיתית מה קורה בביה"ד האזורי.

ד. קבלנו עדויות רבות מכלי ראשון על תלמידי חכמים מופלגים ששלחו ערעורים לביה"ד הגדול לערעורים על גיטין שנעשו שלא כדין בבי"ד האזורי, והביאו נימוקים הלכתיים שהגיטין פסולים. וכן ערעורים אמיתיים בענייני משמורת הילדים, חלוקת רכוש, מזונות וכדומה. ובכל המקרים הערעור של הבעל נדחה על הסף, בלי נימוקים והסברים¹²⁶. הדבר היחידי שמתקבלים שם, הם ערעורים מצד האשה – כדי להסתדר עם הביקורת שיש עליהם מצד המדינה.

126 בחוברת 'הדין והדיין' (גליון 16 פס"ד 5 וגליון 17 פס"ד 8) מעידים דייני הרבנות בעצמם, שכמעט מעולם לא התקבל ערעור של הבעל בענין פסול הגט וכדומה, למרות שמאות רבות מערערים כל שנה על הגיטין. ונציין שני מקרים לדוגמא:

א. בעל שערער על הגט (שעשו הדיינים י. אליעזרוב ח.י. רבינוביץ מ. א. אלחדד) עם הוכחות ונימוקים המתפרסים על עשרות עמודים שהגט היה בכפייה שלא כדין. כמו"כ ערער גם על משמורת הבנים ועל גניבת כל הדירה כולה, ועל חיוב מזונות מופרזים באלפי שקלים שלא כדין. ואף לקח עו"ד המקורב לדיינים בביה"ד הגדול, כדי שלא ידחו את ערעורו. והנה במקום להתייחס עניינית לטענות שהוזכרו בערעור, (והואיל ולא היה להם תשובות) סגרו את התיק בלי שום דיון. והדיין שיינפלד מביה"ד הגדול חייב את העו"ד של הבעל להתפטר מהתיק כדי שלא תקום צעקה תקשורתית במגזר החרדי על העוולות שהם פוסקים נגד דיני התורה, ובמיוחד שלא יהיה תקדים משפטי ברבנות שכל גיטיהם ודיני הממונות שעושים הם נגד דיני התורה.

ב. עוד מקרה שהיה בביה"ד האזורי בהרכב הנ"ל. בעל ערער על הגט, ועל חלוקת הרכוש והמזונות. הבעל הכין במשך

נמצא שהם עוקרים את הענף עליו הם יושבים. שגם לשיטתם כל הקמת מוסד זה היה בכדי להציל מגיטין פסולים שנעשים בבתי הדין האזוריים, מאחר שלא כל הדיינים שכיהנו באזורי היו בקיאים מספיק בפרטי ההלכות (כמו שהעיד הגר"ע יוסף זצ"ל בספרו 'ביע אומר' (ח"ב חו"מ סי' ב) ובהזדמנויות נוספות).

כיום המצב גרוע שבעתיים, ביה"ד הגדול לא מבקר כלל את האזורי, כל עשרות אלפי שקלים שמשלמים לעו"ד בשביל לערער בביה"ד הגדול, הם להבל ולריק ושריפת ממונם של ישראל לחינם.

חודש חומר משכנע ביותר שביה"ד בפזיזותו 'טעה בדבר משנה', הן מהצד ההלכתי והן מצד מציאות הדברים. כאשר הגיע הערעור לפתחו של ביה"ד הגדול לערעורים בהרכב בראשות הרה"ר ש.מ. עמר, נערך דיון במשך חצי דקה בלבד! הרה"ר עמר החזיק את כל החומר ביד, פנה אל המערער ואמר לו: "חצוף מחוצף שכמותך, איך אתה מעיז לערער על ביה"ד האזורי. עוף מפה, לא רוצה אפילו לשמוע אותך". בכך נסתיים הדיון – והתיק נסגר לנצח!!

פרק ב

בעיות המצויות בגיטין ברצון אשר מבטלים את הגט מהתורה

לד.

האם ביטול ההסכמים -

גורם לגט מוטעה שבטל מהתורה?

ישנם דיינים ברבנות שמרמים את הבעל. לדוגמא: הם עושים עם הבעל 'הסכמים', שהוא נתן גט בתנאי שהבעל ישלם סכום נמוך של מזונות הילדים, או חלוקת הרכוש בצורה מסוימת. והאשה מתחייבת שלא תבצע שינוי בגובה תשלום המזונות, ולא תתבע שינויים ברכוש לטובתה! אבל מיד אחרי הגט, אפילו באותו הרכב דיינים, באה האשה 'ומבטלת את ההסכמים' ואומרת שכסף מזונות הילדים שמקבלת אינו מספיק לפרנסת הילדים, והיא רוצה להגדיל את סכום המזונות!

פעמים רבות בית הדין מקבל את דבריה ומבטל את ההסכמים שעל דעתם ניתן הגט. וביטול ההסכמים גורם שהוי הגט מוטעה!! שעל דעת זה לא נתן - והגט בטל מהתורה¹²⁷.

ואף על פי שמנהגם לכתוב בהסכם שאין קשר בין הסכם הגירושין לגט, אין זה מועיל כלל, כי עדיין זה גט מוטעה לדעת הרבה מגדולי הפוסקים¹²⁸.

127 כמבואר בגמ' (יבמות קו.) ונפסק להלכה בשו"ע (אבה"ע סי' קמ"ג ס"א), וביש"ש יבמות סי' לב מדגיש שאפילו באותן שכופים להוציא - גט מוטעה פסול.

128 עיין שו"ת מהר"ם מלובלין (סי' קכב) וחתמו על זה ארבעה מגדולי הדור! ומעיד שהסכים עמו לדינא הלבוש. וכן פסקו בשו"ת משכנות יעקב אבה"ע סי' לה, בספר בית מאיר אבה"ע סי' קמה ט', ובשו"ת עמק שאלה אבה"ע סי' קטז, שו"ת בית שלמה אבה"ע סי' קמג, שו"ת בת עיני סי' א', שו"ת חלקת יואב אבה"ע סי' כה, ובשו"ת אגרות משה ח"ד סי' קטז. ובקונטרס הבא יתבאר בהרחבה.

לה.

האם מנהג בתי הדין הרבני האומרים לבעל:

"תן גט ואחר כך נדבר" – מבטל את הגט?

נהוג ומקובל אצל דייני הרבנות בשנים האחרונות שאומרים לבעל בזה הלשון: "קודם תן גט ואחר כך נדון על ההסכם"¹²⁹. או "תן גט ואחר כך נדבר" ובסוף אחרי שנתן את הגט, אין הם דואגים להסכם כלל, או שאומרים לו: "אין לנו זמן, זה עסק שלך איתה, תסתדרו לבד". שבוודאי הוי בגדר גט מוטעה שבטל מהתורה.

לו.

האם הטעיית הבעל שמצווה עליו לגרש – מבטל את הגט?

דייני הרבנות מרמים את הבעלים וכותבים אחרי מספר דיונים שעל הבעל יש מצווה או חובה לגרש את אשתו¹³⁰. בזמן שעל פי ההלכה אין לו כלל מצווה או חובה לגרש. ופשוט וברור שיש בעלים רבים שנותנים את הגט מצד שחושבים שיש להם מצווה או חובה, אולם מאחר ואין לו שום מצווה כזו לפי ההלכה, הוי גט מוטעה שבטל מהתורה¹³¹.

129 כך כתב הדיין דיכובסקי בכמה מקומות. ובראיון אישי שנתן לביטאון של לשכת הטו"ר ('משפט צדק' כסליו תשע"ו גליון 4 עמוד 22) לרגל צאת ספרו, כותב בביורר את משנתו. וז"ל: "יש זכות של האשה לקבל גט, קודם תן גט אחרי כן נדבר, אם האשה לא תסכים לאחר מכן זה בעיה של בית הדין".

וכן כתב הדיין א. לביא במאמרו בביטאון הנ"ל עמוד 3. וכן מעיד רבי א. גולדשמידט בספרו עזר משפט סי' כח שביה"ד הרבני אפילו באותו הרכב, משנים את הסכם הגירושו, גם אחרי נתינת הגט, (ומתעלמים לחלוטין מההלכה שגט מוטעה בטל מהתורה ראה לעיל אות לד).

ובזה הדיינים הנ"ל עוברים על דברי הרמ"א בשו"ע אבה"ע סי' קנ"ד בסדר הגט סעי' פ"א שבו קובע הרמ"א שכל ענייני הממוץ צריך לסדר קודם נתינת הגט כדי שלא יגיעו למצב של 'גט מוטעה', שלא יאמר הבעל על מנת כן לא גירשתיה, וביאר את דברי הרמ"א בהרחבה בשו"ת אגרות משה אבה"ע חלק ד' סי' קט"ו.

130 הסיבה שהם כותבים כך, למרות שאין הצדקה לזה, היא מפני שהחוק קובע שעל כל לשון של מצווה או חובה כבר נותנים לדיין כח להכניסו לכלא ולכפותו לגט. ואם כן, בשעה שהדיינים כותבים כזה לשון בפסק דינם, זה גורם איום גדול לבעל לתת גט. וכיון שהוי בגדר איום חמור באונסי הגוף שהבעל מפחד שיאסרו אותו בכלא, או שע"י זה יפסקו לו מזונות מעוכבת, ע"כ הגט בטל מהתורה, גם משום כפייה שלא כדיון.

כמו שמעידים הדיינים שלמה דיכובסקי בוועדת החוקה, חוק ומשפט מתאריך 7.5.13 בעמודים 6,10 והדיין אליהו היישריק מעיד בעמוד 15. שפסק זה גורם לאנשים לתת מיד גט.

החוק מופיע ב"חוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין) התשנ"ה-1995 בסעיף 1 אות ב' וז"ל: "אין נפקא מינה אם ננקט בפסק הדין לשון של כפייה, חובה, מצווה, הצעה או לשון אחרת". שתמיד בכל אחד מהלשונות הנ"ל אפשר לכפותו לגט, גם ע"י כלא וצינוק.

131 והראיה לכך:

א. מדברי הרמב"ם בפ"ב מגירושוין ה"כ, וכן פסק השו"ע אבה"ע סי' קל"ד סעי' ז', שאם בי"ד טעו וכפו את הבעל שלא כדיון, הגט בטל מהתורה עיי"ש בב"ש סקי"ג. ובשו"ת הרשב"ש (סי' של"ט) בדעת הרמב"ם שהגט בטל מהתורה. וכן משמע בב"י אבה"ע סי' קל"ד וכן בספרו כס"מ על הרמב"ם – שכל מה שלדעת הרמב"ם הגט פסול רק מדרבנן, זה רק בכפיית גט כדיון ע"י עכו"ם.

אבל בכפיית גט שלא כדיון ע"י ישראל, הגט בטל מהתורה. וכ"כ בים של שלמה פ"ט מגיטין סי' כ"ז. ובקונטרס הבא יובא

לז.

האם המהירות בעשיית הגיטין

- גזרמת לבעיות בצורת האותיות ובבירור השמות?

מפאת ריבוי הגיטין ב'בתי הדין הרבניים' ומהירות עשייתם (לפעמים לוקח כחצי שעה מתחילת בירור השמות ועד מתן הגט, ולפעמים אפילו ברבע שעה גומרים את הכל), מצויים היום בעיות רבות בכתיבת הגט, ובשמות האיש והאשה. וכידוע כתיבת שם האיש והאשה בגט הוא דין דאורייתא. ואם לא נכתב כראוי הגט בטל מהתורה!.

א. מתוך עדויות רבות של רבנים המומחים בשמות גיטין, שמענו שדיינים רבים ברבנות אינם בקיאים כלל בהלכות בסיסיות של כתיבת השמות, וכן העיד הגר"ע יוסף זצוק"ל¹³².

ב. כמו כן שמענו עדויות רבות מרבנים חשובים, שברבנות ישנם 'פטנטים' לכתיבת שמות. כשלא יודעים איך לכתוב שם מסויים, מקבצים עשרה אנשים ועושים לאיש או לאשה שינוי השם ומיד כותבים בגט את השם החדש בלבד. למרות שיודעים כולם שלא יקראו לו כלל בשם החדש אפילו לא יום אחד, דבר שמבטל את הגט מהתורה¹³³.

ג. הובאו לפנינו צילומים של גיטי הרבנות, שהאותיות היו כתובות בלא צורת אות כהלכה – גם בכל אותם לשונות של הגט שמתירים את האשה לעלמא, ומעכבים את כשרות הגט. וכידוע העדר צורת אות בעיקרו של גט מבטל את הגט מהתורה¹³⁴.

שדעת עשרות ראשונים שגט המעושה ע"י ישראל שלא כדין – בטל מהתורה.

ולכא' צ"ע לפי טעם הרמב"ם שם, שהטעם שגט מעושה כשר כיון שהבעל יודע שיש לו מצוה לשמוע לחכמים לת גט, אז ע"י שהוכה, תשש כח יצרו ונתן בלב שלם.

וא"כ צ"ע מדוע בטעו הבי"ד וכפו שלא כדין, הגט בטל מהתורה, הרי גמר ונתן בלב שלם?

אלא בוודאי הטעם שהגט בטל מהתורה, כיון שהווי גט מוטעה, הואיל ונתן את הגט על צד שיש לו מצוה, וכיון שלהלכה אין לו מצוה, הוי גט מוטעה שבטל מהתורה. (הוכחה זו נכונה גם לדעת הראשונים לעיל שכפיית גט כדין מועיל מדין 'אפקעינהו', מ"מ גם לדעתם זה רק מזמן האמוראים בחו"ל שלא היו סמוכין. אבל בזמן המשנה שהיו סמוכין, לכו"ע כפיית גט כדין הועילה משום שמצוה לשמוע לדברי חכמים, כמבואר בגמ' קידושין דף ג.).

ב. נפסק בשו"ע (חו"מ סי' י"ב סעי' י"ד וט"ו), שאם אדם עשה קנין על פשרה מאחר שחשב שאין לו ראייה או שטר, ואח"כ מצאם, הדין הוא שחוזר בו מהקנין, משום שהוי קנין בטעות שחוזר בו. הו"ה בנידו"ד שנתן את הגט בגלל שחשב שיש לו מצוה או חובה, שהגט בטל מהתורה.

ג. הרמ"א פסק (בחו"מ סי' פ"ז סעי' י"ג) שאם בי"ד טעו וחייבוהו להישבע היסת בנקיטת חפץ, ופחד ושילם. כיון שטעו בדבר משנה, שהרי שבועת היסת הוא בלי נקיטת חפץ, לכך חוזר הדין, וצריך להחזיר לו את הכסף, כיון שהיה בטעות. והו"ה בנידו"ה.

132 בשו"ת יביע אומר (חלק י' אבה"ע סי' ל"ד בס"ק ח', ט') עיי"ש.

133 עיין היטב בשו"ע (אבה"ע סי' קכ"ט סעי' י"ח), בחלקת מחוקק (שם ס"ק א') ובב"ש (שם ס"ק ל"ג). ובפתחי תשובה (ס"ק מ"ו ומ"ט).

134 עיין לעיל בענין האיסור 'להוציא לעז על הראשונים' ב'תמונת מצב' הערה 38 שצורת האות מעכבת מהתורה את הכשר הגט. ועיין עוד בשו"ע (אבה"ע סי' קכ"ה סעיפים ד', ו', ח', ט' י"ח).

לח.

האם יש בעיות קשות בעידי הרבנות הנבחרים ב'מכרז'?

ישנם בעיות המורות בעדי הגט של הרבנות. ידוע שדין העדים בגט הוא לעיכובא מהתורה, אם אינם כשרים – הגט בטל! משום שאין דבר שבערווה פחות משתים, (כמבואר בשו"ע אבה"ע סי' קל"ג).

והנה ידוע שבבתי הדין הרבניים העדים הם "עובדי מדינה" שנבחרים במכרז מטעם המדינה, ומספיק להם להצהיר שהם שומרי תו"מ כדי להיבחר. מפאת כך, מצוי שנבחרים במכרז עדים פסולים מדאורייתא שמצהירים בשקר שהם שומרי תו"מ ובמציאות הם פסולי עדות. וניכר לכל בחזותם שהם מגלחים בתער וחובשים כיפה מגוהצת וכו'.

כמו כן, רבים מעידי הרבנות מהזיקים אפון פרוץ – וכבר פרסמו כל גדולי ישראל במכתבם שהמזכרים לאיפון ולסרטים או לאינטרנט – פסולים לעדות ודיינות מדין "חשודים על העריות", ועוד¹³⁵.

וכידוע בשער בת רבים שלפעמים כשיש לדיינים צורך בעדים (כאשר העדים הקבועים הלכו) הם לוקחים לעידי הגט עו"ד וטו"ר שהם פסולים לעדות מהתורה – כי עו"ד וטו"ר שמייצגים בבתי משפט חילוניים אנן סהדי שהם מוסרים וגוזלים¹³⁶ ומרימים יד בתורת משה, והם יודעים בעצמם שעוברים על איסורי גזילה ומסירה, והרמת יד בתורת משה, למרות שהם רק מייצגים ולא תובעים לעצמם¹³⁷.

לט.

האם עידי הרבנות פסולים להעיד – גם מדין 'נוטל שכר להעיד'?

הדבר ברור שקיים חשש גדול בעידי הרבנות שפסולים גם מדין 'נוטל שכר להעיד', שהרי העדים מקבלים משכורת יותר גדולה משכר בטלה, (ועיין בהרחבה בהערה 116).

135 עיין לעיל סעיף כט ובהערות שם – שעדים החשודים על העריות, מבטלים את הגט מהתורה.

136 ובקונטרס הבא יבואר בהרחבה.

137 כן דעת הגרי"ש אלישיב, הגר"ש ואזנר זצ"ל והגר"נ קרליץ שליט"א במכתבם (חשון תש"ע, פורסם בעיתונות) – שאסור לייצג מי שתובע בערכאות, וזה כולל עו"ד.

וכן פסק הגר"ע יוסף זצ"ל בתשובה מכ"ב אדר תשע"ב, בשו"ת יביע אומר חלק יא אבה"ע סי' ט': "שעורכי דינים פסולים לעדות מהתורה מאחר ומייצגי בערכאות ומרימים יד בתורת משה. ואנן סהדי שכולם יודעים שזה איסור חמור לייצג בבתי משפט חילוניים. וע"ע באריכות בשו"ת יחוה דעת ח"ד סי' סה.

ומה שפרסם אחד הדיינים ברבנות, שמי שפוסל עו"ד לעדים, עושה שלא כדין כי הם מורים היתר לעצמם והפוסל אותם מרבה ממזרים בישראל. תשובה זו היא חציפות נגד המוסכם מפוסקי דורנו, ונגד מורו ורבו מרן ה'ביע אומר'. ובמקום לקחת עדים כשרים ומהודרים בתכלית, מכניסים דייני הרבנות את עצמם לבעיות חמורות של ממזרים ותוקפים את הפוסקים כהלכה.

מ.

האם גיטי הרבנות בטלים מצד שאין העדים יודעים האם הבעל מגרש מרצונו הטוב או בכפייה?

נפסק בשו"ע (אבה"ע סי' ק"ל סעי' ט"ז. וסי' קל"ה סעי' א') שצריך שהעדים יקראו את הגט, כדי שידעו מה כתוב בגט. כי אם לא יודעים מה כתוב בגט – חסר בעדות העדים, ומעכב בדיעבד!

ואחד הדברים שצריכים העדים לדעת אם אכן התקיים בפועל הלשון המוזכר בגט: "צביתי ברעות נפשי בדלא אניסא". פירושה של דברים: שהבעל מגרש מרצונו הטוב, בלי אונס.

והנה, כאשר הגט נעשה בבי"ד פרטי כשר, שמוחזקים שעושים כדת וכהלכה, חזקה עליהם שכל מה שכותבים בגט זה אמת. ולכך כשהעדים קוראים את הלשון הנ"ל בגט, יודעים שהבעל נותן את הגט ברצון.

מה שאין כן בבתי הדין הרבניים, שישנם הרבה כפיות שלא כדון, ובנוסף לכך העדים באים רק ברגע אחרון ולא נמצאים כלל בדיונים.

א"כ בוודאי שאין העדים יודעים אם אכן הלשון הזה מתקיים, או אולי הבעל נותן את הגט באילון באחד מסוגי הכפייה המצויים (כאיומי מאסר, חיובי מזונות מעוכבת או מופרזים), והבעל מגרש שלא מרצונו. וכל מה שכתוב בגט שנותן מרצונו הוא שקר!, ונמצא שחסר בעדות, והוי גט בלא עדים שבטל מהתורה¹³⁶.

מא.

האם כל גיטי הרבנות בטלים מצד שאין הבעל קונה את הגט?

ברבנות ישנם בעיות חמורות בעניין קנין נייר הגט והדיו. לפי ההלכה נייר הגט והדיו חייבים להיות שייכים לבעל, וזה לעיכובא מהתורה, כמבואר בשו"ע (אבה"ע סי' ק"כ סעי' א'). ב'בתי הדין הרבניים' יש זלזול מחפיר בנושא הקנאת הנייר והדיו לבעל.

א. במקרים רבים כותבים את הגט על נייר רגיל בגודל A4 השווה כ3 אגורות¹, והוי פחות משווה פרוטה!, ואי אפשר להקנות לבעל פחות משווה פרוטה ונמצא שמגרש את האשה בגט שאינו שלו¹³⁷.

138 ובקונטרס הבא יבואר שכל זה שייך גם לדעת השו"ע (אבה"ע סי' קל"ה סעי' א') שפוסק שמועיל קריאה גם אחרי נתינת הגט. מ"מ ידיעת העדים את מציאות הגירושין שמתבצעת מרצון – היא מעכבת בחלות הכריתות של עדי הגט.

139 טעם הדבר שאין אפשרות להקנות דבר שהוא פחות משווה פרוטה. כיון שאין לו ערך ממוני, והדבר נחשב לכלום. והוי כמו קנין דברים שלא מועיל בו קנין כמבואר בשו"ע (חו"מ סי' קנ"ז ס"ב). וכן מפורש בב"י (ביו"ד סו"ס רצ"ד) בשם שו"ת הרשב"א (חלק א' סי' אלף קכ"א) בשם רב האי גאון שהטעם שהמוכר איסורי הנאה שלא קנה חברו כיון שלאו מידי יהיב ליה. וכדבריהם משמע בתוס' הרא"ש קדושין דף נב: ד"ה המקדש. וכיון שלא יהיב מידי, הוי בגדר קנין דברים שלא הוי קנין.

ומקור הדברים: רש"י בסוכה כז: בד"ה 'כל האזרח' שמוכיח שלא צריך שהסוכה תהיה שלו ויוצא יד"ח בסוכה שאולה. מזה שכתוב "כל האזרח ישבו בסוכות" משמע שכל ישראל יוצאים יד"ח בסוכה אחת, אע"פ שאין לכל אחד שווה פרוטה. ומכאן הוכיח 'המנחת חינוך' במצוה שכ"ה ועוד פוסקים שדבר ששווה פחות משווה פרוטה אי אפשר להקנותו. וכדברי רש"י שם, כתבו עוד ראשונים שם: מאירי, פסקי הרי"ד, ותוס' רבנו פרץ, ובאור זרוע הל' סוכה סי' שב. וכן כתב רש"י בסוכה דף לה. בד"ה 'לפי שאין בה' וז"ל: "שאינו שווה פרוטה דאיסורי הנאה הוא הלכך לאו שלכם הוא". וכלשון זה

כתבו שם רבינו אברהם מן ההר והריבב"ן. מוכח להדיא מדבריהם שאין קנין לדבר פחות משווה פרוטה. עוד מקור לדברים מהגמ' בגיטין דף כ. שרב חסדא אמר שיכול לפסול את כל הגיטין בעולם. ורביא בהסברו השני אומר כיון שכתוב בפסוק 'ונתן' משמע לשון מתנה (עיין רשב"ם בבא-בתרא מח. ד"ה 'וכן' וחידישי החת"ס בגיטין צ. בד"ה 'ופירש"י) והגמרא הבינה שצריך להקנות לאשה את הגט שיהיה שלה, ומאחר שסתם גט הוא פחות משווה פרוטה – אז אי אפשר להקנות לאשה. והגמרא דוחה ש'ונתן' אינו לשון מתנה אלא מלשון מסירה בעלמא שהגט צריך להימסר מהבעל לאשה ולא צריך שהאשה תקנה את הגט כלל.

וכך למדו את תירוץ הגמ' האבני מילואים בסי' קל"ט סקי"ג ובקצוה"ח סי' ר' סק"ה. ובהפלאה כתובות פו: על דברי התוס' ד"ה 'האומר' וכדבריהם משמע בהרבה ראשונים בתוס' גיטין דף כ. וברמב"ן שם בד"ה 'דילמא'. ובתוס' רי"ד שם ד"ה 'שלחו מתם' ובעוד ראשונים שם בסוגיא. וכן כתב רש"י בגמ' ערובין צ"ב: ד"ה 'אינה מתגרשת' וז"ל 'דאשה לא בעיא למיקני גיטא'. וכן מוכח מהרמב"ם בהל' נזקי ממון פרק י"א הלכה ט' לגבי שור הנסקל שאסור בהנאה 'שאם הפקרו אינו מופקר ואם מכרו אינו מכור' וכן פסק הר"ף בב"ק דף יט: מדפי הר"ף.

ורואים מדבריהם שאי אפשר למכור דבר שאין לו שוויות כמו איסור הנאה, והו"ה לדבריהם, גם פחות משו"פ (כמו שרואים בגמ' בגיטין כ. שמשווה איסורי הנאה לעלה של זית שהוא פחות משו"פ לגבי קנין, ש"מ שדיניהם שווה. וכן רש"י בסוכה לה. ועוד ראשונים שם משווים בין איסור הנאה לפחות משו"פ שאין יכול להקנות). וכן דעת הרשב"א בתשובותיו ח"א סי' תשמ"ו ולאף קנ"א בשם רב האי גאון ובחלק ד' סי' ר"ב הובא דבריו להלכה בב"י יו"ד סו"ס רצ"ד שאיסורי הנאה אין אפשרות למכור. והו"ה פחות משווה פרוטה שאין לו שוויות ואי אפשר להקנות. וכן מובא בריטב"א קדושין נו: ד"ה המקדש בערלה בשם רבו הרא"ה שא"א להקנות איסורי הנאה, וה"ה שא"א להקנות פחות משו"פ שאין לו ערך.

ואין להקשות א"כ איך כתוב בגמ' גיטין דף כ. שגט שכתבו על איסורי הנאה או על עלה זית פחות משו"פ הגט כשהרי נייר הגט צריך להיות של הבעל ואיך זכה בזה הבעל? והנראה לומר לפי מש"כ לעיל כל הבעיה באיסורי הנאה ובפחות משו"פ הוא רק שאינו יכול לעשות בזה מעשה קנין, אבל במקרה שהיה בבעלותו לפני שנאסר בהנאה או שהיה בבעלותו לפני שנעשה פחות משו"פ, גם אם אח"כ ירד ערכו ונעשה פחות משו"פ או נאסר אח"כ בהנאה – לא נפקע בעלותו. וא"כ הגמ' שם מדברת רק באופן שהיה שייך לבעל לפני שנאסר בהנאה ולפני שירד ערכו. והעלה זית נתלש מעץ שלו שהוא שווה פרוטה והעלה הוא חלק מהעץ שלו, שאז גם העלה נשאר בבעלותו. ולכך כשכתב עליו גט הוא כשהו בדבר הקושיא של 'המנחת חינוך' איך קונים ערבה לד' מינים, הרי 'ערבה' היא פחות משו"פ ובעינן 'לכס'. כבר תרצו הפוסקים שחשיבות המצווה שיוצא בה יד"ח ד' מינים, נותנת ערך לערבה ומחשיבה אותה כמו דבר השווה פרוטה.

ואין לומר שגם בגט כיון שרוצה לגרש האשה, 'אחשיבה' להיות כשו"פ? זה אינו.

א. יש בעלים שמגרשים שלא מרצונם, אלא רק מרצון האשה ואין אחשיבה.

ב. גם אם הבעל מעוניין בגט בטלה דעתו אצל כל העולם. והראיה מקידושי שטר (קידושין דף ט.) ונפסק בשו"ע (אבה"ע סי' ל"ב סעי' א') שאדם יכול לקדש אשה בשטר אע"פ שאינו שו"פ. ואם יש אחשיבה איך נחשב השטר שאינו שו"פ, הרי מעוניין בקידושין, שהרי מקדש רק מרצונו הטוב. אלא בודאי אמרינן בטלה דעתו אצל כל אדם. ואין להקשות איך זכתה האשה בשטר שאין בו שו"פ? הרי אין קנין פחות משו"פ? כבר כתבו בשו"ת הר"ן סי' כ"ז והריטב"א קידושין י"ט. ד"ה אמר רבא שמעמידין את הסוגיא בקטנה שאמר לה אביה צאי וקבלי קדושייך, וקטנה אין לה יד לזכות, והראשונים הנ"ל מעמידים את הסוגיא בקידושי שטר שלא צריך בהם דין זכיה אצל האשה. וכ"כ אבנ"מ סי' כ"ח סקנ"ט. וכן מפורש בשו"ת הרשב"א ח"א סי' תר"ג לגבי איסורי הנאה של שטר קידושין שמועיל לקדש בהם כיון שמקישים הויה ליציאה. וכמו בגט לא צריך שתזכה, כך בקידושין לא צריך שתזכה בשטר הקידושין.

וגם אין לצרף בזה את הדיו והנייר וכלי הכתיבה שיהיה שניהם יחד בגדר שווה פרוטה! כן מוכח מדברי רש"י (גיטין כ. ד"ה חזי לאצטרופי). וכן הוא בשו"ת אור זרוע (סי' תשט"ו). בביאורם את דברי הגמ' בדין "עלה של זית" שחזי לאצטרופי, וז"ל: "אם עלים הרבה לשכב עליהם או למאכל בהמה". ולכארה צריך ביאור בדבריהם למה כתבו "עם עלים אחרים" שיכתבו הראשונים שחזי לאצטרופי עם מאכל בהמה סתם או עם מוכין וכדו'. אלא מוכח מדבריהם שכדי לצרף שני פרטים לשו"פ צריך שני תנאים. א. שיהיה מין במינו. ב. שזה לאותה מטרה. כגון שכיבה עליהם או מאכל בהמה שאז אנו אומרים שהכל מין אחד הוא ומצטרף לשו"פ. אבל שחסר אחד מהתנאים אין מצטרפים לשיעור שו"פ.

ולא מצינו מהראשונים מישהו שחולק על זה, ואפושי פלוגתא לא מפשינן כמבואר בשדי חמד כללי הפוסקים סי' טז אות ב' ובכללים מערכת מ' סוף כלל טז ובשו"ת חכם צבי סי' קלח. ומקור לראשונים שצריך מין במינו לצירוף הוא מדברי המשנה בקדושין מו. שהאומר התקדשי לי בתמרה זו התקדשי לי בזו אם יש בכלם שו"פ מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. והמשנה הקפידה על צירופים של מין במינו. ולכאורה הו' למשנה לנקוט רבותא כפי שכתבה הברייתא מז. שאפילו מין

ב. ברבנות יש בעיה חמורה מאד שאין דעת מקנה בגט. מאחר והנייר והדיו לא שייך לדיינים ולא לסופר, אלא הכל שייך 'למדינה', ואם אין דעת מקנה בפועל בשעת הקנין, אע"פ שיש אנון סהדי שניחא ליה להקנות. לדעת הרבה מהפוסקים אי אפשר להקנות מהתורה¹⁴⁰.

ג. ישנם בעלים שלא יודעים ולא מבינים שקונים את הנייר והדיו בהגבהה זאת. ומחזיקים את הצלחת כמעשה קוף בעלמא ולא לשם כוונת קנין כלל. וידוע שבלי כוונת קנין לא קונה כלל, כמבואר בשו"ע חו"מ סי' רע"ה סעי' כ"ד כ"ה. ולפי עדויות שקבלנו, עקב החיפזון והמהירות בעריכת הגיטין ברבנות, לרוב אין הסברה מינימאלית לבעל מה הוא עושה.

ד. כמו כן, כשהרבנות מביאה לבעל צלחת גדולה שבה מונחים נייר הגט והדיו. פעמים רבות הבעל מקבל את הצלחת בשעה שידיו על השולחן שיושב, ואינו מגביה אפילו טפה אחד, ונמצא שלא היה קנין הגבהה כלל – לכל הדעות¹⁴¹.

בשאינו מינו מצטרף כגון התקדשי לי באלון ברמון ובאגון, אם יש בכולן שו"פ מקודשת, ומוכח דהמשנה שמוזכר בה רק צירוף של מין אחד תמרים בלבד, פליג הברייתא ומוזה למדו רש"י ואו"ז שדין צירוף לשו"פ הוא דווקא מין במינו, ולא מספיק שבא הדבר למטרה אחת. וכן מוכח כדבריהם ברמב"ם פרק ה' מאישות הלכה כ"ו וברא"ש קדושין פ"ב סי' ט. ובפסקי הרא"ה ז"ש ובטור אבה"ע סי' ל"א ובשו"ע שם סעי' ה' שכולם כתבו כדברי המשנה ולא כדברי הברייתא. שלצירוף שו"פ צריך 2 תנאים שיהיה מין במינו ושהצירוף נעשה לאותה מטרה. ומש"כ רש"י קדושין מח: בד"ה בו ובמה שבתוכו לגבי שמצטרף לשו"פ הכוס עם השמן, ולכאן רואים שיש צירוף בשני מינים. זה לק"מ דהתם הצרוף נעשה מדין ביטול שהשמן בטל לכוס כיון שמחובר אליו וצריך אותו לשימושיו שבלי הכוס השמן ישפך, לכן מועיל מדין ביטול להצטרף לשו"פ. וכן כתבו שם התוס' בד"ה 'מיא' שזה מדין ביטול מה שא"כ כשהחפצים נפרדים ואין אחד מחובר לשני ומשמש אותו ע"כ לא שייך צירוף רק במין במינו ובאים לאותו צורך. (ועיין ריטב"א קדושין מ"ח ע"ב ד"ה התקדשי לי), שלומד פשט אחר ברש"י. שבמים הטעם שמקודשת רק בכלי ולא במים כיון שבמים אין שו"פ ומוכח שלמד ברש"י שאין צירוף של המים לכוס כי היו מין בשאינו מינו. ונמצא לדינא בנידון דידן של נייר הגט, הדיו והקולמוס, שהווי מין בשאינו מינו ואין אחד מחובר לשני לכו"ע אין מצטרפים לשו"פ.

ובדבר הטענה שאם שתקו מזה עד היום, שמע מינה שזה לא להלכה. עיין בשדי חמד כללי הפוסקים סי' ט"ז אות כ"ט שלא אומרים טענה זו אלא בשתי תנאים. א. רק שהחידוש זר מסברא כמבואר בשו"ת בעי חיי ח"א חו"מ סי' טו. ב. כשיש סתירה מפורשת לכך מש"ס ופוסקים כמבואר במהר"ם חביב בספרו גט פשוט בכללים סי' ד'. ובוזה לא אומרים שאם שתקו קמאי הדבר לא להלכה. וכ"כ הגינת ורדים באבה"ע כלל א' סי' כג ד"ה עוד.

בדבר השאלה: שבסדרי הגט שנדפסו בדורות קודמים, למרות שהם מפורטים מאד, לא נזכר בהם הפסול של גט שאינו שו"פ (ראה סדר הגט בשו"ע ורמ"א שנדפס באה"ע סו"ס קנ"ד).

התשובה ברורה: הרמ"א בדרכי משה (אבה"ע סי' קכ"ד סק"א) כותב שהמנהג הוא לכתוב גט על קלף – והוא בודאי שו"פ. ולכן לא נתעוררה בזמנם השאלה של הקנאת גט לבעל שאין בו שו"פ. ובערוך השולחן (סדר הגט) הזכיר שגט נכתב על נייר, ג"כ ניחא, כי בזמנם הנייר היה יקר מאד מהיום והיה שו"פ (היום היצור השתכלל ונעשה זול לאין ערוך). ולכן גם הנייר הרגיל בזמן ה'ערוך השולחן' היה שווה פרוטה. וכן נייר עבה, מיוחד ויוקרתי בזמננו. אבל בתי הדין הרבניים שלוקחים לגט נייר שאינו שו"פ (דף A4 רגיל השווה כשלוש אגורות בלבד) א"א להקנותו לבעל, ונמצא מגרש בגט שאינו שלו.

140 דעות הפוסקים שצריך את דעת המקנה להקנות בפועל בזמן הקנין (ולא מועיל הקנין אע"פ שיש אנון סהדי שרוצה להקנות), הם: המגן אברהם באו"ח סי' י"ד סק"ח. והביאו להלכה ה'נודע ביהודה' קמא אבה"ע סי' נט בד"ה 'והנה'. וכן מבואר כך להדיא בב"ח והט"ז בחו"מ סי' קפ"ט. ובשו"ת עונג יו"ט סי' קי"א. ובספר 'אמרי משה' סי' ל"ז בהגה"ה שהוכיח את הדברים מדברי הרמב"ן והש"ך. ובספר 'אבן האזל' (בפרק ב' מהל' שכנים, הלכה י') – הוכיח שכך דעת הקצוה"ח סי' רמ"ד סק"א. עיין עוד בזה בספר 'אמרי בינה' בקונטרס הקניינים סי' ד'. וב'קהלות יעקב' קידושין סי' כב אות ב'. ובעוד פוסקים רבים. ובקונטרס הבא נאריך יותר.

מב.

האם גרושות הרבנות לא יכולות להינשא בגלל בעיות 'במעשה בית דין'?

כדי שהאשה תהיה מותרת להינשא לעלמא היא צריכה להביא מעשה בית דין שחתומים בו שלושה דיינים אשר מאשרים שהיא התגרשה כדין¹⁴², ומכאן טענה לכל אלו שאומרים שאפשר לברר אצל הבעל או האשה אם היה הגט בכפייה או לא. וזה אינו, כיון שהבעל והאשה לא נאמנים על כך!!! ולזה צריך מעשה בי"ד על הגירושי¹⁴³.

למעשה בבית הדין הרבני לא קיים "מעשה בית דין" כלל להתירה לעלמא, מהטעמים הבאים:

א. במקרים רבים מאד בבי"ד הרבני חותם רק דיין אחד בלבד על מעשה בית הדין.

ב. כמו כן יש לציין שמצאנו מקרים רבים ש"המעשה בית הדין" המאשר שהאשה גרושה היה בסילוף גמור¹⁴⁴.

ג. כיון שדייני הרבנות פסולים לעדות ולדיינות מהתורה מדין מוסרים וגולנים ועוד פסולים רבים¹⁴⁵. לכך גם אם בפועל יחתמו שלושה דיינים מהרבנות, כיון שהם פסולים מהתורה – אין כאן מעשה בי"ד כשר, והאשה אסורה להינשא לעלמא. וק"ו בכל המקרים שחותם על המעשה בי"ד רק דיין אחד!! – אז אין כאן מעשה בי"ד כלל, ואסורה להינשא לעלמא.

142 כן פסק השו"ע באה"ע סי' קנ"ב, י"ב. ובב"י כתב דמקורו בשו"ת התשב"ץ ח"א סי' קע"ג. וכן פסקו האחרונים (בשו"ע אבה"ע סי' קמ"ב בב"ש ס"ק ז', ובט"ז ס"ק ד') וכן פסקו בשו"ת דבר משה אבה"ע ח"א סי' ע"ה, ובספר ערוך השולחן סי' קמ"ב סעי' ד', ועוד פוסקים רבים. וכן פסק הגר"ע יוסף זצ"ל בשו"ת יביע אומר חלק י"א אבה"ע סי' פ"ה.

143 עיין שו"ע אבה"ע סי' קנ"ב סעי' א' ובב"ש שם ס"ק א' ג'.

144 כפי שפורסם בכל כלי התקשורת (בשנת תשע"ד) על זוג מוגבל שארבעה דיינים מבית הדין האזורי סדרו להם גט במרמה, שהזוג לא ידעו שהם מתגרשים, וכל מעשה בית הדין שם היה שקרי. הדיינים שהוגש נגדם כתב תביעה ופורסמו בכתבה: הדיין ה. דומב. הדיין א. הלוי. הדיין י. אלמליח. הדיין צ. בן יעקב.

וכן הובא בפנינו מעשה בי"ד מגט שניתן ע"י הדיין י. שחור ובו נכתבו שמות עדים אחרים לגמרי ממה שהיה בפועל רשום בגט. בתגובה לטענה זו כתב בי"ד טבת תשע"ה החלטה זו"ל: "הובא לפני צילום הגט וצילום מעשה בית הדין. ברור בעליל שנפלה טעות סופר במעשה בית הדין כאשר נרשמו שמות עדים שלא היו עידי הגט. יש לתקן את מעשה בית הדין", עכ"ל. הבעל שלח מכתב חריף להרה"ר י. יוסף וטען שמעשה בי"ד החתום בדיין יחיד לא תקף הלכתית וחוקית. לאחר כשנה התקבל בתיק מסמך חדש של מעשה בי"ד מוזר בכתב יד ולא מודפס כנהוג ברבנות ובו חתום הדיין י. שחור ועוד שני חתימות לא מוכרות כלל. כך הכשירו חוקית את העובדה שלא היה מעשה בי"ד בגט זה. בנוסף אחרי כמה שנים (בשנת תשע"ה) עשה הדיין מעשה בי"ד חדש מתוקן שבו שמות עדים כמו הרשום בגט, עם תאריך ישן (שנת תשע"ג) של יום כתיבת הגט.

וכן פורסם בעיתון חדשות כ"ט טבת תשע"ד על הדיין ח"י רבינוביץ שנפתחה עליו חקירה משטרתית בגין הטעיית פסקי דין בבי"ד הרבני. ומכל זה נראה שקשה מאד לסמוך על אמינות "מעשה בית דין" שנעשה על ידי בתי הדין הרבניים.

145 היות ודייני הרבנות מוסרים בעלים לכלא שלא כדין תורה, וגורמים נזקי גוף ונפש – נחשב הדבר למסירה גמורה לערכאות, וכל המוסר לערכאות פסול לעדות ולדיינות כנוכח לעיל.

כמו כן, הם פוסקים בענייני ממון וחלוקת הרכוש וחיובי המזונות שלא כדין השו"ע, אלא כפי הנהוג בבתי המשפט החילוניים, וא"כ הדבר מהווה 'גזילה' ודינם של הדיינים כגולנים שפסולים לעדות ולדיינות מהתורה. גולנים פסולים לעדות ולדיינות – מבואר בשו"ע (ח"מ סי' ל"ד סעי' ז'). ומוסרים לעכו"ם פסולים לעדות ולדיינות – מפורש בשו"ע שם בסעי' כ"ב. ובספר משפטי ישראל סי' א' אות ה' ובסי' כ"ב מוסבר באריכות מדוע דיינים פסולים מדין גולנים.

מוג.

האם גיטי הרבנות בטלים בגלל שאין בי"ד על מעשה נתינת הגט?

ישנם דעות בראשונים שסוברים שגם גט שנעשה ברצון ולא בכפייה, חייב להיעשות בפני בי"ד של שלושה דיינים כשרים.¹⁴⁶

לפי זה כיון שכבר כתבנו שדייני הרבנות פסולים לדון מטעמים שונים. נראה שלדעת ראשונים אלו גם בגיטי הרבנות שאינם בכפייה – חסר בי"ד והם בטלים. ובפרט שמקובל בבתי הדין הרבניים שרוב רובם של הגיטין נעשים בדיין אחד. ואין כאן בי"ד כלל. ולאותם שיטות הנ"ל גט הנעשה בדיין יחיד בטל מהתורה.

מוד.

האם קיים חשש בהלכות 'לשמה' בגיטי הרבנות?

העידו רבים שנוכחו בהליכי גירושין בבתי הדין הרבני, שסופרי הגיטין בזמן כתיבת הגט צוחקים ומדברים ביניהם דברי הבל, ומסיחים את דעתם מנתיבת הגט לשמה, דבר שגורם לבטל את הגט מהתורה, מחמת חיסרון בדין 'לשמה'.¹⁴⁷

146 ה'פתחי תשובה' (באבה"ע סי' קנ"ד בסדר הגט ס"ק ח') הביא מחלוקת אחרונים האם גם בגט שלא נעשה בכפייה צריך בי"ד או לא. יש דעות בראשונים שגם בגט ברצון צריך שלושה דיינים כשרים. כן מוכח בשו"ת ראבי"ה (חלק ג' סי' תצ"ד) בסדר הגט וכן נראה ברבינו גרשום בב"ב קע"ד: ד"ה 'אמר ליה אביי'. ומהשטמ"ק שם בשם הרא"ש. וכן משמע מרבי עובדיה מברטנורא בפ"ד מבכורות משנה ו' שכל גט שהדיין נוטל שכר לדון הגט פסול. וסתם בדבריו שגם בגט שלא בכפייה הגט פסול. ואם לא צריך בי"ד בגט בלא כפייה, אז למה שיהיה הגט פסול. וכן השו"ע שהביא את דבריו של הרע"ב להלכה בסדר הגט (בסי' קנ"ד סעי' ד') מוכח שדעתו להלכה שאפילו בגט מרצון ללא כפייה צריך בי"ד.

ומה שהשתמש השו"ע בלשון 'יש להיזהר' שמשמע שזה רק דין לכתחילה ולא בדיעבד. זה נכתב אך ורק לגבי דין נטילת שכר שיש צד להתיר כמו שכתב הרמ"א שם בסדר הגט סי' קנ"ד סעי' ד' ובפתחי תשובה סק"ג. אבל לא לגבי הדין שצריך בי"ד בכל גט גם שלא בכפייה! כי לגבי זה דעת השו"ע שפסול אפילו בדיעבד. ובקונטרס הבא נזכר בהרחבה שכך גם דעת הרמ"א ועוד ראשונים.

147 ואע"פ שבשו"ת דברי חיים (ח"ב סו"ס ק"ה), הקל בזה בדיעבד, כי כל העושה על דעת ראשונה עושה. ומסתמא גם כשכותב את הגט ושומע ומדבר דברים בטלים כוונתו לשמה.

אלא שדבריו לא מוסכמים בהלכה. כיון שבמקום שלא מספיק מחשבה בלבד אלא צריך דבור ממש, כמו בנידו"ד בדין לשמה בגט, כבר כתבו הפוסקים (שו"ת בית שלמה (יו"ד ח"ב סי' קסג), שו"ת מהר"ם שיק (יו"ד סי' רע"ו), שצריך שני תנאים כדי להכשירו

1. שצריך הסופר בהתחלה לומר שכל הגט שיכתוב יהיה לשמה.

2. בנוסף, צריך שיהיה מחשבתו 'לשמה' ממש בכל זמן הכתיבה. ונמצא שאם בעת כתיבת הגט – סופרי הגיטין מדברים ליצנות וקלות דעת, שבפועל אין מחשבתם על הלשמה, – פשוט שהגט בטל מהתורה משום שלא נכתב לשמה.

מה.

האם דייני הרבנות עושים "הפקעת קידושין" בשביל להסתדר עם הפסולים הרבים?

הרבנות בראשותו של הדיין שלמה דיכובסקי הסכימה לעשות "הפקעת קידושין" לסרבני גט¹⁴⁸, נגד דעת כל גדולי הדורות¹⁴⁹, דבר המוכיח על קלות דעתם בענייני גיטין החמורים.

דיינים רבים היום עושים הפקעת קידושין, אבל כדי שלא יתפסו אותם, אומרים שהקידושין היו 'מקח טעות', כגון בעל אלים, שעל דעת זה לא הסכימה להתקדש. ומשתמשים בטענות שאין להם שורש בהלכה, ומתירים את האשה לעולם בלא גט מהבעל¹⁵⁰.

אב"ד בביה"ד הרבני אמר לרבנים שיושב כל ערב ראש חודש לעשות "הפקעת קידושין" לכל הגיטין שנעשו במשך החודש – שלא כדין תורה. וכשנשאל, הרי להפקעת קידושין חייבים שלושה דיינים (לכל הדעות), והיכן שלושה? השיב: כיון שיושבים בבנין בית הדין האזורי דיינים רבים, ומבואר בגמרא (קדושין כו:): "סדנא דארעא חד הוא" – הרי זה נחשב שיושבים בהפקעת הקידושין שלושה דיינים, וכל ההפקעה חלה כדין.

מו.

האם בתי הדין הרבני איבדו את חזקת כשרותם וכל הגיטין שעושים שם בחזקת בטלים מהתורה?

לפי ההלכה בי"ד שטעה פעם אחת בדיני הגט – איבד את חזקת כשרות גיטיו. וקל וחומר בתי דין הרבניים שטועים לא פעם אחת, אלא הם מזידיים בדעת מכוונת פעמים רבות, כדי למצוא חן בעיני החילונים שמינו אותם לדיינים ונותנים להם משכורת חודשית גבוהה מאד¹⁵¹. וכדי למצוא חן בעיני

148 לדוגמא: נזכר בפרוטוקול מספר 5 מישיבת ועדת החוקה חוק ומשפט כ"ז אייר תשע"ג שבו אומר הדיין דיכובסקי בהקשר לדיון על סרבן גט: "אנחנו לא פוחדים לשבת על כל נושא שהוא כולל הפקעת קידושין".

149 עיין משפטי ישראל קו"א עמודים שצ"א-ת"ו. שהפקעת קידושין לא מועילה כלל לדעת כל הפוסקים. ובדור שעבר יצאו חוצץ כל גדולי ישראל מכל העולם נגד הפקעת קידושין, וראו בזה עקירת התורה גמורה.

150 כבר התריעו ע"ז מרן הגר"ש ואזנר זצ"ל ובד"צ העדה החרדית במכתבם 'אזהרה חמורה' (אלול תשס"ה) על השערוריה הנוראה שקלי דעת דנים בהפקעת קידושין למפרע מטעם קידושי טעות. שהם מגלים פנים בתורה שלא כהלכה בענייני אשת איש החמורה ומחטיאים את הרבים ומרבים פסולים בישראל. ראה את המכתב במלואו בסוף הקונטרס.

151 בנוסף הזכרנו לעיל במאמר תמונת מצב שביה"ד הרבני נותן בנוסים לדיינים שעושים כפיות רבות, כמובא בביטאון לשכת הטו"ר משפט צדק גיליון 4 כסליו תשע"ו עמוד 18 שהדיין שלמה דיכובסקי מעיד שבכהנו כמנכ"ל החדיר בדיינים את השקפותיו, (בענין כפיית גיטין) "ותגמל דיינים טובים".

חברי הכנסת החילוניים העומדים על גבם ומפקחים עליהם בכל עת ובכל שעה¹⁵². פשוט וברור שמכאן ואילך כל גיטיהם בחזקת פסולים ובטלים, והאשה נשארת בחזקת אשת איש, (כלשון שו"ת הריב"ש), כל זאת מאחר וחישינו לפסולים בגט שלא ניכרים מתוך הגט¹⁵³.

וכבר ידועים עדותו של הגר"ע יוסף¹⁵⁴ שמצא פסולים רבים מאד בגיטי הרבנות בבתי הדין האזוריים. ומונח לפנינו תיעוד של הגר"ע יוסף זצ"ל (בהספדו על הגר"ש ישראלי) שהעיד שכ: 50 אחוז מגיטי הרבנות פסולים כבר משנת תשמ"ה. וכן העיד בפנינו נכדו של הגר"ע יוסף זצ"ל, (בנו של רבי יעקב יוסף זצ"ל) שאביו התריע רבות בשער בת רבים על שערוריית גיטי הכזב הנעשים ברבנות על ידי כפיות שלא כדין.

ועיין בשו"ת יביע אומר (החדש מהדורת רעננערט חלק ו' אבה"ע סי' י"ד בהערה 20) על הדברים הקשים שכתב נגד מתקני התקנות של הרבנות בשנת תש"ד – הרה"ר הרצוג והרה"ר עוזיאל, וזה לשונו: "כל שכן לפי מה ששמעתי ותרגז בטני שעשו כן על פי דרישת שרי הממשלה הישראלים... זה וודאי שאין במעשיהם כלום... והיאך נעשה עצמינו כלי שרת לאפיקורסים והמופרים הללו. שע"פ דברי רבותינו גרועים הם מן הגויים. כמוש"כ הרמב"ם..."

וכי התורה של הרבנים הראשיים לעשות בה כטוב בעיניהם. אטו הם האפטרופסים שלנו. לא נאבה ולא נשמע אליהם... וה' יעזרנו על דבר כבוד שמו להתגבר נגד היצר הרע והמכשולים ששמים רשעי וחצופי הדור" עכ"ל.

וכן מובא בספר 'משוש דור ודור' (עמוד 268 בהערה) עדות על הגר"ש אלישיב זצוק"ל משנת תשכ"ב (לפני 57 שנים), שמרן הגר"ש אמר בשיחה עם הגר"י הוטנר זצוק"ל בעל ה'פחד יצחק', וז"ל: "במציאות ישנם בתי דין (אזוריים) בהם יושבים הדימוטות שאינם יודעים כלל לדון". ומאז עד היום התדרדרו יותר.

152 כמפורש ב'פרוטוקול הכנסת' הנ"ל שעוקבים על כל תיק ותיק אם הדיינים מבצעים את דרישות החוק.

153 כן כתבו מרן הב"י (באבה"ע סי' קמ"א) בשם הר"ן ושו"ת הריב"ש (סימנים שפ"ח וש"צ) ושו"ת הרא"ם (סי' לה' ומ"ו). וכן פסק הרמ"א (בשו"ע אבה"ע סי' קמ"א סעי' ל').

וכן פסקו בשו"ת מהר"י וויל (בסי' פו, קכ"ח). ובשו"ת הרד"ך (בית י"ח חדר י'). ובשו"ת חת"ס (אבה"ע ח"ב סי' ל"ד). בשו"ת צמח צדק (סי' ק"י) שו"ת זקן אהרן (סי' י"ד), שו"ת פנים מאירות ח"ג סי' מ"ז. שו"ת חיים ושלום להגר"ח פאלאג'י (ח"ב סי' מ"ח), בשם כנה"ג, שו"ת עבודת הגרשוני (סו"ס ל"ח). שו"ת דברי חיים (אבה"ע סי' פט). שו"ת שואל ומשיב קמא (ח"א סי' ק"ד). שו"ת רב פעלים אבה"ע ח"ב סי' יח וח"ד סי' י"א), שו"ת שער אפרים (סי' קט"ז דף ע"ג). וכעין זה פסק בשו"ת הרא"ש (כלל מ"ה אות ט"ז). ויעויין עוד בשו"ת הרשב"ש (סי' שפ"ג, בד"ה ועתה).

154 בתשובתו בשו"ת יביע אומר משנת תש"ח בחלק ב' חו"מ סי' ב' סק"ח. וכן תשובה משנת תשמ"ג (בחלק י' אבה"ע סי' ל"ד ס"ק ח', ט').

פרק ג

בעיות חמורות נוספות הקיימות ב'בתי הדין הרבניים'

מז.

בעיות הלכתיות הקיימות בפסק ירושת הבנות ובכור כפשוט.

דייני הרבנות שפוסקים "ירושת הבנות" כבנים ו"בכור כפשוט", הוי גזל גמור. ומה שטוענים כביכול שהם לא מחייבים את היורשים, אלא רק לא מאשרים עד שיבואו מעצמם היורשים ויחתמו על 'צו ירושה' לפי החוק – שכל הירושה מתחלקת שווה בשווה בין כולם.

'תירוצים' אלו הם שקר וליצנות מההלכה. מאחר והבנים או הבכור חותמים על 'הויתור' – כיון שהם אנוסים¹, שאם לא יחתמו הם יפסידו את כל הירושה כולה, והוי בגדר של: 'תליוהו ויהיב', שלא הוי מתנה¹⁵⁵.

מח.

עקירת פסקי השו"ע בשחיטה לספרדים לטובת 'איחוד האומה'.

הרה"ר ב.צ. עוזיאל מייסד תקנת המזונות תש"ד, החליט לכבוד 'קיבוץ כל הגלויות' ומתוך השקפה ציונית 'לאחד את העם' תחת מנהג אחד, שחייבים "לאחד את השחיטה" ולא להמשיך במסורת המקובלת מדורי דורות. לשם כך פסק שיש להפסיק מידית את מצוות השחיטה הנהוגה אצל הספרדים מדור דור כדעת מרן השו"ע, ושינהגו כולם כדעת האשכנזים בלבד.

וכידוע שהספרדים קבלו עליהם דעת מרן והמשנה אצלם מדברי השו"ע חייב כפרה. ועיין שו"ת 'יביע אומר' (הלק ח' אבה"ע סי' נו, סק"ב) שכתב וז"ל: "ואין לי ספק שאהבתו של הראש"ל הגרב"צ עוזיאל לאחד את האומה גרמה לו לקלקל את השורה, כי אין זו תקנה אלא קלקלה"¹⁵⁶.

155 עיין שו"ע חו"מ סי' ר"ה סעי' ב'.

156 ומביא עוד שם, וז"ל: "ראה בס' הצבי ישראל (משואה לדור עמוד פ"ו) שכתב, בישיבה אחת של מועצת הרבנות הראשית, הציע הגרב"צ עוזיאל ז"ל לוותר על השחיטה הספרדית בירושלים, ולאחד את כל השחיטות, ושגם הספרדים יקבלו עליהם מנהגי האשכנזים, וזאת מרוב חשקו לאחד את כל האומה, ואז עמד הגרב"צ פראנק, ואמר, אף אם הרבנים הספרדים יסכימו לבטל שחיטתם, אקום אני ואארגן שחיטה ספרדית בירושלים, כי על כל עדה להחזיק ולנהוג כמנהג אבותיה, ובמנהגיה המקובלים מדורי דורות. ע"ש.

מט.

עקירת מצוות יבום לספרדים

הרבנות הראשית עקרה בתקנותיה (כ"א שבט תש"י) ע"י הרבנים הראשיים י. הרצוג וב.צ. עוזיאל (התקנה במלואה הובאה בשו"ת היכל יצחק אבה"ע ח"א סי' ה' עמוד נ"א) את פסק השו"ע (אבה"ע סי' קס"ה ס"א) לספרדים לנהוג מצוות יבום גם בזמן הזה, והיא קודמת למצוות חליצה, וכבר תקף אותם בעוז בשו"ת יביע אומר ח"ו אבה"ע סי' י"ד.

נ.

שערוריית הגיורים ברבנות

לסיום, לא נפסח על שערוריית גיורי הכזב שקבלת המצוות של הגרים הוא השירות בצה"ל או נאמנות למדינה, ומסתמכים בכך על הרה"ר עוזיאל והרה"ר הרצוג. שאין קבלת המצוות מעכבת את הגרות אפילו לכתחילה¹⁵⁷, דבר שהוא נגד כל הראשונים והפוסקים¹⁵⁸, ומכניסים גויים רבים לכרם בית ישראל, ופוגעים ביחוס עם ישראל.

ראה בספרים "כגר כאזרח" ו"גרים גרורים" עדויות חמורות ביותר על 'גיורי צה"ל' ו'מכוני הגיור' שביה"ד הרבני מכיר בגיוריהם!!! שמקבלים גרים שלא קבלו עול מצוות מעולם ומצהירים שנשואים להיות מחללי שבת ומגלי עריות. והרה"ר ובראשם ש.מ. עמר אישר את גיורם, ועד היום גיורם מאושר על ידי נשיאי אבות בתי הדין הרבניים. והציונים נתנו למספר דינים מהרבנות פרס על 'מפעל חיים' של הכנסת חמישים אלף גויים גמורים לכרם ישראל, ביניהם ש.מ. עמר, ש.דיכובסקי, ז.גולדברג ועוד.

נא.

האם נזקי בתי"ד הרבניים בא"י הגיעו לכל העולם?

יוזמה מסוכנת של הרבנות הראשית בא"י זוכה לשיתוף פעולה עם רבני אירופה (וארה"ב) לחוקק בא"י חוק לבצע כפיית גיטין לאזרחים מחו"ל - שיתוף פעולה זה ושאר הדרכים בהם הם פועלים נגד ההלכה באונסי הגוף, ובאונסי ממון ובזיונות - גורמים לביטול הגיטין שלהם מהתורה. וכתב התריע ע"ז בעל ה"שבט הלוי" מרן הגר"ש ואזנר זצוק"ל וביד"צ העה"ח ובראשם הגאב"ד ר"ט ווייס במכתבם ("אזהרה חמורה" תשס"ו ראה במלואו בעמ' לח) על גיטי הכפייה והפקעת קידושין מטעם מקח טעות הנעשים בחו"ל. ויש להתריע ע"ז אצל הרבנים בחו"ל המצטרפים ליוזמות אסורות אלו, חלקם מתוך קלות דעת וחלקם פועלים בתמימות מתוך חוסר ידיעת ההלכה והמציאות, שהדבר מהווה עקירת התורה ואחריתו רעה רח"ל.¹⁵⁹

157 שו"ת משפטי עוזיאל חלק ז' סי' כ', וחלק ב' יו"ד סי' נ"ה. וכן נוטה לפסוק ה'היכל יצחק' ח"א אבה"ע סי' י"ט אות ב'. וכן כתב הדיין דיכובסקי בתחומין כ"ט (תשס"ט) עמוד 279.

158 עיין באריכות בספר משפטי ישראל במכתבים שהובאו מגדולי ישראל (בסוף הספר עמודים שע-שפא) שבהם הובאו הכרעת הפוסקים שגירות בלא קבלת מצוות איננה כלום. וידועה דעתו של הגרי"ש אלישיב זצ"ל שהתנגד נחרצות לגיורי הרבנות וטען שהם נשואים גויים גמורים, ואפשר למכור להם לא רק חמץ בפסח, אלא גם בהמה כדי להפקיע את הולד מבכורה.

159 כבר עשרות שנים שמצב הכפיית גיטין בצרפת חמור במיוחד - מאחר שלפי החוק כל זוג הרוצה להיפרד עליו לפנות לבית המשפט "לגירושין אזרחיים" - והתפרסם שבתי הדין מטעם המדינה (קונסטיטואר) מיעצים לנשים לדרוש מהבעל שיתחייב בביהמ"ש שיתן לה אח"כ גט בביה"ד של הרבנות בצרפת וכאשר הבעל מסרב לתת גט כשר משום שהאשה גולה את רכושו או ילדיו וכדו', האשה פונה לביהמ"ש והוא מחייב את הבעל שלא כדין בקנס כספי עצום, ורק כשנותן גט מבטלים

נב.

האם הסכמי קדם נישואין מבטלים את הגט?

דיינים רבים בבתי הדין הרבניים מקדמים כבר שנים רבות 'הסכם קדם נישואין'. בהסכם מתחייב הבעל שבמידה וחיי הנישואין לא צלחו, יתן הבעל לאשה גט מיידית כפי דרישותיה. במידה ולא יתן גט מיד, ישלם קנס כספי גבוה על כל יום כמפורט בהסכם.

גדולי ישראל פוסקים שדבר זה גורם לביטול הגיטין מהתורה. היות וגט הניתן תחת איום זה מהווה אונס ממוזן. ולא מהני חתימתו מראש על ההסכם, כמו שביארו גדולי הרבנים במכתבם (המובא בסוף הקונטרס). כמו כן הדגישו גדולי הרבנים שהסכמים כאלו מערערים את יסודות חיי הנישואין.

את הקנס - הנהגה זו נחשבת לכפיית גט ישירה של ביהמ"ש הגויי בצרפת וא"כ הגיטין שנעשים בצרפת אחרי התנהלות זו הם בטלים מהתורה, לכל הדעות ולכל השיטות, ויש צורך דחוף לתקן זאת שהגיטין ינתנו רק בבי"ד חרדי כשר שאינו מאשר גיטין בכפייה זו ודומיה.

פרק ד

שאלות ותשובות

א. מהי דעת גדולי ישראל על 'בתי הדין הרבניים'?

תשובה: גדולי ירושלים ובראשם הגרי"ח זוננפלד זצ"ל, רבי ירוחם דיסקין זצ"ל קבעו יום צום – ביום יסוד הרבנות הראשית ביום י"ג אדר תרפ"ט.

מרחן הגרי"ז מבריסק כתב (ילקוט מכתבים – מכתב פ"ה) וז"ל: "גם על יתר ענייני הדת פרשו רשתם עד כדי לתקן תקנות חדשות בתורתנו. ומה שלא עלתה בידי רבני הרפורמים באשכנז וצרפת הגנו רואים פה בעוונתנו הרבים... והרבנות הראשית הרי היא מכורה להסוכנות והנלווים אליה. וסוף דבר היא ממלאת תמיד אחרי פקודותיה (של הסוכנות) לרצונה ושלא לרצונה".

מרחן בעל החזו"א (בקובץ יאגרות חזו"א ח"א מכתב צ"ו). כתב על התקנות החדשות של הרבנות, בזה הלשון: "לעשות תקנות חדשות נגד התורה המצויה עתה בידינו, ובליבי כי זה גורם הירוס האמונה מלבנות שלומי אמוני ישראל. ומי לא שמע מרבותיו כי אנחנו דור יתום, ואין אנו ראויים כלל לתקן תקנות שצריך לזה גדלות בתורה במידה מופלאה ואנחנו ירדו פלאים והדיוטים אנחנו ואיך נעזי פנינו ונקשה עורפנו, לומר חכמים אנחנו ויש כח בידינו להפקיר ממון ולקבוע תקנות לדורות. כתבתי את דעתי וזה הוא גם דעת הגאון מבריסק שליט"א".

רבינו הגרי"י קניבסקי זצ"ל (קריינא דאגרתא ח"ב מכתב רמט) כותב: "והנה מצא שם מעלת כבודו פסק בשם הרבנות הראשית, והנה אנחנו בארצה"ק שומרי התורה יודעים היטב שאין ממש בכל דבריהם, הכל הבל ורעות רוח... ועיקר הרבנות הלזו ייסדו כדי לתת הכשר על אליל הציונות".

הגאון המפורסם רבה של קהילת החרדים בחיפה הגרש"ד מונק זצ"ל (בספרו שו"ת פאת שדך חלק א' עמ' שטו, שיצא לאור בשנת תשל"ה). כותב שדיין בבתי הדין הרבניים הרשמיים גרוע יותר מרב שהתמנה ע"י המלכות ומסיים וזה לשונו: "אם אין בהם כח לעמוד כנגד לחץ של המלכות, פשיטא לכוליה עלמא שאין דיניהם דין".

העולה מדבריו, שכיום שאין דיין ברבנות שעומד איתן נגד הלחץ של המדינה ואין דיין המסוגל לפסוק כתורה וכהלכה כאשר הדבר נוגד את חוקי המדינה ותקנות הרבנות הראשית, א"כ פשיטא שאין לפסקיהם של דייני בתי הדין בזמננו שום ערך כלל.

ב. דייני בתי הדין הרבניים' טוענים שכל התלונות של גדולי ישראל נגדם - זה רק פוליטיקה. האם יש ממש בטענות אלו?

תשובה: מי שקורא קונטרס זה ובודק את אמיתות הדברים, מבין מיד שהטענה: "הכל פוליטיקה", זה לא יותר מאשר עדות על עצמם, כפי שאמרו חז"ל (קידושין ע): 'כל הפוסל במומו הוא פוסל!!'

מאחר ואין לדייני בתי הדין הרבניים' תשובות הלכתיות ענייניות, הם נאלצים להשתמש בנשק של 'ליצנות', וטוענים שכל דברי גדולי ישראל נגדם, זה רק פוליטיקה.

טענות ענייניות עם הוכחות ברורות מש"ס ופוסקים על פסלות הגיטין, נזרקות לצד בהינף יד עם שרוב משפט מאוס: 'הכל פוליטיקה'.

לאור דברי חז"ל הנ"ל, החלטנו לבדוק האם גם ברבנות יש 'פוליטיקה'?

ובכן: האם ידעתם מי הם חברי הגוף הבוחר של הדיינים? ובכן כולם פוליטיקאים! חברי הכנסת החילוניים והדתיים הבוחרים את הדיינים ברבנות - הם פוליטיקאים רשמיים. נציגות ארגוני הנשים הבוחרות את הדיינים - כידוע שגם אצלם הכל פוליטיקה. גם האשה הדתית בגוף הבוחר את הדיינים, היא חברה בארגוני הנשים והיא פוליטיקאית משופשפת, שמרבה להתקיף את החרדים ואת הכפופים לחוקי התורה. הרבנים הראשיים הרי כידוע נבחרים רק ע"י פוליטיקה וקשרים למפלגות ולנציגים המושכים בחוטים הפוליטיים. א"כ לסיכום כל הדיינים ברבנות זה 'פוליטיקה' אחת גדולה.

התקנות ברבנות שנקבעו ע"י הרבנים הראשיים עוד קודם הכרזת המדינה - נעשו תוך התחשבות והתמזוגות עם הפוליטיקה הבריטית. לדוגמא: דין 'המזונות', 'הירושות', 'חלוקת הרכוש המשותף' ו'משמורת הילדים' - נקבעו לפי המקובל בחוקה המנדטורית של הבריטים.

מאחר ואצל הבריטים היה מקובל שקטין הוא עד גיל 'חמש עשרה', קבעו הרבנים הראשיים בשנת תש"ד תקנה שחיוב המזונות עד גיל חמש עשרה. ובשנת תשל"ו שהשתנו המנהגים וקטין נחשב עד גיל שמונה עשרה קבעו דייני בית הדין הגדול לערעורים (בלא הסכמת הרה"ר הגר"ע יוסף זצ"ל) להעלות את חיוב המזונות עד לגיל שמונה עשרה. א"כ כל טענת דייני הרבנות שהכל פוליטיקה היא בבחינת "כל הפוסל במומו פוסל".

ג. במה בתי דין הרבניים מייצגים את התורה?

לאור האמור יש לשאול: במה בי"ד הרבניים מייצגים את תורת משה רבנו?: בגיטין עושים שלא כדין! בעניין משמורת הילדים עושים שלא כדין! בעניין הרחקת האבות מילדיהם עושים שלא כדין! בעניין חלוקת רכוש בין בני הזוג עושים שלא כדין! בעניין המזונות עושים שלא כדין! בעניין הירושות עושים שלא כדין! בגירות עושים שלא כדין! - אז ברור שהדיינים מייצגים רק את חוקי הערכאות של המדינה החילונית.

והנה נפסק בשו"ע (אבה"ע סי' מט סעי' ג) שכל מי שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהיה לו עסק עמהן. וכתבו גדולי הראשונים והפוסקים ששלושת הדיינים כולם צריכים להיות בקיאים בכל דיני הגיטין ובשורש ההלכות בגמ' ובראשונים. דבר שלא הולם כלל את דייני הרבנות¹⁶⁰. ועיין בשו"ע¹⁶¹ שכל הממנה דיין שאינו הגון עובר בלא תעשה של: "לא תכירו פנים משפט" וק"ו בנידון דידן, הממנים דיינים שמתירים אשת איש, ומרבים ממזרים – שהם קשים מדור המבול (כמבואר בקידושין י"א).

ידועים דברי הגמרא באגדת החורבן (גיטין מח.) על שוליא דנגרי שגזלו ממנו את אשתו עיי"ש. ודבר זה גרם לחורבן הבית ולגלות עד היום ולמיתת רבבות מישראל. וכתב המהרש"א שזה היה עבירת יחיד, אלא כיון שהיה בידם למחות ולא מיחו נחתם גזר דין לכולם. וא"כ עלינו לחשב קל וחומר שהרבנות העושה מדי שנה מעל שנים עשר אלף גיטין, במהירות מטורפת ומסחררת, ולא מתעסקים כלל בשלום בית, וגוזלים מגברים רבים את נשותיהם, ואת רכושם וממונם, ומאמללים בידים את הילדים. ומתירים אשת איש לעלמא ומרבים ממזרים בישראל, ברור שהשתיקה על מעשיהם מביאה פורעות גדולה על עם ישראל, ומעכבת את הגאולה השלמה, ר"ל.

כמו כן, ידועים דברי הגמ' במסכת שבת דף קלט. שכל פורענות הבאה על עם ישראל היא בגלל דייני ישראל שלא דנים דין אמת. וכל החורבנות המוזכרים בגמרא שם הולמים את התנהגות הדיינים ברבנות והטו"ר ועו"ד. וידועים דברי הגמ' בסנהדרין דף ק"ח. שדור המבול לא נחתם גזר דנים אלא על הגזל, ומה גדול מגזלת נפשות שעושים הדיינים לאבות של בתי ישראל. ובמשנה באבות (פ"ה מ"ח): ש"חרב באה לעולם על עינוי הדין ועיוות הדין ועל המורים בתורה שלא כהלכה". דברים אלו הולמים ביתר שאת ויתר עוז את התנהלות דייני הרבנות.

יהודי יקר! זכור שערוריית גיטי הכזב שנעשים ע"י 'בתי הדין הרבניים' בארץ הקודש ובמספר בתי דין מופקרים בחו"ל. היא בעייה וסכנה גדולה לכולנו, לעתידנו ולעתיד היוחסין בדורות הבאים. פגיעתם היא בכולנו בלא יוצא מהכלל. ביחוס עם ישראל ובריבוי ממזרים שיתערבו בכולנו. ומי ערב לכך שזרעו של אחת מאתנו לא יתערב בפסולי חיתון של הרבנות. או חלילה יגיע אחד ממשפחתו לשערי הרבנות ויפול לידיהם, ויהרסו לו את כל ביתו.

חובה לדעת, שכל גרושות הרבנות לא יצאו מחזקת איסור 'אשת איש'!

160 עיין בספר משפטי ישראל סי' כ"ד שהביא באריכות את דברי גדולי הראשונים והאחרונים, שכל שלושת הדיינים חייבים להיות בקיאים בשו"ע אבה"ע ובשורש ההלכה בגמרא ובראשונים. ולאפוקי ממקצת פוסקי האחרונים שכתבו שמספיק ללמוד את סדר הגט בשביל להיות דיין בענייני גיטין. וק"ו היום שדייני הרבנות לא מקיימים את הנכתב בסדר הגט, שפשוט במשך הזמן אפילו את 'סדר הגט' לא זוכרים, ולכו"ע אינם בגדר בקיאים בטיב גיטין וקידושין. ועיין עוד בכנה"ג (אבה"ע סי' ק"כ הגהות ב"י ס"ק ל"ו) שהביא בשם הרבה מגדולי הפוסקים שכל דיין שעוסק בעיני גיטין צריך להיות בקי בכל ההלכות ובשורש ההלכות. ראה בשו"ת חת"ס (אבה"ע ח"ב סי' ל"ד) וז"ל: "ואותם המסדרים גיטין ע"פ 'סדר הגיטין' הנדפס לפניהם כמו שמסדרים סדר ההגדה בליל פסח – מרבים ממזרים בישראל. כי הסדר הזה הוא טוב ויפה ותיקון גדול למי שלמד ש"ס פוסקים ראשונים ואחרונים ושימש רבותיו, ושוב טוב לו הסדר הזה להזכירו. אבל לסדר ע"פ אותו הסדר, הם קשים לעולם יותר מדור המבול", עכ"ל.

וכן פסק הגר"ע יוסף זצ"ל בתשובה שהובאה בגיליון משנת יוסף סי' ט"ו (גליון י"ט תשרי-חשוון תשע"ז) שהגדרה של מי שאינו בקי בטיב גיטין וקידושין שלא יהיה לו עסק עמהן, זה אפילו אם עבר על כל השו"ע, אבל לא למד את מקור הדברים לעומקם בש"ס וראשונים. והביא לדבריו ראייה מדברי המהרש"א בסוטה דף כב. שהמורים מתוך השו"ע בלבד הם מחריבי עולם. וק"ו מי שמורה מ"סדר הגט" בלבד הם מחריבי עולם. ובשו"ת יביע אומר (בחלק ו' חו"מ סי' א' סק"ז) כתב שלכתחילה דיין שדן בהלכות גיטין צריך להיות בקי בכל הטור וש"ע אבה"ע וחו"מ והנשאי כלים.

ד. האם רמת כשרות הגיטין 'ברבנות' שווה לרמת כשרות המזון בהכשר 'הרבנות'?

תשובה: ידוע שכשרות 'הרבנות' לא כוללת השגחה מחקרים ותולעים בקמח. הנפות במקומות המושגחים על ידם הם בעובי שחלק מהחקרים עוברים את הסינון, ישירות למוצרים המושגחים. אין פיקוח על תולעים בדגים. ולא מנקים אצות ים מסרטנים קטנים הגדלים עם האצות ודבוקים בהם גם אחרי הייבוש. ההשגחה על המעשרות חלשה מאוד ורוב המוצרים המושגחים ע"י רבנות חייבים לעשרם, לרוב מעיקר הדין. המצב של כשרות הבשר חמור ביותר, ולא פעם נתפסו עשרות טונות בשר פיגולים עם חותמות מזויפות של 'רבנות'.

מתוך תחקירים רבים שפורסמו בעיתונות ומתוך הדו"ח של 'מבקר המדינה' נגד כשרות הרבנות, עולה שמושגחים רבים רושמים שעות השגחה פיקטיביות ולא שוהים ומושגחים במפעלים, ולא מבצעים אפילו את הדרישות המועטות של הרבנות.

כמו"כ פורסם בעיתונות על הפרשייה המזעזעת שהרב אריה רלב"ג בחו"ל משווק אצות ים מיובשות עם מאות סרטנים קטנים דבוקים. והרבנות הראשית לישראל חייבת ע"פ חוק לאשר את הכנסתם לארץ ושיווקם במסעדות כשרות שבפיקוח הרבנות.

יהודי יקר!! באיסורי לאו אתה לא מכניס לפה מאכל או משקה בהכשר 'רבנות', או בנושאים קשים ומורכבים יותר מהשגחת המזון, נושאים שכרוכים בהרבה טעויות דקות של שיקול הדעת, נושאים שיש בהם מיתות בי"ד וממזרות – איך תעיז בזה לסמוך על גוף כשרות כמו "הרבנות"??

איך תעיז לעשות אצלם גיטין או להתחתן עם גרושותיהם?! אם עד היום חשבת שהרבנות זה רק מסלול של "בדיעבד" כפי מנהגם בכשרות המזון, שישם כידוע הם מסתמכים לכתחילה על כל הקולות וההיתרים הדמיוניים ביותר. לאחר עיון בקונטרס זה יבין הקורא שבענייני גיטין כשרות גיטי הרבנות אינם רק הפיכת ה'בדיעבד' ל'לכתחילה', אלא הגיטין ברבנות נעשים ברמה פחותה בהרבה מכשרות המזון.

הפלא הגדול שבעוד ובכשרות המזון מבינים כולם שחייבים לעשות כשרות בד"צ פרטי שלא כפוף למדינה וחוקיה, אז ק"ו בנושא חמור של גיטין חייבים ללכת לכשרות לבית דין פרטי החרד לדבר ה' ותורתו, שאינו כפוף למדינה וחוקיה ולשאר ארגוני כפירה.

ה. האם ארגוני הנשים עוזרים ומסייעים או פוגעים בנשים ובילדים?

"ארגוני הנשים" עובדים ליצור "אפליה מתקנת לנשים", היועצות והטו"ר שלהם יוזמות ודוחפות "חוקים חדשים" במטרה "להיטיב" עם הנשים לשמור על זכויותיהן ואף להעדיפן על הגברים...

הדרך של "ארגוני הנשים" כבר נכשלה בכל העולם הגוי, הנשים בדורנו מופקרות לכל צרוע וזב ללא בטחון אישי, מסגרת המשפחה רעועה ולא יציבה, "החוקים החדשים" מהווים רצח נפשי של ציבור הנשים.

ב"ארגוני הנשים" חברות נשים כופרות וחסרות דת, ורבות מהפועלות בהם הם "דתיות לאומיות" או "חרדיות-לייט", אשר שוכחות כמה מיסודי ועקרי היהדות שהובאו ברמב"ם (יסודי התורה פרק ט).

"אני מאמין, באמונה שלמה שכל התורה המצויה עתה בידנו, היא הנתונה למושה רבינו עליו השלום". "אני מאמין באמונה שלימה, שזאת התורה לא תהא מוחלפת, ולא תהא תורה אחת מאת הבורא יתברך שמו".

הלכות קידושין וגירושין ניתנו למשה בהר סיני על ידי בורא עולם. בתורה הקדושה קבע בורא עולם, שאשה המקודשת לבעלה אינה מותרת רק ע"י גט או פטירת הבעל. בשני דרכים אלו ישנם הלכות קבועות ופסקות, א"א לשנות אותם במשך הדורות. המשנה את הלכות התורה הוא מין ואפיקורס שאין לו חלק לעולם הבא.

כאשר נפסק במסכת יבמות (קיב: ובגטין מט:): "האשה יוצאת לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו", והדברים הובאו להלכה ברמב"ם (הלכות גירושין פ"ב ה"ב) ובשו"ע (אבה"ע סימן קיט, וביסיון קלד, ז) - מי שמאמין בנצחיות התורה צריך לכפוף את ראשו ולהאמין שמה שהקב"ה קבע זה הטוב ביותר לאשה. כל ניסיון לשנות את הדברים ע"י "חוקים חדשים" רק מאמללים את הנשים לשעה ולדורות.

מלבד זאת, מעשיהם של "ארגוני הנשים" וכל ה"דיינים מטעם" המשתפים איתם פעולה - הם הונאה חמורה של הנשים החושבות שיש בידן גט כשר והם מותרות להנשא, כאשר האמת היא שהגט שנעשה בכפייה שלא כדין לא שווה מאומה. איסורים חמורים של אשת איש וטרגדיות קשות של בני ממוזרים לדורות, הם התוצאות האמיתיות של "ארגוני הנשים" והדיינים מטעם.

"שויון הזכויות" והאפלייה המתקנת הובילו רבבות נשים לריסוק מוחלט בגשמיות וברוחניות. הז"ל קבעו (במסכת חגיגה ט): "איזהו מעוות לא יוכל לתקון, זה הבא על הערוה והוליד ממנה ממזר". ובמדרש רבה (קהלת פרשה ד) על הפסוק בקהלת (ה, א) "והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם" כותב המדרש שהפסוק הולך על ממוזרים "זה הבא על הערוה והולידו... זה מה חטא וזה מה איכפת ליה". - הקב"ה מבטיח להפרע מהחוטא בעריות שהוליד ממזר, שבמעשיו הוא עושק את בנו שאע"פ שלא חטא במאומה, בגלל חטאו של אביו הוא אסור לבוא בקהל ה' לעולם. ואם על החוטא שיצרו תוקפו קבעו חז"ל שעונשו גדול, כמה גדול עונשם של "ארגוני הנשים" ודייני הרבנות" שאין יצרם תוקפם, ובכל אופן מרבים ממוזרים בישראל, שבודאי שדמעת הממוזרים שבאו לעולם בגללם, שהם עשוקים שלא באשמתם, שהיא תקטרג על רשעים אלו ותתבע את עונשם בעולם הזה ובעולם הבא.

הדאגה האמיתית לאשה נמצאת רק בתורה, אושרה טובתה והצלחתה של האשה היהודית תלויים רק בקיום מצוות התורה וחוקיה. גם במצבים קשים שמסגרת המשפחה מתפרקת ח"ו, פתרונות על פי התורה יובילו להצלחה אמיתית, ופתרונות היפך התורה יובילו לנפילה ואסונות.

וכאשר ננהג על פי התורה יקויים בנו מאמר הכתוב (משליג, יז) "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", וביארו אחד מהראשונים הרלב"ג, וז"ל: "הנה דרכי התורה הם דרכים שינעמו וימתקו מאד לאדם, כי לא העמיסה (התורה) על האדם שום מעמס יקשה לו. אבל כל מה שבא מן המצוות והאזהרות הם דברים ערבים ורצויים בעצמותם... וכל נתיבות התורה הם שלום לגוף ולנפש". (וראה עוד בפירוש המלבי"ם שם, דברים נפלאים על ההצלחה בהליכה בדרכי התורה).

פרק ה

שמונה סיפורים בקצרה

כדי להמחיש את ההתנהלות השגרית הקיימת כיום בבתי הדין הרבניים, קבצנו בפרק זה מספר סיפורים – מתוך מאות שהובאו לפנינו – המתארים את המציאות העגומה שעוברים הגברים יום יום. כמובן שכל סיפור מגובה אצלנו בתיק שלם של פרוטוקולים והחלטות, והובאו כאן רק מעט מהפרטים המזעזעים, (ע"פ בקשת המשפחות ברוב הסיפורים השמטנו את השמות).

1. סכנת מחלה מדבקת אינה כפייה

אברך תלמיד חכם חשוב בן יחיד להוריו קיבל לנשואיו דירה יוקרתית במרכז הארץ השווה מעל שני מיליון שקל. עקב היות האשה מחוסרת כל. שלמו הורי הבעל מלבד הדירה, גם את כל הוצאות הנישואין. עברו שש עשרה שנות נישואין מאושרים. נולדו להם עשרה ילדים שכולם גדלו לתפארת עקב הדמות החינוכית היציבה של האב, והדוגמא האישית בהיותו תלמיד חכם ובעל מידות עדינות במיוחד. לאחר לידת הילד האחרון נכנסה האשה לדיכאון לידה.

עקב חולשה נפשית והעדר טיפול והסתה של קרובים פנתה לבית הדין הרבני להתגרש. הבעל התנגד לגירושין וביקש שלום בית. האשה העלילה על הבעל שמכה את ילדיו ובית הדין קיבל את דבריה ללא בדיקה ודאג להרחקתו מהבית. חוקרת משטרתית נכנסה לתמונה חקרה את הילדים והודיע לרבנות שהתלונות נגד הבעל שקריות והבעל חזר לביתו. האשה לקחה עו"ד מארגוני הנשים שהדריכה אותה לטעון שבעלה דרך על רגלה. המשטרה הרחיקה את הבעל מהבית, ובית הדין הרבני פסק חיוב גט עקב אלימות, וחיוב מזונות לילדים 9,000 ₪ בכל חודש וחודש. הבעל אברך כולל לא היה באפשרותו לשלם כזה סכום של מזונות, האשה פתחה תיק בהוצאה לפועל, והבעל נאלץ להתחבא.

לאחר שלושה חודשים הבעל החל להיות נרדף ע"י אגף העגונות של הרבנות ונלכד והושלך לכלא. הבעל הובא לדיון ואמר שאוהב את אשתו ודורש שלום בית. בית הדין השיב: היא לא רוצה אותך, שחרר אותה. כעונש על סירובו הוכנס הבעל למאסר בחדר אחד עם חולה מסוכן במחלה מדבקת חשוכת מרפא (איידס). הבעל ע"פ בקשתו הובא לדיון נוסף אחרי יומיים וטען שמפחדו לא להידבק במחלה של שותפו לחדר, לא אכל ולא נכנס לשירותים, ואינו יכול לחיות כך והדבר מהווה כפייה גמורה. השיבו לו הדיינים, זה לא כפייה, מקסימות תדבק באיידס ותמות. הבעל נתן גט בשביל שלא ימות. נשאר בודד ונרדף, בלא ילדים ובלא בית ובלא אמצעי מחייה מינימאליים.

2. הבעל הצעיר שהתפקר

בחור ישיבה מצוין התחתן עם כלה ממשפחה מחוסרת אמצעים. הורי הבחור נדיבי לב דאגו לזוג לדירה זולה באזור חרדי בצפון הארץ. הבעל למד בכלל מצוין. לאחר שלוש שנים עקב סכסוך קטן ומזערי האשה פתחה ברבנות הליכי גירושין. בית הדין זרז מאד את מתן הגט ולא נעשה כלל ניסיון לשלום בית. בנוסף פסק בית הדין לאשה מזונות 3000 ₪ לחודש על ילד אחד בן שנתיים.

עקב כך האברך הצעיר היה צריך לבחור בן המשך לימודים בכלל – כמשאת נפשו והעדר תשלום מזונות שיגרור מאסה, לכן יציאה לעבודה כדי לשלם את המזונות והוצאותיו שלו. בלית ברירה הבעל יצא לעבוד ולאחר שנה התדרדר רוחנית, עקב תלונותיו על הדיינים. הבעל לא רצה להתחתן יותר והחל לחיות בהפקרות. כל זה תחת תקנות השקר לכופ מזונות גם מי שאין לו. כנראה תקנה שישאר לילדים אבא נורמאלי היא מיותרת לעוקרי הדת בארץ ישראל.

3. הצגה של כפייה "דרך ברירה"

זוג חרדי עם שתי בנות מאשדוד הסתכסכו והגיעו לדיונים בבי"ד חרדי על שלום בית. בהמשך האשה פנתה לבי"ד רבני, כשבמסגרת הדיונים הושמעו נגד הבעל איומי מאסר אם לא יתן גט כרצונם. הבעל שהיה מעוניין בשלום בית, ברח לארה"ב כדי להינצל ממאסר וניסה משם לדאוג להחזרת השלום בית. הבעל ביקש שאשתו תבוא לחו"ל ושם ינסו שלום בית, ואם לא יסתדרו הבעל מקבל כל החלטה של בי"ד בחו"ל, אך לא"י חשש הבעל לחזור מפני שידע שברגע שיעבור את ביקורת הגבולות יעצר ויכנס לכלא.

בפרוטוקולים מופיע שביה"ד הרבני שלח בדואר לבעל בארה"ב מכתבי הזמנה לדיון – ביום הדיון עצמו. משהבעל לא הגיב, ביה"ד הוציא נגד הבעל מכתב אזהרה של 'כפייה בדרך ברירה'. שמשמעותו או שחוזר לא"י לחיים תקינים או ששולח גט לאשתו. הבעל שלא קיבל שום מכתב לידו לא הגיב כלל, ואז ביה"ד הרבני הכריז על האשה כעגונה (למרות שידעו את ביהמ"ד ששם הבעל לומד ומתפלל, ולא טרחו לשלוח את מכתבם עם שליח נאמן). ואישר לה תרומה של חמישים אלף שקל, כדי לשלם לבריונים בחו"ל שיוציאו גט בכפייה מהבעל.

בכסף זה ובתרומות נוספות שכרו חבורת בריונים בהנהגת הרב אריה רלב"ג מפלטבוש (לשעבר רב באמסטרדם). הבריונים פרצו לחדר בו הבעל ישן עם חבר נוסף והלמו בראשו בברזל עד שאיבד את הכרתו מיידית כעדות חברו ששהה עמו בחדר. אולם לטענת התוקפים אמרו לו שזה בשביל שלא נותן את הגט לאשה. והוסיפו לטעון שהבעל התרצה לתת גט ומינה אותם כשליחים לכך. ולהצגה זו קראו: 'גט בשליחות שנעשה על פי כפיית בי"ד'. ביה"ד האזורי היסס לאשר את הגט בגלל שהדבר כרוך בפרטים רבים מאד שלא ידוע אם נעשו כדיון.

ביה"ד חקר את רבו של הבעל בחו"ל (האדמו"ר מלעלוב) שאמר כי יודע באופן אישי שהגט נעשה ע"י רציחה, ויש עדים נאמנים שהבעל התעלף מיד והיה מחוסר הכרה, וכך הוכנס לאמבולנס והיה מאושפז בבית חולים כמה ימים ללא הכרה. עוד העיד האדמו"ר שאמר לשלוחי האשה שאינו מוכן לשכנעו לתת

גט, כי לדעתו אפשר בקלות לעשות שלום בית. אחר הרציחה אכן הגיע לאדמו"ר שליח מהרבנות, והאדמו"ר לא רצה לדבר עם השליח, כי אמר שאחרי כזה רציחה אכזרית לא רוצה לדבר עם הרבנות.

לבסוף בלחץ של הדיין מרדכי רלב"ג (שהיה בזמנו בביה"ד האיזורי באשדוד) אישרו את הגט המפוקפק שכלל לא נעשה על ידם, ולא ידעו אם בכלל נכתב ונמסר. יצוין שכל הקבוצה הבריונית שהיו כביכול גם דיינים וגם עדים וגם סופרי גיטין, הם אנשים מפוקפקים מאד, שאינם נאמנים לכלום, ולאחר תקופה נתפסו ע"י הרשויות בארה"ב ונגזר עליהם מאסר לשנים רבות. דיינים רבים בא"י ובחו"ל עשו גביית עדות על גט זה, וקבעו שהיא אשת איש גמורה, ואסורה להינשא לאחיה. אך למגינת לב האשה התחתנה ונולדו לה ממזרים, ה"י.

4. עקשנות של הרה"ר שהביאה לחורבן

לאחרונה הכניסו ביה"ד הרבני אברך חשוב לכלא למשך שנה, אע"פ שהסכים לתת גט כדרישת הרבנות, בגלל שסירב לחתום על הויתור על הדירה שנקנתה ע"י הוריו. גם היה רצונו לקבל משמורת משותפת לשני בניו שהיו קרובים לגיל בר מצוה. כדי לאלץ את האברך לתת גט הוכנס לצינוק. ואפילו שהשליח גט בביה"ד החרדי שהאשה תקבל אותו כאשר תסכים לתנאיו, לא הוציאו אותו מהכלא. מרן הגר"ח קנייבסקי שלח מכתב נוקב לרבנות שהגט מעושה ובטל, והבנים שיוולדו הם ממזרים. לאחר זמן נוסף התקבל מכתב נוסף מעוד גדולי ישראל – שהגט בטל ומבוטל והאשה אסורה להינשא לאחיה. האשה השתדכה עם גרוש חרדי. כשקבלו את מכתבי גדולי ישראל נבהלו מפסקיהם הנחרצים והחליטו שהאשה תוותר על הדירה ותגיע להסדר עם הבעל על ראיית הילדים – כדי שתוכל לקבל גט כשר בבי"ד בני ברק לפני שמתחתנת.

האשה כבר היתה בדרכה לבני ברק לחתום על ההסכמים ולקבל גט כשר מבעלה, אולם עקב איומים של הרה"ר ש. עמר על אביה שלא תעז לקבל גט נוסף, היא חזרה לביתה בלא לקבל גט. בסוף הלכה ונשאית לגרוש כש'המסדר קידושין' היה הרה"ר ש.מ. עמר. האשה הנ"ל ובן זוגה נסעו לדרום אמריקה עם הילדים למדינה שבו עבד בעלה. אולם הם ננזפו בחו"ל ע"י רבנים וראשי הציבור שהיו כפופים לגדולי ישראל וקבעו שהאשה הזאת אשת איש ובנישואיה לאחר – חייבת מיתת בי"ד. לפתע האשה עברה הפלה בחדש מתקדם מאד, והבינה שמאת ה' היתה זאת. גם בעלה השני לחץ עליה שתחזיר לבעלה הראשון את הדירה שגזלה ותקבל גט כשר בסופו של דבר אחרי סבל רב, האשה החזירה את הדירה שגזלה והילדים לבעלה, וקבלה גט כשר מחוץ לרבנות.

5. ישב בצינוק על הרצון לראות את בנו היחיד

מעשה באברך חשוב מירושלים שהיה לו בן יחיד, וכאשר הגיעו למצב שחיי הנישואין לא צלחו והאשה דרשה גט ברבנות. הסכים הבעל לתת גט רק בתנאי שיאפשרו לו להיפגש עם בנו היחיד. אולם האשה התנגדה לכך ללא כל נימוק. והבעל סירב לגרש אם אינו רואה את בנו. ובית הדין הרבני הכניס את הבעל לכלא.

בענין הסכם קדם נישואין הנעשה בא"י ובאמריקה

א. חיוב מסווי שנעשה במסוק למסורת כפיית העם – עלול לפסול את העם, ולא מנעה אם סוכרים כהסכם את העם במפורש או לא סוכרים כלל, נמכאר בסור"ת המבי"ם (ח"ב סי' קל"ח) ובמהרשד"ם (חאה"ע סי' ס"ג) ובצמת צוק (חאה"ע סי' רס"ד). תנ"ן בגריכת "הסכם קדם נישואין" שבו מחייבים את הבטל במזוטה לאנשה (שלא ע"פ תקנת חכמים) במסרה להפעיל לחץ על הבטל לגרם שולא על פי רצונו ובלא שמוחייב – והסכם כזה עלול לפסול את הנש.

ב. חיוב המקרים חיובי המסוק שב"הסכם קדם נישואין" – הוא חיוב מסווי מתפרז שאין הבטל יוכל לעפור בו, וכל מה שותחם זה להראות גדול אהבתו וכו' – כאופן זה בחדאי ההסכם אינו תקף, במפורש בסור"ת המבי"ם [ח"ב סי' ר"ו], וכלשוון הרמ"א (אה"ע סי' קל"ד, ד'): "שביחז ליתן הקטאת".

ג. בנסעה שואדם טוסא אנשה אין דשטו למצב שותלילה יניע לנידושין, ולכן הסכם חיוב מסווי שסוקבל הבטל על שצמו קודם הנישואין – יתכן שאין לו תוקף הלכתי הרי באסמכתא שולא קריא, ואם יכא בית המושפם לחייב מסוון ע"פ הסכם זה שותחם קודם הנישואין – ההבטל יתן נש ונדו רצונו מלחץ חיובי מסוק שאין הוא חייב כהם – הרי זה נש שנסעה לכ"ע.

ד. הסכם קדם נישואין נחרם לשערור חיי הנישואין השולום והאחוה בין בי התו ומכיא להתייחסות קדירה לקוסר כניהם עד להריסת חיי המשפחה המשותפים. וצ"כ יש לחזות כל סוני הפערזוטה הללו הסגרים את דוך היהדות ההלכה והמסור.

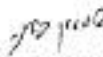
בשטו על הדחוס

למסן מסגרות קדושות משפחות ישראל ירושלים

בן ציון מוואי

מפאלי טמסרים

שולמה בן שוטען

שמוען בעני

שוראל חונבת

ישראל כרט

יחזק יליבזשין

שוסול אליעזר שמוך

שוסו צבי חונבלום

יחזק יליבזשין

חזר צבי אורזשין

יהודה טילמן

"חרב באה לעולם על עינוי הדין ועל עיוות הדין"

(אבות ה, ח)

"אם ראית דור שצרות רבות באות עליו,
צא ובדוק בדייני ישראל. שכל פורענות שבאה
לעולם לא באה אלא בשביל דייני ישראל...
המתעבים משפט ואת כל הישרה עקשו"

(שבת קלט.)